Gary Paulsen

Tapori$ca

GARY PAULSEN

Toporişca

Gary Paulsen (n. 1939) este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori americani contemporani de literatură pentru adolescenți. Personajele principale ale multora dintre scrierile sale sunt tineri forțați să se maturizeze brusc după ce rămân izolați în locuri sălbatice, departe de orice urmă de civilizație.

Paulsen a prins gustul aventurii la vârsta de 14 ani, când a fugit de-acasă cu un circ. A lucrat apoi la o fermă și ulterior a fost inginer, muncitor în construcții, șofer de camion și marinar. A participat la faimoasele curse de sănii trase de câini din Iditarod, Alaska.

Ideea de a deveni scriitor i-a venit pe când lucra ca tehnician specializat în sateliți la o companie aerospațială din California. Ceea ce l-a determinat să scrie a fost dorința de a-i încuraja pe cititori să observe și să fie interesați de lumea din jur.

Cartea de față și alte două romane ale sale (*Dogsong*, *The Winter Room*) au fost declarate Newbery Honor Books.

Ciprian Udrescu (n. 1982) este un artist plastic român, absolvent al Academiei de Arte plastice din București. Este membru al Clubului Ilustratorilor din România.

Ilustrația de carte este una dintre preocupările sale artistice, pe lângă pictură, desen, gravură și fotografie. În prezent lucrează în publicitate.

GARY PAULSEN

Toporișca

Traducere din engleză și note
de Andreea Caleman

Ilustrații de
Ciprian Udrescu

Redactori: Diana-Marin Caea, Diana Georgescu
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș
Ilustrația copertei: Ciprian Udrescu

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.

ISBN 978-606-8044-48-4

Gary Paulsen
Hatchet

Copyright © 1985 by Gary Paulsen
All rights reserved
This Romanian language edition was published by Grupul Editorial Art in 2013 by arrangement with Flannery Literary Agency.

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Capitolul I

Brian Robeson privea pe fereastra avionului nesfârşita sălbăticie verde a Nordului. Era un avion mic, un Cessna 406 – un avion uşor – dar avea un motor atât de zgomotos, huruia atât de tare, era atât de supărător, de gălăgios, încât era imposibil să schimbi două vorbe cu cel de lângă tine.

Nu că ar fi avut mare lucru de zis. Avea treisprezece ani, iar celălalt pasager era un pilot pe care-l chema... – oare cum zisese că-l cheamă? – Jim sau Jake sau ceva de genul ăsta, un tip de vreo patruzeci şi cinci de ani, care nu scosese o vorbă cât timp se pregătise de decolare. De fapt, de când venise să ia avionul din micul aeroport din Hampton, New York, adus de mama lui, pilotul nu îi adresase decât cinci cuvinte:

— Aşază-te pe locul copilotului.

Ceea ce Brian şi făcuse. Apoi decolaseră şi cam asta fusese toată discuţia. La început se entuziasmase, bineînţeles, fiindcă nu mai zburase niciodată într-un avion monomotor[1]. Faptul că stătea pe locul copilotului, cu toate comenzile chiar acolo, în faţa lui, cu toate instrumentele de bord la nas, în timp ce avionul câştiga în

[1] Avion cu un singur motor.

altitudine, zdruncinându-se și alunecând pe curenții de aer, i se păruse interesant și incitant. După vreo cinci minute însă, aparatul de zbor se stabilizase la plafonul[1] de o mie opt sute de metri și se îndreptase spre nord-vest. Pilotul amuțise, cu privirea ațintită înainte, iar lui Brian nu îi mai rămăsese decât să asculte zbârnâitul motorului. Și să admire mantia verde a pădurilor, ce se întindea de la botul avionului până la linia orizontului, presărată cu lacuri și mlaștini, pâraie și râuri șerpuite.

Brian se uita pe fereastră, asurzit de huruitul motorului, și încerca să înțeleagă cum de ajunsese el în avionul ăsta.

Căzu pe gânduri.

Ca întotdeauna, gândurile începeau cu un singur cuvânt.

Divorț.

„Ce cuvânt urât!“, își zise. Un cuvânt urât și sfâșietor care nu însemna decât certuri, țipete și avocați. Doamne, ce mai ura avocații, cum stăteau ei așa cu zâmbetele alea prefăcute și încercau să-i explice, în termeni juridici, cum se ducea de râpă totul, cum se zguduia și se sfărâma tot ce păruse de neclintit – familia, viața lui – absolut tot ce păruse de neclintit. Divorț. Un cuvânt care desparte, un cuvânt urât care desparte.

Divorț.

Secrete.

Sau nu, nu secrete, ci Secretul. Ceea ce el știa, dar nu spusese nimănui, ceea ce știa despre mama lui, cauza divorțului, ce știa doar el, doar el – Secretul.

Divorț.

Secretul.

---

[1] Termen care desemnează înălțimea maximă de zbor a unei aeronave.

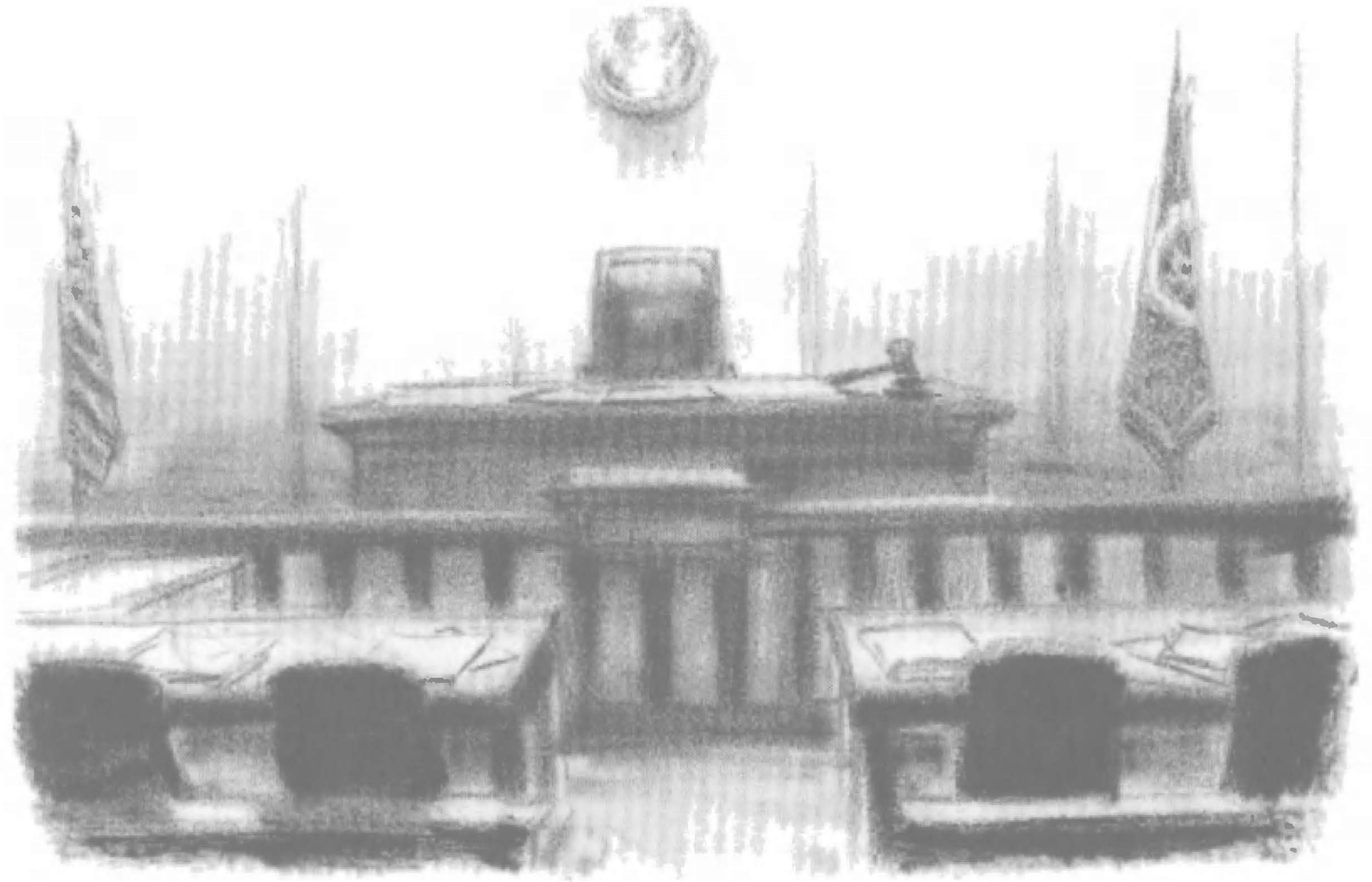

Brian simţi o usturime în ochi și știu că or să-l podidească lacrimile. Plânsese un timp, dar acum, gata. Acum nu mai plângea. Simţea mai degrabă o usturime în ochi și îi dădeau lacrimile – lacrimi fierbinţi, prelinse pe obraji –, dar nu mai plângea. Își șterse ochii cu un deget și se uită pe furiș la pilot, să vadă dacă a băgat de seamă ceva.

Pilotul era în largul lui, cu mâinile aşezate relaxat pe manșă și cu picioarele pe pedalele palonierului[1]. Părea mai degrabă o maşinărie decât un om, o prelungire a avionului. Pe tabloul de bord din faţa lui, Brian văzu cadranele, comutatoarele, aparatele de măsură, butoanele, pârghiile, manivelele, manetele, luminile care pâlpâiau și oscilau, indicând ceva de neînţeles pentru el. Iar pilotul era și el parte din avion, nu om în carne și oase.

Văzând că Brian se uită la el, pilotul deveni ceva mai prietenos și îi zâmbi.

---

[1] Dispozitiv constând dintr-o pârghie cu pedale, folosit la schimbarea direcţiei unor vehicule.

— Ai mai zburat vreodată pe locul copilotului? strigă el, încercând să acopere huruitul motorului și, ridicându-și pe tâmplă casca de pe urechea dreaptă, se aplecă spre Brian.

Brian dădu din cap că nu. Nu mai zburase cu niciun fel de avion până atunci, nu mai văzuse niciodată o carlingă[1], decât în filme sau la televizor. Totul era zgomotos și derutant.

— E prima dată, răspunse el.

— Nu-i chiar așa de complicat precum pare. Un avion bun cum e ăsta se pilotează singur. Îmi ușurează munca, mai adăugă el ridicând din umeri.

Îl luă pe Brian de brațul stâng.

— Hai să vezi, treci la cârmă, cu picioarele pe pedale!

Brian se împotrivi:

— Mai bine nu!

— Ba da! Haide, încearcă!

Brian întinse mâna și apucă mansa atât de strâns, că i se albiră încheieturile degetelor. Își înfipse picioarele în pedale. Avionul se roti brusc spre dreapta.

— Nu așa tare. Ia-o ușurel, ușurel!

Brian se relaxă și slăbi strânsoarea. Simțea vibrațiile aeronavei în manșă și pedale și, pe moment, uită de usturimea din ochi. Avionul parcă prinsese viață.

— Ai văzut? zise pilotul, luându-și mâinile de pe manșă și picioarele de pe pedale, ca să-i arate lui Brian că, de fapt, el pilota avionul singur acum. E simplu. Acum rotește mansa un pic spre dreapta și apasă scurt pedala din dreapta.

---

[1] Cabina avionului, de unde pilotul și copilotul dirijează aeronava și unde sunt instalate tabloul de bord și comenzile de zbor.

Brian întoarse ușor manșa și avionul se înclină imediat spre dreapta. Când apăsă pedala, botul avionului vină spre dreapta. Dădu drumul pedalei, îndreptă manșa și avionul reveni în poziţie orizontală.

— Acum poţi s-o întorci. Virează un pic la stânga.

Brian roti manșa spre stânga, apăsă pedala stângă și aeronava se întoarse la cursul inițial.

— E ușor! spuse el zâmbind. Cel puţin partea asta.

Pilotul încuviinţă.

— Pilotajul nu e mare lucru. Totul e să înveţi. Ca orice pe lumea asta. Orice.

Bărbatul preluă din nou comanda. La un moment dat, ridică mâna și își frecă umărul stâng.

— Dureri, junghiuri... Îmbătrânesc, ce să mai...

Brian dădu drumul manșei și își luă picioarele de pe pedale de îndată ce pilotul preluă din nou comanda avionului.

— Mulţumesc...

Dar pilotul își pusese deja căștile pe urechi, așa că recunoștința băiatului se pierdu în zgomotul motorului. Totul era, din nou, ca la începutul călătoriei: Brian privea pe fereastră oceanul de copaci și lacuri. Usturimea din ochi se potolise, dar amintirile îl năpădiră iar. Cuvintele. Mereu aceleași cuvinte.

Divorţ.

Secretul.

Certuri.

Despărţire.

Marea despărţire. Tatăl lui nu înţelesese situaţia așa cum o înţelesese Brian, știa doar că mama lui Brian voia să destrame căsnicia. Urmase despărţirea, apoi divorţul, totul se petrecuse atât de repede. Tribunalul decisese ca el să rămână cu mama, cu excepţia vacanţelor de vară și

a ceea ce judecătorul numea „drepturi de vizitare“. Atât de formal... Brian ura judecătorii la fel de mult precum ura avocaţii. Judecătorii care se aplecau peste masă și îl întrebau dacă înţelegea unde urma să locuiască și de ce. Judecătorii cu privirea lor plină de compasiune, care nu însemna nimic, întocmai cum frazele pline de termeni juridici ale avocaţilor nu însemnau nimic.

Vara, Brian urma să stea la tatăl său. În restul anului școlar – la mama. Asta spusese judecătorul, după ce examinase hârtiile din faţa lui și după ce ascultase ce aveau de zis avocaţii. Vorbe. Cuvinte.

Avionul se clătină ușor, înclinându-se spre dreapta. Brian se uită la pilot, care își freca din nou umărul și simţi deodată un miros de gaze... umane. Se întoarse cu spatele, să nu se jeneze pilotul care avea, de bună seamă, ceva probleme. La stomac, probabil...

Aşadar, în vara aceasta, prima vară a „drepturilor de vizitare“, la doar o lună după divorţ, Brian se îndrepta spre nord. Tatăl său era inginer mecanic şi proiectase sau inventase un nou cap de foraj pentru sonde petroliere, un utilaj care se autocurăţa şi autoascuţea. Acum avea de lucru pe câmpurile petrolifere din Canada, acolo sus, unde se termina pădurea şi începea tundra. Brian venea din New York, cu avionul ăsta uşor care transporta nu ştiu ce echipament de foraj ce trebuise comandat special în oraş şi acum stătea bine legat la coada avionului, lângă o geantă de pânză pe care pilotul o numise „kit de supravieţuire“ şi în care erau provizii şi echipamente pentru situaţii de urgenţă. În caz că ar fi fost nevoiţi să aterizeze forţat, de pildă. Şi zbura însoţit de pilotul ăsta, Jim sau Jake sau ceva de genul ăsta, care se dovedise a fi un tip de treabă până la urmă, că îl lăsase să piloteze şi chestii din astea.

Toate bune, mai puţin putoarea. Mirosul devenise acum persistent şi Brian se uită din nou la pilot care îşi freca, în continuare, umărul şi, mai nou, şi braţul stâng, scăpând vânturi după vânturi şi crispându-se. „I-o fi picat ceva greu la stomac“, se gândi Brian.

Mama îl adusese cu maşina până la Hampton, unde venise avionul să preia utilajul de foraj. Călătoriseră în tăcere, o călătorie lungă, într-o tăcere deplină. Două ore şi jumătate cu maşina şi, acum, era într-un avion, uitându-se pe fereastră. O singură dată, la vreo oră după ce ieşiseră din oraş, mama se întorsese spre el:

— Auzi, n-ar fi mai bine să vorbim? Să lămurim lucrurile? Nu vrei să-mi spui ce te frământă?

Din nou, cuvintele alea. Divorţ. Despărţire. Secretul. Cum să-i poată spune ce ştia? Brian tăcuse chitic, dăduse doar din cap că nu, apoi continuase să se uite pe geam,

fără să vadă, de fapt, nimic. Iar mama și-a văzut de șofat și n-a mai scos o vorbă până aproape de Hampton, când a întins mâna și a luat de pe bancheta din spate o pungă de hârtie:

— Ți-am luat ceva, pentru călătorie.

Brian luase punga și o deschisese. Înăuntru era o toporișcă, dintre acelea cu coadă de oțel îmbrăcată la capăt în cauciuc. Lama era acoperită de o carcasă din piele tare, pe care era prinsă, cu nituri de alamă, o agățătoare pentru curea.

— Poți s-o pui la curea...

Mama vorbise fără să se uite la el, atentă la trafic. Pe șosea treceau niște tractoare de la ferme și era nevoită să se strecoare printre ele.

— Domnul de la magazin a zis că e potrivită și pentru tine. S-o folosești, știi, acolo, în pădure. Cu tatăl tău...

„Tata, nu *tatăl* meu“, o corectă Brian în gând.

— Mulțumesc, e foarte frumoasă, spusese, dar până și lui îi sunară goale propriile vorbe.

— Pune-o, să vedem cum îți stă cu ea.

În mod normal, Brian i-ar fi spus că nu vrea, că n-are chef să arate ca un tontălău cu o toporișcă agățată de curea. Asta ar fi fost normal să spună. Dar vocea mamei sunase atât de sugrumată, atât de subțire, ziceai că stă să se spargă și se simțea vinovat că nu vorbise cu ea tot drumul. Cu toate că știa ce știa, cu toată mânia, cu toată furia oarbă pe care o simțea față de ea, se simțea vinovat că nu-i spusese o vorbă tot drumul. Așa că-i făcuse pe plac, își desfăcuse cureaua, petrecuse agățătoarea toporiștii pe ea, apoi o strânsese la loc.

— Ia să văd, întoarce-te un pic!

Se întorsese pe jumătate în scaun, simțindu-se puțin ridicol. Mama aprobase mulțumită:

— Întocmai ca un cercetaș. Micuțul meu cercetaș.

Brian simţise acea blândeţe pe care vocea mamei o avea când era mic şi bolnav şi ea îi punea mâna pe frunte. Ochii începuseră să-l usture, şi atunci îşi ferise privirea şi se întorsese spre fereastră, uitând de toporişcă. Aşa ajunsese la avion cu unealta la brâu.

Întrucât era un zbor utilitar de pe un aeroport mic, nu trecuse prin niciun control de securitate. Avionul îl aştepta, cu motorul deja pornit, aşa că-şi luase degrabă valiza şi rucsacul şi se urcase, fără să se mai oprească să scoată toporişca.

Era încă acolo, atârnată de curea. La început, Brian se jenase, dar, cum pilotul nu spusese nimic, uitase de ea în timp ce decolau.

Mirosea şi mai tare. Brian se uită iar la bărbat, care acum se ţinea de burtă cu ambele mâini şi se strâmba de durere, atingându-şi din când în când umărul stâng.

— Nu ştiu, măi, băiete... şuieră pilotul încet, abia auzit. Mă doare rău aici. Rău. Credeam că am mâncat ceva aiurea, dar...

Se opri brusc, cuprins de un nou val de durere. Brian văzu limpede pe faţa lui cât de rău îi era – se încorda şi se încovoia de durere, ba se lipea de speteaza scaunului, ba se apleca în faţă.

— N-am mai păţit aşa ceva niciodată...

Pilotul ridică mâna spre butonul staţiei radio şi braţul i se întinse, descriind un mic arc.

— Aici zborul patru şase...

Izbit din nou de durere ca de o lovitură de ciocan, pilotul păru că se face una cu scaunul şi Brian se repezi să-l ajute. Nu-şi dădea seama ce se întâmplă.

Apoi pricepu.

Înţelese. Gura pilotului se schimonosi; înjura şi lovea spasmodic scaunul, ţinându-se strâns de umăr. Înjura şi şuiera:

— Pieptul! Doamne Dumnezeule, îmi sparge pieptul!

Înţelese prea bine.

Pilotul avea un atac de cord. O dată, când era la mall cu mama lui, văzuse un bărbat care suferise un atac de cord chiar în faţa magazinului Paisley's. Căzuse ca secerat şi urla că îl doare în piept. Un om bătrân, mult mai bătrân decât pilotul.

Acum ştia, da.

Pilotul făcuse infarct. Pe când îşi dădea seama de toate astea, Brian văzu cum bărbatul se izbeşte încă o dată de speteaza scaunului, o ultimă dată, foarte puternic, iar piciorul drept îi zvâcneşte violent. Avionul se înclină brusc pe o parte, bărbatului îi căzu capul în piept şi începu să-i curgă salivă din gură. Colţurile gurii i se umplură de scuipat, picioarele i se ridicară încordate iar ochii i se rostogoliră în cap până când nu i se mai văzu decât albul pupilelor.

Doar albul ochilor... şi mirosul deveni şi mai puternic, umplu cabina. Totul se petrecea atât de repede, atât de incredibil de repede, încât mintea lui Brian nu izbutea să priceapă dintr-o dată. Nu reuşea să vadă decât în secvenţe întreaga scenă.

Adineaori, pilotul vorbea, se plângea de durere. Vorbea...

Apoi spasmele.

Urmaseră spasmele care-l cuprinseseră pe pilot... Iar acum, cu tot huruitul motorului, Brian simţea cum se lasă o tăcere ciudată, nefirească şi cum un sentiment de singurătate îl cuprinde. Încremenise.

Era blocat. Totul în mintea lui îngheţase. Ca şi cum gândurile i se opriseră în loc, se împotmoliseră în ceea ce tocmai văzuse, în ceea ce simţise. Totul se oprise în loc. Miezul trăirilor lui, adâncul sufletului lui Brian

Robeson înmărmurise, lovit de o albă străfulgerare de groază, de o teroare atât de intensă, încât răsuflarea, gândurile, aproape că și inima i se opriseră în loc.

În loc.

Secundele treceau, parcă toată viața lui se scurgea cu secundele alea. Începu să înțeleagă ce vedea, începu să priceapă ce văzuse și asta îi făcu mai rău decât înlemnirea de dinainte, atât de rău, încât își dorea ca mintea să-i fi rămas așa, golită, încremenită.

Se afla într-un avion ușor care duduia la două mii de metri altitudine, în sălbăticia Nordului, cu un pilot care suferise un grav atac de cord și care era acum mort sau într-un soi de comă.

Era singur.

În avionul care huruia fără pilot, era singur.

Singur.

Capitolul II

O vreme – nu-și dădea seama cât – Brian nu putu face nimic. Chiar și după ce mintea i se trezi din acea încremenire și pricepu ce se întâmplase, nu se simțea în stare de nimic. Parcă avea mâini și brațe de plumb.

Apoi încercă să se convingă că, poate, nu s-a întâmplat. Țipă în gând către pilot: „Ai adormit! Ai adormit! Deschide ochii, apucă manetele alea, pune picioarele înapoi pe pedale!“

Dar nu se întâmplă nimic.

Pilotul nu se mișcă, doar capul i se roti pe un gât incredibil de moale, în timp ce avionul intră într-o zonă de turbulențe.

Avionul!

Cumva, avionul încă plana. Trecuseră secunde întregi, aproape un minut, și avionul zbura ca și până atunci. Trebuia să facă ceva, trebuia să facă ceva, dar nu știa ce.

Ajutor.

Trebuia să ajute.

Întinse o mână spre pilot, văzu că îi tremurau degetele, și atinse pieptul bărbatului. Nu știa ce să facă. Știa că există proceduri de prim ajutor, că poți să faci respirație gură la gură cuiva care a suferit un atac de cord și masaj de resuscitare – RCR[1] –, dar nu știa cum se

---

[1] „Resuscitare cardio-respiratorie“ – totalitatea manevrelor de prim ajutor în caz de stop cardio-respirator.

fac și, oricum, pilotul era încă așezat în scaun, cu centura de siguranță prinsă. Așa că atinse pieptul bărbatului cu vârfurile degetelor și nu simți nimic, nicio bătaie de inimă, nicio răsuflare, ceea ce însemna că era, aproape sigur, mort.

— Te rog, începu Brian.

Dar nu știa ce să spună sau ce să întrebe.

— Te rog...

Avionul se clătină din nou, intră în alt câmp de turbulențe și Brian simți că botul aparatului de zbor se înclina. Nu intrase în picaj, dar botul se îndreptase în jos, înclinarea mărise viteza avionului și Brian înțelese că, la unghiul acesta de zbor, în cele din urmă avea să se izbească de copaci. Vedea deja la orizont pădurea, acolo unde înainte zărea doar cerul.

Trebuia să ducă avionul undeva. Trebuia să piloteze avionul. Trebuia să se descurce singur. Pilotul nu mai era, nu mai putea face nimic pentru el. Trebuia să încerce să piloteze singur avionul.

Se întoarse în scaun, cu fața spre bord, apucă manșa, cu mâini încă tremurânde, și își puse tălpile pe pedalele palonierului. Ca să ridici avionul, trebuia să tragi manșa spre tine, așa citise. Întotdeauna spre tine. Trase și simți că alunecă cu ușurință spre el. Prea ușor. Avionul se îndreptă acum în sus cu toată viteza accelerată de cădere și Brian simți un gol în stomac. Împinse manșa la loc, prea mult însă, și botul avionului coborî sub linia orizontului, iar turația motorului crescu din nou din cauza înclinării.

Prea mult.

Trase din nou manșa spre el, mai ușor de data aceasta. Botul avionului se ridică, tot prea mult, dar nu atât de brusc ca înainte. Brian coborî din nou, un pic prea mult, apoi se înălță, pe urmă coborî iar, puțin prea mult, și

iar reveni sus, uşurel; în cele din urmă, văzu că partea din faţă se stabilizează. Când reuşi să poziţioneze botul avionului pe linia orizontului şi i se păru că se menţine, lăsă manşa în poziţia aceea, expiră – îşi ţinuse respiraţia în tot acest timp – şi încercă să-şi dea seama care era pasul următor.

Era o zi senină, cu cer azuriu, presărat cu norişori pufoşi şi, o vreme, se uită pe fereastră, sperând să zărească un oraş, un sat, ceva, dar nu văzu nimic. Doar verdele copacilor, nesfârşita întindere verde, presărată cu din ce în ce mai multe lacuri. Iar avionul zbura – dar încotro?

Habar n-avea încotro. Cercetă aparatele de bord, sperând să-i fie de ajutor, să găsească o busolă, dar totul era atât de derutant, o mulţime de numere şi luminiţe. Pe un cadran luminos amplasat sus, în centrul panoului cu instrumente, văzu numărul 342, iar pe un ecran alăturat – 22. Dedesubt erau alte cadrane, cu linii care se mişcau, oscilau, păreau să arate măsurători legate de vânt. Mai era şi un cadran al cărui ac indica numărul 70 care, se gândi el, ar putea fi altimetrul, dispozitivul care-i spunea la ce altitudine era faţă de pământ. Sau faţă de nivelul mării. Citise undeva ceva despre asta, dar nu-şi putea aminti ce sau unde. Nu-şi putea aminti nimic despre altimetre, de fapt.

Un pic mai la stânga, sub altimetru, văzu un mic panou dreptunghiular cu un cadran luminat şi două butoane. Privirea i se opri pe el de vreo două, trei ori înainte să-şi dea seama ce scria pe partea de sus a panoului. TRANSMITTER 221 scria, cu litere mici, ştanţate în metal, şi Brian înţelese brusc, într-un târziu, că aceea era staţia radio.

Transmiţătorul! Desigur... Trebuia să folosească transmiţătorul! Când pilotul fusese... lovit de atacul de cord – nu putuse spune „ucis“, nu se putea gândi acum

la faptul că pilotul era mort – încercase să folosească transmiţătorul.

Brian se uită la pilot. Încă avea căştile pe cap, un pic strâmbe de atâta zvârcolit în scaun, iar butonul microfonului era prins de centura de siguranţă.

Trebuia să ia căştile pilotului. Trebuia să se întindă şi să ia căştile, altfel nu avea cum să folosească transmiţătorul să ceară ajutor. Trebuia să se întindă spre el...

Mâinile începură să-i tremure din nou. Nu voia să-l atingă, nu voia să se întindă spre el. Dar trebuia. Trebuia să ia aparatul de emisie-recepţie. Îşi ridică uşor mâinile de pe manşă, aşteptând cu ele în aer să vadă ce se întâmplă. Avionul zbură lin mai departe.

„Ok. Acum. Acum le iau“, îşi spuse.

Se întoarse în scaun şi se întinse după căşti, le luă de pe capul pilotului, cu un ochi pe botul avionului, aşteptându-se din clipă în clipă să intre in picaj. Luă căştile fără probleme, însă cablul microfonului se încurcase în

centura pilotului şi trebui să tragă de el ca să-l scoată. Când smuci, lovi manşa cu umărul şi avionul începu încet să coboare. Brian apucă manşa şi o împinse înapoi, din nou prea mult, şi avionul trecu iar printr-o serie de zgâlţâituri care-i întoarseră băiatului stomacul pe dos înainte să reuşească să stabilizeze aeronava.

Când totul era din nou în regulă, mai trase o dată de firul microfonului şi reuşi, în sfârşit, să-l desprindă. Îşi puse de îndată căştile şi poziţionă micul tub al microfonului în dreptul gurii. Îl văzuse pe pilot folosind microfonul, văzuse cum apasă pe butonul montat pe centură şi făcu întocmai – apăsă butonul şi suflă în microfon.

Auzi în căşti şuieratul propriei respiraţii.

— Alo? Mă aude cineva? Alo...

Repetă de două sau trei ori, apoi aşteptă, dar nu auzi nimic, decât propria sa răsuflare.

Îl cuprinse panica. Înainte îi fusese frică, fusese paralizat de grozăvia celor întâmplate, dar acum îl copleşi panica şi începu să strige fără încetare în microfon:

— Ajutor! Ajutaţi-mă! Sunt într-un avion şi nu ştiu... nu ştiu... nu ştiu...

Şi începu să hohotească printre strigătele de ajutor, plângea şi lovea manşa cu mâinile, făcând avionul să se zgâlţâie în jos şi în sus. Însă degeaba, nu auzi decât propriile suspine în microfon, iar în urechi nu îi răsunară decât propriile strigăte care parcă îl îngânau.

Microfonul... Dintr-o dată îşi dădu seama. Folosise, cândva, o staţie radio CB[1], în camioneta unchiului său.

---

[1] Sistem de emisie-recepţie pe distanţe scurte; comunicarea se poate face între mai mulţi utilizatori, pe mai multe canale; o singură staţie poate emite la un moment dat, ceilalţi ascultă şi pot comunica doar când se eliberează canalul comun. Prescurtarea CB vine din limba engleză –„Citizens' Band".

Trebuia să închizi microfonul ca să-i auzi pe ceilalţi. Duse mâna la centură şi apăsă butonul.

Mai întâi nu auzi decât şuieratul gol al undelor radio. Apoi, printre zgomote de fond şi bruiaje, auzi o voce:

— Către cei care apelează pe această frecvenţă radio, repet, închideţi microfonul, mă acoperiţi. Mă acoperiţi. Terminat.

Transmisia încetă şi Brian apăsă butonul microfonului.

— Te aud! Te aud! Eu sunt...!

Închise din nou microfonul.

— Recepţionat. Te aud acum.

Vocea se auzea slab şi întrerupt:

— Comunică situaţia de urgenţă în care te afli şi locaţia. Şi spune *terminat* când vrei să închei transmisia. Terminat.

„Să spun în ce situaţie sunt, se gândi Brian. În ce situaţie de urgenţă mă aflu...“

— Sunt într-un avion cu un pilot care a... care nu poate pilota. Iar eu nu ştiu să pilotez. Ajutaţi-mă! Ajutor...

Închise microfonul fără a semnala corect terminarea transmisiei.

După un moment de ezitare, veni şi răspunsul.

— Semnalul tău radio se întrerupe, am recepţionat foarte puţin. Am înţeles... pilot... nu poţi pilota. Corect? Terminat.

Brian abia dacă îl mai auzea, percepând mai mult perturbaţii şi zgomote de fond.

— Corect. Nu ştiu să pilotez. Aparatul zboară acum, dar nu ştiu pentru cât timp. Terminat.

— ...pierdut semnalul. Locaţia, te rog. Numărul zborului... locaţia... inat.

— Nu ştiu nici numărul zborului, nici locaţia. Nu ştiu nimic. Ţi-am spus deja. Terminat.

Brian aşteptă, aşteptă, dar nu mai auzi nimic. O singură dată i se păru că aude o întrerupere în zgomotul de fond, o frântură de cuvânt, dar se putea la fel de bine să fi fost un bruiaj. Două, trei minute, zece, avionul huruia şi Brian încercă să asculte atent, dar nu auzi nimic. Deschise din nou microfonul.

— Nu ştiu numărul zborului. Mă numesc Brian Robeson şi am plecat din Hampton, New York, spre câmpurile petrolifere din Canada, să-mi vizitez tatăl. Nu ştiu cum se pilotează un avion, iar pilotul...

Închise microfonul. Vocea începuse să-i tremure şi simţea că e gata să ţipe în orice secundă. Trase adânc aer în piept.

— Mă aude cineva care mă poate ajuta să pilotez un avion? Vă rog, răspundeţi-mi!

Închise din nou microfonul, dar în căşti nu auzi nimic altceva decât şuierături. După o jumătate de oră de ascultat şi repetat strigătul de ajutor, îşi smulse frustrat căştile şi dădu cu ele de pământ. Totul părea pierdut. Chiar dacă ar fi reuşit să stabilească legătura cu cineva, ce să-i poate spune? Să fie atent?

Era pierdut...

Încercă, din nou, să înţeleagă cadranele. Îşi zise că viteza trebuie să fie cifra luminoasă care indica 160 – dar nu ştia dacă era vorba de mile[1] pe oră sau de kilometri ori dacă arăta cât de repede se deplasa avionul în aer, şi nu la sol. Ştia că viteza în aer e diferită de viteza la sol, dar nu ştia care era diferenţa.

---

[1] Unitate de măsurare a lungimii în sistemul anglo-saxon de unităţi; 1 mi = 1,6 km. În aviaţie, toate ţările utilizează unităţile de măsură din sistemul anglo-saxon, excepţie făcând China şi statele din fosta URSS.

Își aduse aminte fragmente din cărți despre pilotaj pe care le citise. Cum funcționau aripile, cum elicea propulsa avionul. Lucruri simple care nu-l ajutau la nimic acum.

Nimic nu-l mai putea ajuta acum.

Trecu o oră. Brian luă căștile și încercă din nou – știa că, la urma urmelor, asta era singura lui șansă – dar nu primi niciun răspuns. Se simțea ca un prizonier închis într-o celulă minusculă care vuia prin văzduh cu o viteză de vreo 160 de mile pe oră, îndreptându-se nu se știe spre ce, până când...

Exact! Până când ce? Până când se va termina combustibilul. Fără combustibil, avionul se va prăbuși.

Punct.

Sau ar fi putut să tragă maneta de gaze până la capăt și să îndrepte avionul în jos acum. Văzuse cum acționa pilotul maneta ca să mărească viteza. Când trăgea de ea, motorul încetinea și avionul cobora.

Avea, așadar de ales între a aștepta să se termine combustibilul și a accelera ca să facă avionul să aterizeze mai repede. Dacă aștepta până se termina combustibilul, mai zbura o bucată de drum, dar nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta aeronava. Când îl apucaseră convulsiile, pilotul lovise manșa și avionul își schimbase direcția, dar Brian nu-și putea aminti dacă bărbatul reușise să-l aducă înapoi pe traiectoria stabilită. Oricum, nu știa care era cursul inițial și nu putea decât ghici care dintre cadrane era busola, probabil cel care arăta 342. Neștiind unde se află și încotro se îndreaptă, nu avea nicio importanță dacă încerca să aterizeze avionul acum sau mai aștepta.

Se împotrivea cu toată ființa lui ideii de a opri motorul și de a lăsa avionul să coboare. Avea un sentiment vag că avionul se îndrepta în direcția greșită, dar nu se

putea hotărî să oprească motorul și să intre în picaj. Se simțea în siguranță acum sau, oricum, mai în siguranță decât dacă ar fi oprit motorul. Avionul zbura, iar el încă respira. Dacă oprea motorul, se prăbușea.

Așa că lăsă avionul să meargă înainte, menținu altitudinea și continuă să încerce să stabilească legătura prin stația radio. Își făcu un plan – la fiecare zece minute indicate de ceasul micuț încastrat în panoul de bord, încerca să transmită un mesaj radio simplu:

— Am nevoie de ajutor. Mă aude cineva?

Între transmisii, încercă să se pregătească pentru ceea ce știa că avea să urmeze negreșit – când se termina combustibilul, aeronava se prăbușea. Se gândi că, odată oprită elicea care propulsa avionul, trebuia să mențină poziția botului în jos pentru ca acesta să continue să zboare – citise asta undeva sau, pur și simplu, se gândise singur. În orice caz, era logic. Trebuia să țină botul

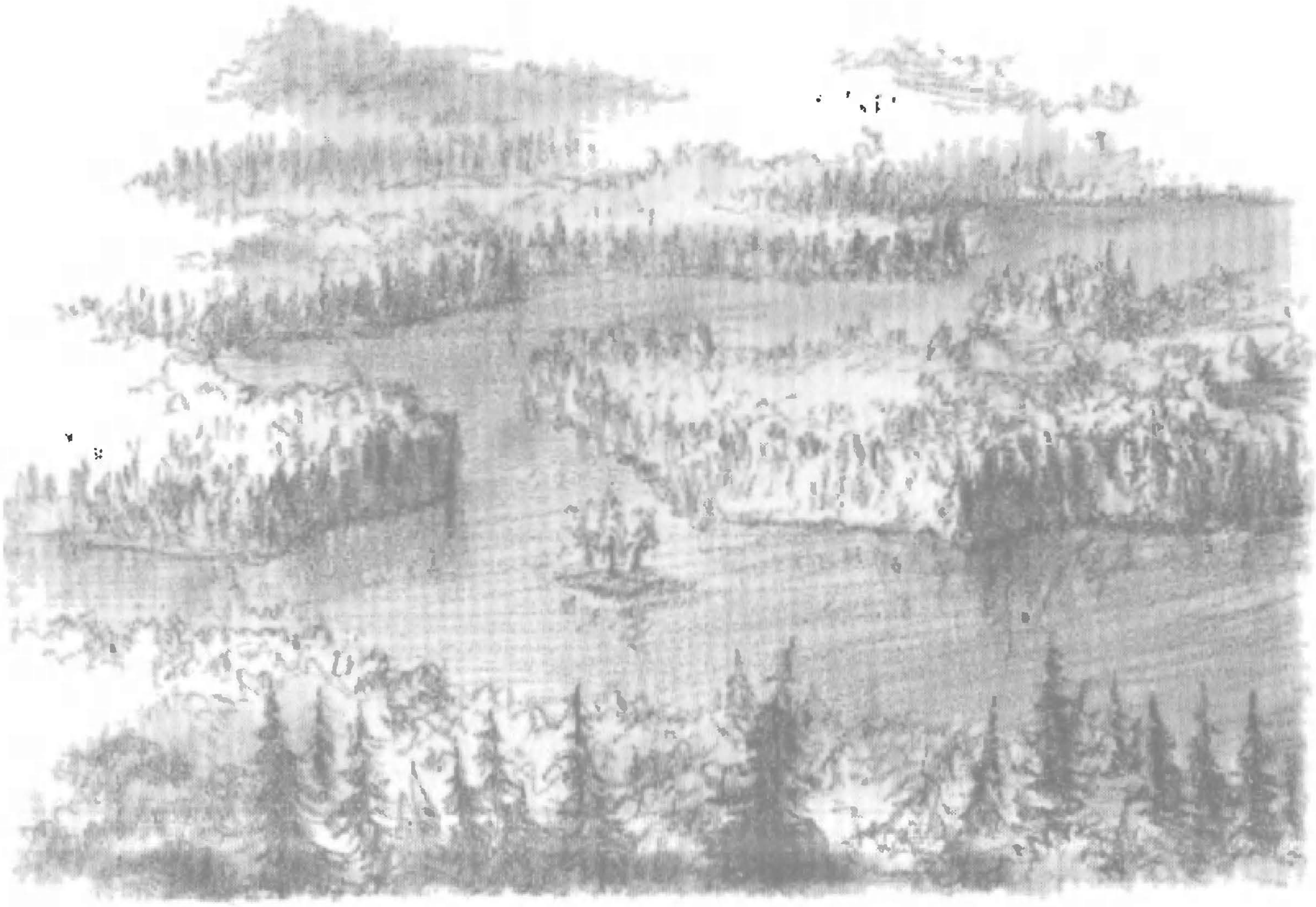

avionului îndreptat spre sol pentru a menţine viteza de zbor şi apoi, chiar înainte să atingă pământul, trebuia să ridice botul în sus pentru a încetini viteza cât mai mult.

Da, părea logic. Picaj, apoi încetinit, apoi impactul.

Impactul...

Trebuia să găsească un câmp deschis înainte să înceapă aterizarea forţată. Problema era că nu văzuse aşa ceva de când începuseră să zboare deasupra pădurii. Câteva mlaştini, dar şi acelea erau presărate cu copaci din loc în loc. Nu văzuse niciun drum, nicio potecă, niciun luminiş.

Doar lacuri. Îşi dădu seama că trebuia să aterizeze pe un lac. Dacă se prăbuşea în desişul copacilor, era moarte sigură. La impact, crăcile aveau să sfâşie avionul în bucăţi.

Trebuia să aterizeze pe un lac. Ba nu, pe malul unui lac. Trebuia să aducă avionul aproape de malul unui lac şi apoi să încerce să încetinească pe cât posibil chiar înainte să atingă apa.

„Uşor de zis, se gândi, greu de făcut.“

„Uşor de zis, greu de făcut. Uşor de zis, greu de făcut.“ Îi răsuna în urechi ca o incantaţie, în acelaşi ritm cu huruitul motorului. „Uşor de zis, greu de făcut.“

Imposibil de făcut.

Repetă mesajul radio de şaptesprezece ori la intervale de zece minute, încercând între timp să-şi dea seama ce trebuie să facă. Se mai întinse o dată spre pilot şi îi atinse faţa, dar pielea acestuia era rece, tare şi rece, rece ca moartea, şi Brian se întoarse la panoul de bord. Făcu ce se pricepu, îşi strânse centura de siguranţă, se aşeză bine în scaun şi îşi repetă în gând neîncetat cum se hotărâse să procedeze.

Când avea să se termine combustibilul, va coborî botul avionului şi se va îndrepta spre cel mai apropiat

lac, va încerca să ducă aeronava cumva, așa, spre apă. Da, așa se gândise. Să ducă avionul cumva, așa, spre apă. Și, înainte să ajungă la sol, să tragă de manșă spre el și să ridice botul avionului pentru a micșora viteza și a reduce impactul.

Derulase în minte scenariul ăsta de nu știu câte ori. Combustibilul se termina, pilota avionul spre apă, urma prăbușirea – ca la televizor. Incerca să vizualizeze. Incerca să se pregătească mental pentru ce avea să urmeze.

Dar, dintr-o dată, între a șaptesprezecea și a optsprezecea transmisie radio, motorul tuși, apoi mugi îngrozitor și amuți. Se lăsă brusc tăcerea, nu se mai auzeau decât elicea care măcina vânt și vâjâitul aerului pe lângă carlingă.

Brian îndreptă botul avionului spre sol și vomită.

Capitolul III

„O să mor“, își zise Brian. „O să mor, o să mor, o să mor!“ urlă în sinea lui, în tăcerea ce se lăsase brusc.

„Mor.“

Își șterse gura cu dosul mânecii și se străduí să țină botul avionului îndreptat spre sol. Avionul începu să coboare, un picaj rapid ce parcă înghițea altitudinea și, deodată, Brian nu mai văzu niciun lac. Zburând deasupra pădurii, văzuse nenumărate, însă acum dispăruseră fără

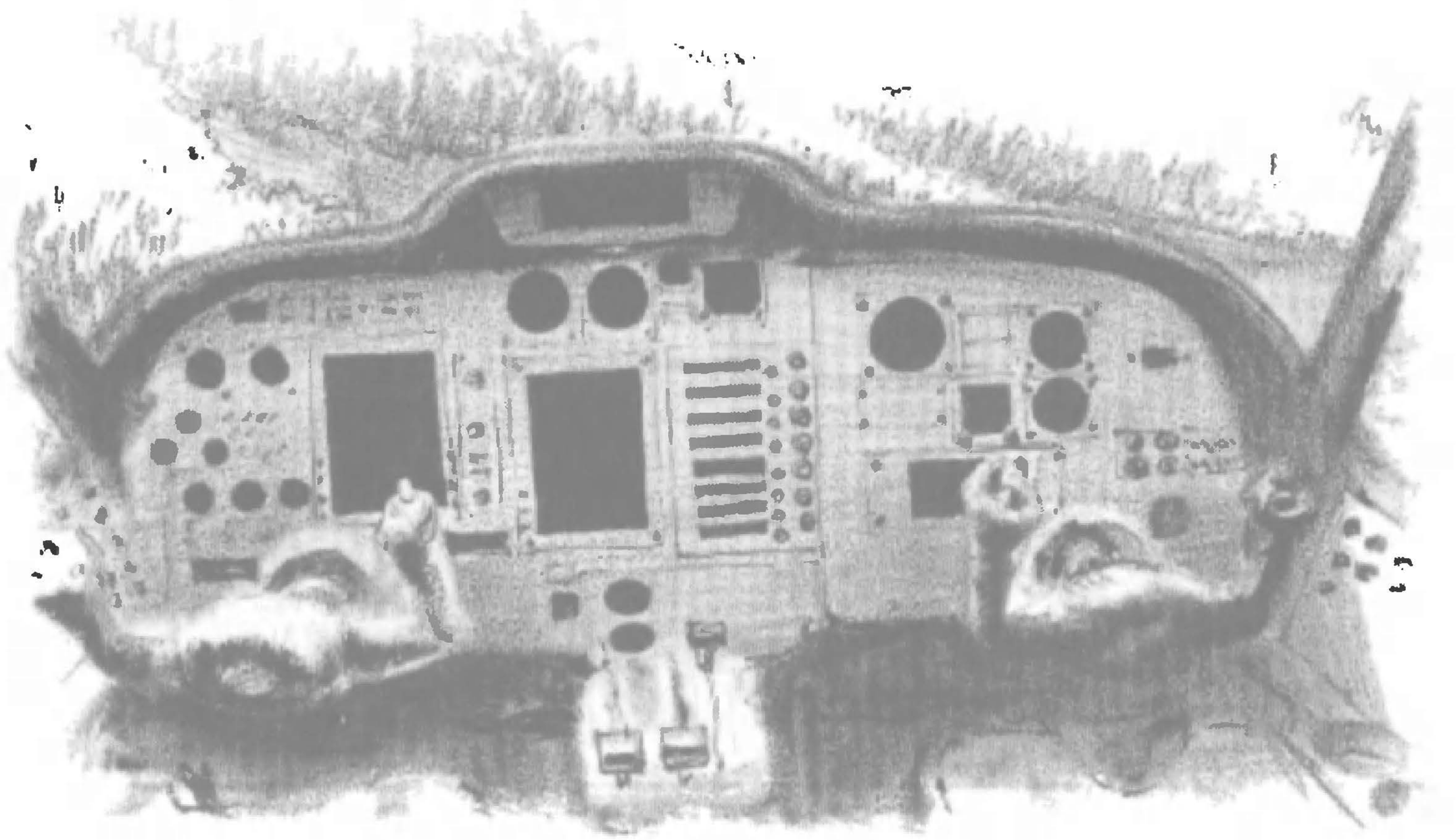

urmă. Fără urmă. Departe, aproape de linia orizontului, vedea o grămadă, sclipind azurii în soarele după-amiezii târzii.

Însă lui îi trebuia un lac atunci şi acolo. Avea nevoie disperată să-i apară un lac în faţă, dar tot ce vedea prin parbriz erau copaci, moartea verde. Dacă ar întoarce avionul? Îi veni greu să creadă că mai putea menţine aparatul în zbor, dacă încerca să schimbe acum direcţia. Stomacul i se strânse ghem, răsuflarea îi deveni întretăiată...

Acolo!

Nu chiar în faţa lui, dar un pic la dreapta, văzu un lac. Era în formă de L, cu colţuri rotunjite, iar avionul se îndrepta spre partea lungă a L-ului, venind din colţ şi zburând spre vârf. Un pic mai la dreapta. Apăsă pedala dreaptă a palonierului şi botul avionului se mişcă ascultător.

Dar virajul făcu avionul să piardă din viteză şi acum lacul era deasupra botului. Trase uşor de manşă şi botul aeronavei se ridică. Manevra făcu avionul să încetinească atât de mult, aproape poticnindu-se, iar lui Brian i se păru chiar că s-a oprit. Se îngrozi, căci comenzile nu mai răspundeau, nu mai opuneau nicio rezistenţă la manevrare. Împinse manşa înapoi, ceea ce făcu viteza să crească puţin, dar acum prin parbriz nu se mai vedeau, din nou, decât copaci, iar lacul era undeva mult deasupra botului avionului, imposibil de ajuns.

Preţ de două-trei secunde, totul păru să încremenească. Avionul încă zbura, dar atât de încet, atât de încet... nu avea cum să ajungă la lac. Brian se uită pe fereastra laterală şi văzu un iaz, iar la marginea lui, un animal mare, poate un elan, stătea în apă, în picioare. Totul era atât de nemişcat, atât de neclintit, balta, elanul

şi copacii peste care zbura el acum la doar o sută, poate o sută cincizeci de metri de sol – era ca o fotografie.

Apoi totul se întâmplă dintr-odată. Copacii se conturară brusc înaintea ochilor lui, privirea i se umplu de verde şi îşi dădu seama că se va prăbuşi şi va muri, dar norocul ţinu cu el şi, chiar înainte de impact, îi ieşi în cale o fâşie lată de pământ, fără copaci, ca un culoar ce ducea spre lac.

Avionul, gata de aterizare, de prăbuşire mai bine zis, cobora vertiginos, ca un bolovan în cădere liberă. Brian slăbi manşa din strânsoare şi se pregăti de impact. Dar, cum avionul mai avea încă ceva viteză, când trase de manşă, botul aparatului se ridică. Brian văzu în faţă albastrul lacului şi, în secunda următoare, avionul se izbi de copaci.

Aripile se prinseră în pinii de la marginea fâşiei de pământ şi, cu un scrâşnet îngrozitor, se rupseră din lonjeroanele[1] principale. Un nor de praf şi murdărie se ridică din podea şi-l izbi pe Brian în faţă cu atâta forţă, încât crezu că avusese loc un soi de explozie. Orbit pe moment şi aruncat înainte în scaun, se lovi cu capul de manşă.

Se auzi apoi o izbitură cumplită, sfâşiere de metal şi avionul rulă spre dreapta, trecu ca un uragan printre copaci, ieşi din pădure direct în apă, se trânti în lac, se izbi de luciul apei ca de un zid de beton, apa sparse parbrizul şi ferestrele laterale şi-l plesni pe Brian cu atâta putere, că îl aruncă înapoi în scaun. Cineva ţipa, ţipa în timp ce avionul se scufunda. Urlete înfiorătoare,

---

[1] Grindă de metal longitudinală, rezistentă la încovoiere, folosită în construirea scheletului de bază al aripilor sau fuzelajului avionului.

animalice, de frică și durere – Brian nu-și dădea seama că strigătele erau ale lui, că urla în apa care-l ducea în adâncuri cu tot cu avion. Nu vedea nimic, dar simțea albastrul, albastrul-verzui și rece al lacului. Bâjbâi după catarama centurii de siguranță și trase de ea până își rupse unghiile. Continuă să tragă, să smulgă, reuși s-o desfacă și, cumva, învăluit de apa ucigașă care încerca să-i facă felul, reuși să iasă prin parbrizul zdrobit și

se zbătu prin albastrul rece să se ridice, să urce. Simţi cum ceva îl ţine, simţi cum i se rupe geaca de ploaie şi, dintr-o dată, era liber. Sfâşietor de liber. Dureros de liber.

Dar atât de departe! Era atât de departe până sus, la suprafaţă, şi simţea că nu-l mai ţin plămânii, că nu mai fac faţă, că erau terminaţi. Înghiţi apă, mai făcu un ultim efort, se împinse încă o dată, cu ultimele puteri, prin apă – oricum avea să-l înfrângă, să-l târască spre străfunduri – şi, deodată, capul îi ieşi la lumină. Vomită şi continuă să înoate, împingându-şi trupul înainte, fără să mai înţeleagă cine era, ce era şi ce făcea. Fără să mai ştie nimic. Se zbătu până dădu de ierburi şi nămol, se agăţă şi urlă până când mâinile apucară în strânsoare fire de iarbă şi stufăriş, până când simţi pământul sub piept şi fire aspre de iarbă pe obraji şi abia atunci se opri. Totul se opri. Văzu, dintr-o dată, o culoare pe care nu o mai văzuse până atunci, o culoare care explodă, îi cuprinse mintea laolaltă cu durerea şi-l aruncă în gol, departe de tot, plutind în neant.

Neant.

Capitolul IV

Amintirea îl străpunse ca un cuţit. Îl înjunghie cu ură.

Secretul.

Ieşise la o plimbare cu bicicleta lui cu zece viteze, împreună cu un prieten, Terry. Mai întâi merseseră pe o pistă de biciclete, apoi se hotărâseră să se întoarcă acasă pe alt drum, pe lângă complexul de magazine Amber Mall. Brian îşi aducea aminte totul până în cele mai mici detalii. Îşi amintea că ceasul electronic al băncii din mall arăta ora 3:31, îşi amintea temperatura, 82 de grade[1], şi data. Toate cifrele astea erau acum parte din amintire, toată viaţa lui era amintire...

Terry tocmai se întorsese spre el râzând din nu ştiu ce motiv, iar Brian, uitându-se peste capul prietenului, o văzuse.

Mama lui.

Era într-o maşină, un combi, un model ciudat. El o văzuse, ea nu. Brian se gândea să-i facă semn cu mâna sau s-o strige, dar ceva îl opri. Era şi un bărbat în maşină.

Un bărbat cu păr blond, scurt. Cu un fel de pulover alb, din acela cum se poartă la tenis.

Asta văzuse Brian şi nu doar atât, văzuse Secretul şi mai târziu văzuse încă şi mai multe, dar îşi amintea totul

---

[1] Grade Fahrenheit; 100°F = 37,77°C.

în frânturi, scene – Terry zâmbind, Brian uitându-se peste capul lui, maşina combi şi mama lui stând lângă omul acela, ceasul care arăta ora şi temperatura, roata din faţă a bicicletei, părul scurt şi blond al bărbatului, cămaşa lui albă, arşiţa de afară. Frânturi de amintire vii, clare, pline de ură.

Secretul.

Brian deschise ochii şi începu să ţipe.

Preţ de câteva secunde, nu-şi dădu seama unde se află, credea că încă se prăbuşeşte, că o să moară. Ţipă până îşi pierdu răsuflarea.

Tăcere, apoi, întretăiată de suspine. Pieptul i se umplea, din nou, cu aer şi încă mai plângea încet. De unde atâta linişte? Cu doar câteva clipe în urmă, totul era zgomot, rupere, sfâşiere, urlet. Acum, tăcere.

Se auzeau nişte păsări.

Cum de puteau să cânte păsările?

Îşi simţi picioarele ude. Se ridică puţin pe palme şi se uită. Picioarele îi erau încă în apă. Ciudat. Erau în lac. Încercă să se mişte, dar durerea îl străfulgeră cu atâta putere, că-i tăie răsuflarea. Se opri, cu picioarele încă în apă.

Durere.

Amintire.

Se întoarse din nou şi soarele târziu, oglindindu-se în luciul apei, îl orbi, îl făcu să-şi ferească privirea.

Aşadar se terminase. Prăbuşirea.

Era în viaţă.

„S-a terminat... şi sunt viu“, se gândi. Închise ochii şi îşi coborî capul în piept timp de câteva minute, care-i părură mult mai lungi. Când îi deschise din nou, era seară, durerea aceea ascuţită se mai potolise – nu şi cele surde – şi îşi aminti prăbuşirea în cele mai mici detalii.

Mai întâi se lovise de copaci, apoi ajunsese pe lac. Avionul se zdrobise și se scufundase, iar el reușise cumva să se elibereze din centura de siguranță.

Se ridică și se târî afară din apă, gemând de durere la fiecare mișcare. Picioarele parcă îi luaseră foc, fruntea îi zvâcnea de ziceai că îl lovise cineva cu ciocanul, dar putea să miște. Își scoase picioarele din apă și se târî pe mâini și genunchi până când reuși să se îndepărteze puțin de malul ud și moale și se așeză lângă niște tufișuri.

Se întinse, de data asta ca să se odihnească, să salveze bruma de puteri care-i mai rămăsese. Se culcă pe o parte, cu capul pe un braț și închise ochii, căci asta era tot ce putea face acum, tot ce simțea că e în stare să facă. Închise ochii, da, și fu cuprins de un somn adânc, greu și fără vise.

Era aproape complet beznă când deschise ochii. Întunericul nopții era adânc și, pe moment, fu din nou cuprins de panică. „Trebuie să văd, se gândi. Nu se poate să nu văd!“, își zise orbecăind. Dar, întorcând capul fără să-și miște corpul, văzu că, dincolo de lac,

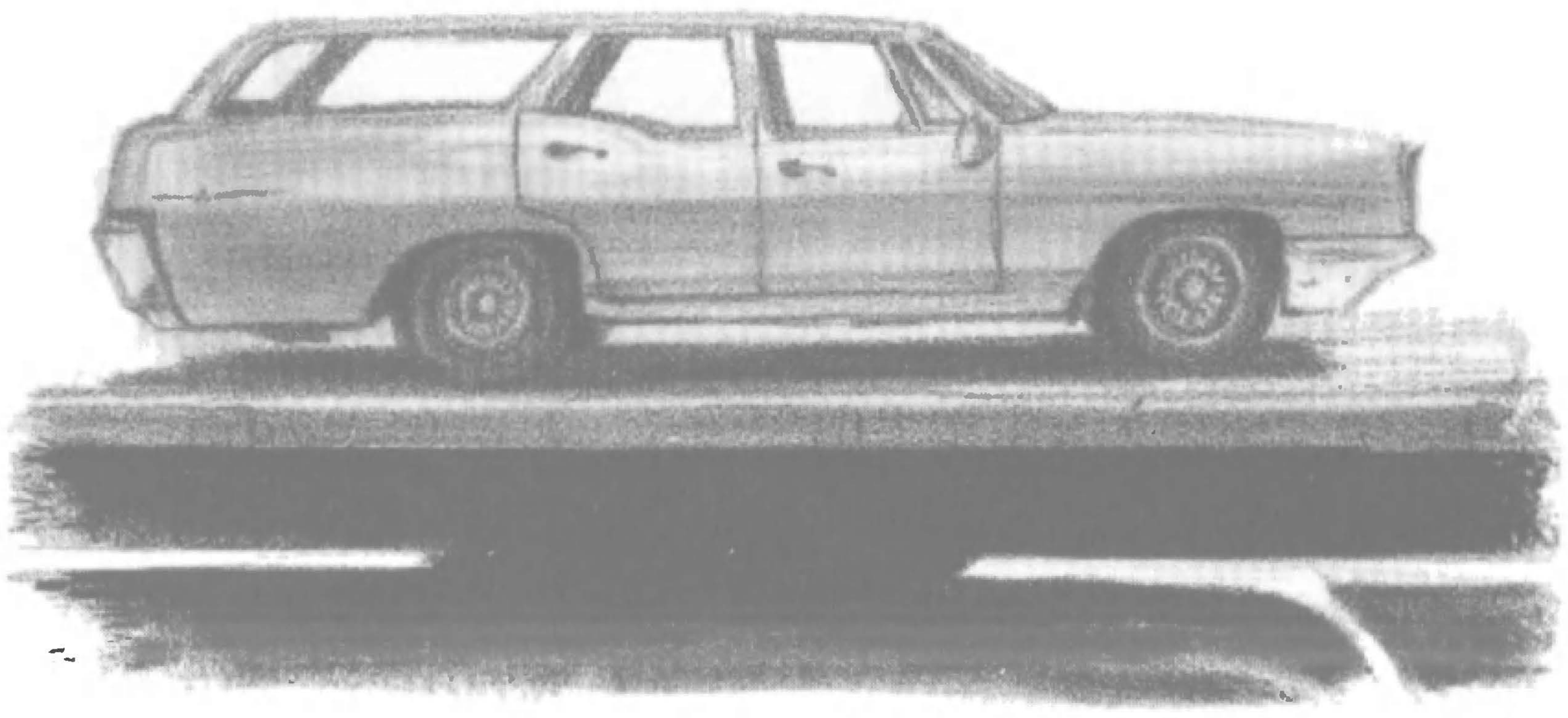

cerul era de un cenuşiu palid, iar soarele stătea să răsară. Îşi aminti atunci că era seară când se culcase.

— Trebuie că s-a făcut dimineaţă... murmură el cu o voce răguşită.

Pe măsură ce toropeala somnului se risipea, lumea din jurul lui prindea iar contur.

Avea încă dureri peste tot, în tot trupul. Picioarele îi erau amorţite, înţepenite, îndoite, iar spatele îl duru când încercă să se mişte. Dar cel mai rău îl chinuia capul, care-i zvâcnea cu fiecare bătaie a inimii. Ca şi cum avionul se prăbuşise în capul lui.

Se răsuci pe spate şi se pipăi pe coaste şi pe picioare, cu mişcări foarte încete. Îşi frecă braţele – nimic nu părea să fie rupt, nici măcar luxat prea rău. Când avea nouă ani, intrase cu bicicleta într-o maşină parcată, îşi rupsese o gleznă şi fusese nevoit să stea cu piciorul în ghips opt săptămâni. Acum nu era deloc aşa de rău. Nimic rupt. Doar lovituri şi vânătăi pe ici, pe colo.

Îşi pipăi fruntea – era foarte umflată, un ditamai cucuiul ieşea în afară, ca o gâlmă deasupra ochilor, şi era atât de dureroasă la atingere, că aproape ţipă când îşi trecu degetele peste pielea strivită. Nu prea avea ce să facă şi, oricum, ca şi restul corpului, fruntea părea să fie mai degrabă învineţită, fără a fi fracturată în vreun loc.

„Sunt în viaţă, îşi zise. Sunt viu. Putea fi altfel... Puteam să fiu... mort. Terminat...“

„Ca pilotul!“, se gândi deodată. Pilotul rămas în avion, pe fundul lacului, în adâncurile albastre, legat în scaun cu centura...

Se ridică în capul oaselor – sau, cel puţin, încercă să se ridice. Prima dată căzu înapoi pe spate. A doua oară, reuşi să rămână în poziţie şezând şi, gâfâind de efort, se târî până la cel mai apropiat arbust. Se lipi cu spatele

de trunchi şi, cu faţa la lac, privi cerul tot mai luminat de răsăritul care se apropia.

Era răcoare, iar hainele îi erau ude şi lipicioase. Îşi trase pe umeri ce mai rămăsese din geacă, zdrenţe de-a dreptul, încercând din răsputeri să păstreze puţina căldură pe care trupul lui o mai avea. Nu putea gândi, nu i se legau gândurile. Totul era un du-te vino între realitate şi imaginaţie – numai că... totul era real. O secundă, avu impresia că prăbuşirea avionului, încercarea disperată de a scăpa din aeronava care se scufundă şi felul în care înotase până la mal erau doar rodul imaginaţiei lui. Ca şi cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva sau ar fi fost dintr-un film care se derula în mintea lui. Pe urmă însă, îşi pipăia hainele ude şi reci, fruntea rănită îi săgeta dureros gândurile şi îşi dădea seama că era real, că se întâmplase cu adevărat. Dar totul era ca într-o ceaţă, o lume înceţoşată. Stătu aşa, cu privirea aţintită spre apă, cu trupul inundat de valuri de durere care-l loveau, apoi se retrăgeau, uitându-se la soarele ce se ridica dincolo de lac.

Soarelui îi trebui vreo oră, poate două, să se ridice pe jumătate – Brian încă nu avea cum să măsoare timpul şi nici nu îi păsa. Soarele îmblânzi răcoarea, aruncă mai întâi raze timide, apoi începu să încălzească de-a binelea şi, odată cu căldura, năvăliră nori de insecte. Roiuri dese, forfotitoare de ţânţari care se lipeau cu zecile de trupul lui, îi îmbrăcau pielea dezgolită ca o haină, îi înfundau nările când trăgea aer în piept, îi umpleau gura când o deschidea să respire.

Nu-i venea să creadă. Nu era posibil. Scăpase dintr-un avion prăbuşit, cum să fie mâncat de insecte? Tuşea, scuipa, strănuta insecte. Închise ochii şi continuă să-şi şteargă faţa, plesnind şi strivind cu zecile, cu sutele.

Dar, de îndată ce reuşea să elibereze un petic de piele, locul insectelor moarte era luat de altele, încă şi mai multe, hoarde bâzâind, zbârnâind. Ţânţari şi nişte musculiţe negre cum nu mai văzuse până atunci, toate se năpusteau asupra lui, îl înţepau, îl muşcau.

Nu trecu mult şi pleoapele îi erau atât de tumefiate, că nu mai putea ţine ochii deschişi, iar faţa atât de umflată şi rotundă, că se potrivea numai bine cu fruntea zdrelită. Îşi trase geaca peste cap, încercând să se adăpostească, dar în zadar, era atât de ruptă, că nu mai folosea la nimic. Disperat, îşi ridică tricoul şi îşi acoperi faţa, dar nu făcu decât să-şi dezgolească mijlocul, iar insectele nemiloase îi atacară numaidecât pielea moale de pe spate, cu atâta duşmănie, încât fu nevoit să-şi lase tricoul în jos.

În cele din urmă, stătu aşa şi îndură, cu geaca pe cap, alungând neîncetat insectele cu mâinile, aproape plângând de frustrare şi chin. Nu putea face nimic. Iar când soarele se ridică sus pe cer şi îşi aruncă razele direct spre el, din hainele ude începură să iasă aburi, căldura îl învălui cu totul, iar ţânţarii şi musculiţele dispărură. Se făcură nevăzute ca prin farmec. Acum o clipă era împresurat de ele, în secunda următoare duse erau, iar soarele îl scălda în lumina lui caldă.

„Vampiri“, îşi zise. Nu le plăcea, pare-se, să iasă în miezul nopţii, poate că era prea răcoare, şi nu le plăcea nici lumina puternică a soarelui. Dar le priau orele acelea cenuşii ale dimineţii, când începea să se încălzească, înainte ca soarele să răsară pe de-a-ntregul şi să aducă arşiţa. Nu îi venea să creadă. Niciodată, în nicio carte, în niciun film despre natură din toate câte văzuse la televizor, nu se vorbise despre ţânţari sau muşte. În programele alea despre frumuseţile naturii

nu se arătau decât priveliști încântătoare și animale care țopăiau și păreau să se distreze de minune. Nici vorbă, vreodată, despre muște și țânțari.

— Uhhh...

Se ridică în picioare și, sprijinit de trunchiul copacului, încercă să se dezmorțească, pricinuindu-și alte dureri și junghiuri. Probabil că mușchii spatelui erau și ei răniți, căci atunci când se întinse simți că se rup și, cu toate că durerea din frunte îl mai lăsase, simplul efort de a se ridica îl obosise atât de tare, încât fu gata să se prăbușească.

Dosul palmelor îi era umflat, iar cu ochii aproape închiși din cauza pleoapelor înțepate de țânțari vedea totul de parcă s-ar fi uitat printr-o crăpătură foarte îngustă.

„Nu că ar fi mare lucru de văzut“, se gândi Brian, scărpinându-și înțepăturile. In fața lui era lacul, adânc și albastru. Văzu dintr-odată înaintea ochilor avionul, scufundat în lac, în adâncurile albastre, trupul pilotului încă legat în scaun, cu părul fluturând în...

Scutură din cap. Îl duru și mai tare. Nu avea de ce să se gândească acum la asta.

Se uită din nou în jur. Lacul se întindea înaintea lui. Se afla la baza L-ului, cu fața spre partea lungă și cu partea scurtă la dreapta lui. În calmul și lumina dimineții, apa era complet, absolut nemișcată. În luciul apei se oglindeau copacii de pe partea cealaltă a lacului. Răsturnați cu susul în jos în imaginea reflectată, aproape că semănau cu o altă pădure, o pădure întoarsă, pereche cu pădurea reală. În timp ce privea, o pasăre – lui Brian i se păru că e o cioară, dar era, totuși, mai mare – zbură de undeva din pădurea de deasupra apei, pădurea adevărată, iar pasărea-reflexie o însoți fidelă peste ape.

Totul era atât de verde, atât de verde, că începu să-i placă. Pădurea era alcătuită, în mare parte, din pini şi molizi, pâlcuri de tufe joase ici şi colo, iarbă deasă şi un alt soi de hăţiş, mic de înălţime, ce se întindea peste tot. Nu recunoştea aproape nicio plantă, cu excepţia celor perene şi a câtorva copaci cu frunze care, se gândi el, semănau cu plopii. Văzuse la televizor imagini cu plopi de la munte. Terenul din jurul lacului era deluros, dar erau culmi joase, aproape nişte movile, cu foarte puţine stânci, excepţie făcând malul din stânga lui. Acolo se ridica o coamă stâncoasă, ca o streaşină deasupra apei, înaltă de vreo şapte metri.

Dacă avionul ar fi aterizat puţin mai la stânga, s-ar fi lovit de stânci şi nu ar mai fi ajuns pe apă. S-ar fi zdrobit pe loc.

Distrus era cuvântul care îi trecu prin minte. „Aş fi fost distrus, sfâşiat, zdrobit. Izbit de stânci şi distrus. Noroc... am noroc, am avut noroc cu carul acolo“, se gândi Brian.

Ştia însă că greşea. Să aibă noroc ar fi însemnat ca părinţii lui să nu divorţeze din cauza Secretului, să nu zboare cu un pilot care să aibă un atac de cord şi să nu fi ajuns acolo unde să aibă nevoie de noroc cu carul ca să nu fie... distrus.

„Când te tot îndepărtezi de noroc, ajungi la ghinion“, îşi spuse.

Dădu din nou din cap, crispându-se de durere. Nici ăsta nu era un lucru la care să se gândească acum.

Malul stâncos era rotunjit şi părea făcut dintr-o gresie[1] ce conţinea straturi de rocă mai întunecată la

---

[1] Rocă sedimentară foarte dură, formată prin cimentarea nisipurilor cu diverse materiale.

culoare. Pe malul opus, în colţul interior al L-ului, văzu un morman de beţe şi mâl, care se ridica deasupra apei la vreo doi-trei metri. Mai întâi, Brian nu-şi putu da seama ce era, dar îi era cunoscut din filme, cumva. Apoi, un cap mic, maroniu se ivi din apă lângă movilă şi începu să înoate în josul piciorului scurt al L-ului, stârnind în urma lui unde în formă de V, şi deodată îşi aduse aminte unde mai văzuse aşa ceva. Era o casă de castor, o vizuină de castor cum au numit-o în programul acela special de pe canalul televiziunii publice.

Un peşte ţâşni din apă. Nu era un peşte mare, dar căzu înapoi în lac cu un pleoscăit zgomotos, chiar lângă castor. Ca la un semnal, o mulţime de bulbuci apărură lângă mal şi, peste tot, începură să sară peşti. Sute de peşti ţopăind şi plesnind apa. Brian îi privi o vreme, cu mintea încă tulbure, încă incapabil să gândească limpede. Îşi zise că era o privelişte tare plăcută, lucruri noi de văzut. Dar pentru el totul era un amestec nedesluşit de albastru şi verde, căci era obişnuit cu cenuşiul şi negrul metropolei. Trafic, oameni care vorbesc, zgomot neîncetat – zumzetul şi forfota oraşului.

Aici era linişte sau, cel puţin, aşa i se păruse lui la început. Apoi, însă, când începu să asculte, să asculte cu adevărat, auzi mii de sunete. Foşnete şi susure, sunete abia deslușite, triluri de pasăre, bâzâit de insecte, plescăitul peştilor care săreau – o grămadă de zgomote pe care nu le cunoştea. Şi culorile erau noi pentru el, iar amestecul de culori şi sunete îi umplea mintea cu o ceaţă verde-albastră pe care o auzea ca pe un şuierat care pulsa şi... era încă obosit.

Atât de obosit.

Atât de îngrozitor de obosit, iar statul în picioare îl istovise de tot, îl storsese. Bănuia că era încă într-un

soi de şoc după prăbuşire, la care se adăugau durerile, ameţeala şi sentimentele bizare.

Găsi un alt copac, un pin înalt care nu avea crengi decât spre vârf, şi se aşează cu spinarea lipită de trunchi, privind lacul şi încălzindu-se la soare. Se ghemui şi, în câteva clipe, adormi din nou.

Capitolul V

Deschise ochii brusc, ca ars, și, în aceeași clipă, știu limpede câteva lucruri.

Îi era sete, neînchipuit, cumplit de sete. Gura îi era uscată și lipicioasă și avea un gust scârbos. Buzele îi erau crăpate și părea că sângerau; simțea că, dacă nu bea apă cât mai curând, o să se ofilească și o să moară. Multă apă. Toată apa pe care o putea găsi.

Știa că îi e sete și că e ars pe față. Era după-amiază, soarele ajunsese chiar deasupra lui și-l copsese pe îndelete în timp ce dormea. Parcă îi luaseră foc obrajii, o să facă băşici, o să se cojească... Asta nu-l ajuta cu nimic să uite de sete, dimpotrivă, era mai rău. Se ridică, sprijinindu-se de copac, căci încă avea dureri și era înțepenit pe ici, pe colo. Se uită spre lac.

Apă. Dar nu știa dacă era bine să bea. Nu îi spusese nimeni niciodată dacă apa din lacuri e bună de băut. Și mai era și gândul că pilotul...

Acolo, în adâncurile albastre, cu avion cu tot, legat în scaun, cu corpul...

„Oribil!“ își spuse. Însă lacul era albastru și... ud, iar gura și gâtul lui urlau de sete și nu avea nici cea mai vagă idee dacă putea găsi în altă parte apă potabilă. Și, oricum, probabil înghițise o grămadă din apa asta atunci când scăpase din avionul care se scufunda și înotase

spre mal. În filme, eroul găsea întotdeauna un izvor limpede cu apă dulce şi cristalină, dar în filme eroii nu scăpau din avioane prăbuşite, nu aveau frunţile umflate şi trupurile învineţite şi nu sufereau de sete atât de tare, încât să simtă că nu mai pot gândi.

Se îndreptă spre lac cu paşi mărunţi. De-a lungul malului creşteau ierburi grase, apa părea un pic nămoloasă şi prin ea înotau nişte chestii mici, nişte gândăcei. Zări un buştean care se întindea în apă până la vreo cinci-şase metri, adus probabil cândva de vreun castor, cu cioturi vechi ieşite în afară ca nişte mânere. Se sui pe buştean şi, păşind în echilibru ca pe sârmă, ţinându-se de cioturi, reuşi să treacă de bălăriile şi apa murdară de lângă mal.

Ajuns acolo unde apa era limpede şi nu mai vedea nici insecte care să înoate, îngenunche pe buştean şi se aplecă să bea.

„Doar o gură“, îşi zise, încă îngrijorat că apa putea fi periculoasă. „Iau doar o gură.“

Dar, când aduse la gură mâna făcută căuş şi simţi apa rece pe limbă, prelingându-se pe lângă buzele lui crăpate, nu se putu opri la o înghiţitură. În viaţa lui nu mai fusese atât de însetat, nici măcar în plimbările lungi cu bicicleta, în verile fierbinţi. Era ca şi cum apa nu mai era doar apă, ci viaţa însăşi, şi nu se mai putu opri. Se aplecă şi începu să bea direct din lac. Bău şi tot bău, cu înghiţituri mari, lacome, până când stomacul i se umflă şi fu gata să cadă de pe buştean, apoi se ridică şi se împletici înapoi spre ţărm.

Nici nu ajunse bine la mal, că i se făcu rău şi vomită aproape toată apa băută. Îşi potolise însă setea şi asta părea să-i aline puţin şi durerea de cap, cu toate că razele fierbinţi încă îi dogoreau faţa.

— Aşadar...

Tresări speriat la auzul cuvântului, rostit cu voce tare. Părea atât de nelalocul lui cuvântul ăsta. Încercă din nou:

— Aşadar. Aşadar. Aşadar, iată-mă aici.

„În sfârşit...“, îşi zise. Pentru întâia oară de la prăbuşire, mintea îi lucra, creierul se deşteptase şi Brian începuse să gândească.

„Am ajuns aici. Unde aici?“

„Unde sunt?“

Se târî înapoi la copacul cel înalt, fără crengi, şi se lipi cu spinarea de scoarţa aspră. Se făcuse foarte cald, soarele era sus pe cer acum, în spatele lui, dar el stătea destul de confortabil la umbra copacului. Avea de lămurit nişte lucruri.

„Sunt aici, adică... nicăieri.“

Cu mintea acum pusă în mişcare, toate gândurile legate de ce se întâmplase îl invadară deodată şi se simţi copleşit. Totul se amestecă într-un amalgam confuz din care nu înţelegea nimic. Aşa că încercă să se controleze şi să ia lucrurile pe rând.

Zburase spre nord să-şi viziteze tatăl pentru vreo două luni, pe perioada verii. Pilotul suferise un infarct şi murise, iar avionul se prăbuşise undeva în pădurile nordice ale Canadei, dar nu ştia ce distanţă parcurseseră sau unde se afla acum...

„Mai încet, mai încet!“, se domoli singur.

„Mă cheamă Brian Robeson, am treisprezece ani şi sunt singur în pădure, în nordul Canadei.“

„Ok, se gândi, asta a fost simplu.“

„Plecasem să-l vizitez pe tata şi avionul s-a prăbuşit şi s-a scufundat în lac.“

„Ei, parcă aşa mai merge. Gânduri scurte.“

„Nu știu unde sunt.“

„Asta nu înseamnă mare lucru. Mai bine zis, *ei* nu știu unde sunt – ei, adică oricine ar încerca să mă caute. Salvatorii...“

Probabil că-l caută, sau caută avionul. Mama și tata erau, cu siguranță, înnebuniți de îngrijorare. Vor întoarce lumea cu susul în jos numai să-l găsească. Brian văzuse la televizor știri despre expediții de căutare, văzuse filme despre avioane dispărute. Când se prăbușea un avion, se organizau căutări de amploare și, aproape întotdeauna, găseau avionul după o zi-două. Toți piloții completau planul de zbor înainte de decolare – un plan detaliat în care specificau unde se duc și când decolează, precum și toate rutele explicate în detaliu. Or să vină, or să-l caute. Echipa de căutare o să ia avioane guvernamentale și o să parcurgă întregul plan de zbor completat de pilot și or să caute până îl vor găsi.

Poate chiar astăzi. Ar putea ajunge la el chiar azi. Era a doua zi după accident. Ba nu. Brian se încruntă. Era prima sau a doua zi? Se prăbușiseră după-amiaza, iar el petrecuse noaptea afară, tremurând de frig. Așadar, era prima zi. Dar, oricum, aveau încă vreme să-l găsească și azi. Căutările probabil că începuseră de îndată ce constataseră că avionul lui Brian nu ajunsese la destinație.

Da, probabil că aveau să vină azi.

Probabil cu hidroavioane, avioane mici, ușoare, cu flotoare, care puteau ateriza chiar acolo, pe lac, să-l ia și să-l ducă acasă.

Unde acasă? Acasă la tata, sau la mama. Puse frâu gândurilor. Nu conta. Ori la tata, ori înapoi la mama. În orice caz, probabil că avea să ajungă acasă seara târziu sau dimineața devreme și avea să se așeze la masă să

mănânce un hamburger mare, suculent, cu multă brânză, cu roșii și porție dublă de cartofi prăjiți cu ketchup și un shake gros, de ciocolată.

Și atunci îl lovi foamea.

Brian își frecă burta. Foamea era acolo de mult, dar ceva – frica, durerea – o înăbușise. Gândul la hamburger, însă, o trezise. Nu-i venea să creadă cât de hămesit era, nu mai pățise asta niciodată. Apa băută din lac nu-i potolise foamea, îi umpluse doar stomacul, care acum îi cerea de mâncare, urla după hrană.

„Și n-am nimic, absolut nimic de mâncare!“, își dădu el seama.

Nimic.

Ce făceau în filme când se aflau la ananghie, cum era el acum? A, da, eroul principal găsea, de obicei, nu știu ce plantă despre care știa că e comestibilă și,

cu asta, rezolva problema. Mânca din planta aia până când se sătura sau meşterea un soi de capcană drăguţă ca să prindă vreun animal pe care-l frigea la un foc mic, aprins cu dibăcie şi, în scurt timp, ajungea să mănânce câte opt feluri la o masă.

Chestia e că Brian nu vedea în jur decât buruieni şi tufăriş. Nimic care să pară comestibil şi, în afară de castor şi de vreun milion de păsări, nu văzuse alte animale pe care să le poată prindă şi găti. Şi, chiar dacă ar fi reuşit, să zicem, să prindă vreunul, nu avea chibrituri, prin urmare nu putea face focul...

Nimic.

Cuvântul nu îi dădea pace. Nu avea nimic.

Sau, mă rog, aproape nimic.

„De fapt, nici nu ştiu ce am şi ce n-am. N-ar fi rău să-mi dau seama cum stau lucrurile, de fapt. Îmi mai ocup mintea în felul ăsta, să nu mă mai gândesc atâta la mâncare. Până vin să mă salveze...“, se gândi Brian.

Brian avusese cândva un profesor de engleză, pe nume Perpich, care îi îndemna întotdeauna să aibă o atitudine pozitivă, să gândească pozitiv, să încerce să aibă mereu controlul, în orice situaţie. Da, asta le spunea Perpich: „Gândiţi mereu pozitiv şi nu pierdeţi controlul asupra situaţiei!“. Lui Brian îi veniră în minte cuvintele profesorului, dar cum să gândească pozitiv şi cum să controleze situaţia în care ajunsese acum? Ce i-ar spune Perpich ar fi să se automotiveze. Asta le spunea întotdeauna copiilor, să încerce să fie motivaţi în tot ce fac.

Îşi schimbă poziţia, se aşează pe genunchi. Se scotoci în buzunare, scoase ce găsi şi aşează totul pe iarbă, în faţa lui.

Nu era prea grozav. O monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, trei de zece, una de cinci cenţi şi două de un

cent. Un cleștișor de unghii. Un portofel cu o bancnotă de douăzeci de dolari dată de mama – „în caz că rămâi în aeroport, în vreun orășel și trebuie să-ți cumperi de mâncare“ – și câteva bucăți de hârtie ciudate.

Și, nu se știe cum, încă mai avea toporișca pe care i-o dăduse mama la plecare, rămăsese prinsă de curea, acolo unde o pusese. Uitase de ea. O scoase și o așeză pe iarbă. Pe partea tăioasă a lamei deja începuse să se depună o crustă de rugină. O șterse cu vârfurile degetelor mari.

Asta era tot.

Se încruntă. Nu, stai așa – dacă tot intrase în joc, mai bine să joace cum trebuie. Perpich i-ar spune să termine cu aiurelile și să-și găsească motivația. „Uită-te bine la *tot* ce ai, Robeson!“

Avea o pereche de adidași trainici, acum aproape uscați. Și șosete. Blugi și chiloți și o curea subțire de piele. Un tricou și o geacă de ploaie atât de sfâșiată, că atârna pe el ca o grămadă de zdrențe.

Și un ceas. Avea la mână un ceas digital, dar se spărsese în timpul prăbușirii, micuțul ecran era negru, stins. Îl scoase și era cât pe ce să-l arunce, dar se opri și-l puse pe iarbă, laolaltă cu restul lucrurilor.

Așa. Asta era tot.

Ba nu, stai. Astea erau toate lucrurile pe care le avea la el, dar se avea și... pe el, pe sine însuși. Perpich obișnuia să bată toba pe treaba asta:

— Cel mai valoros avut ești tu însuți! Să nu uitați niciodată asta. Tu ești cel mai de preț lucru pe care-l ai!

Brian se uită din nou în jur. „Ce n-aș da să fii aici, Perpich. Mi-e foame și aș da orice pe un hamburger!“

— Mi-e foame!

O spusese cu voce tare, la început pe un ton normal, apoi din ce în ce mai tare, până când începu să strige de-a binelea:

— Mi-e foame, mi-e foame, mi-e foame!

Când se opri, se lăsă o tăcere bruscă, odată cu ţipetele lui încetaseră şi trosnetele, fâşâiturile, cântecul păsărilor, toate sunetele pădurii. Zgomotul vocii lui speriase totul în jur şi acum era o linişte de mormânt. Se uită de jur-împrejur, ascultă cu gura deschisă şi îşi dădu seama că nu mai auzise niciodată tăcerea până atunci. Tăcerea deplină. Acolo unde trăia el era întotdeauna un zgomot undeva, un sunet, ceva.

Tăcerea nu dură decât câteva clipe, dar fu atât de intensă, încât îl pătrunse până în adâncul fiinţei, deveni parte din el. Nimic. Niciun sunet. Apoi se auzi o pasăre,

o insectă bâzâind, pe urmă un ciripit, un croncănit și zgomotele pădurii reîncepură.

Îi era încă foame.

„Bine, dacă ajung la mine în seara asta sau chiar și mâine dimineaţă, nu e o problemă. Oamenii pot sta fără mâncare zile întregi, câtă vreme au suficientă apă. Și dacă ajung mâine seară, tot e ok. O să slăbesc un pic, poate, dar se rezolvă cu un hamburger, un shake cu malţ[1] și cartofi prăjiţi“, se gândi Brian, punând monedele și celelalte lucruri înapoi în buzunar și toporișca la cingătoare.

Îl lovi dintr-o dată, ca un trăsnet, imaginea hamburgerului, așa cum arăta, de obicei, în reclamele de la televizor. Culori vii, carne suculentă și fierbinte...

Alungă imaginea. Așadar, nici dacă nu-l găseau până a doua zi, tot era ok. Avea destulă apă, deși nu știa sigur dacă era sau nu bună de băut și curată.

Se așeză din nou lângă copac, cu spatele lipit de trunchi. Ceva îl deranja. Nu știa exact ce, dar îl rodea ceva. Legat de avion și de pilot, ceva care avea să schimbe tot...

Ah, da – atunci când se întâmplase atacul de cord, piciorul drept al pilotului zvâcnise și lovise, din greșeală, pedala palonierului, iar avionul virase, brusc, într-o parte. Ce însemna asta? De ce-i tot venea în minte imaginea asta, de ce-l sâcâia?

O voce în capul lui îi spuse: „Asta înseamnă că se prea poate să nu te găsească în seara asta. Poate că nici mâine.

---

[1] Spre deosebire de shake-ul obișnuit (lapte, înghețată sau lapte înghețat și sirop de fructe sau ciocolată), shake-ul cu malţ conţine lapte praf cu adaos de malţ din cereale, un amestec obţinut din lapte, malţ de orz, făină de grâu, condensate prin fierbere până se obţine o pudră comercializată sub denumirea de „lapte mălţuit“.

Când pilotul a lovit pedala, avionul a virat și a intrat pe o altă rută.“ Brian nu-și putea aminti cât de mult virase aparatul de zbor, poate că nici nu fusese prea mult, dar nici nu mai conta. După ce murise pilotul, Brian zburase ore întregi pe noua rută. Se îndepărtase bine de tot de planul de zbor pe care-l completase pilotul. Ore întregi, cu o viteză de aproximativ 160 de mile pe oră. Și chiar dacă deviase foarte puțin, cu viteza pe care o avea, în acel interval de timp, Brian putea fi acum la câteva sute de mile depărtare de ruta consemnată în planul de zbor inițial.

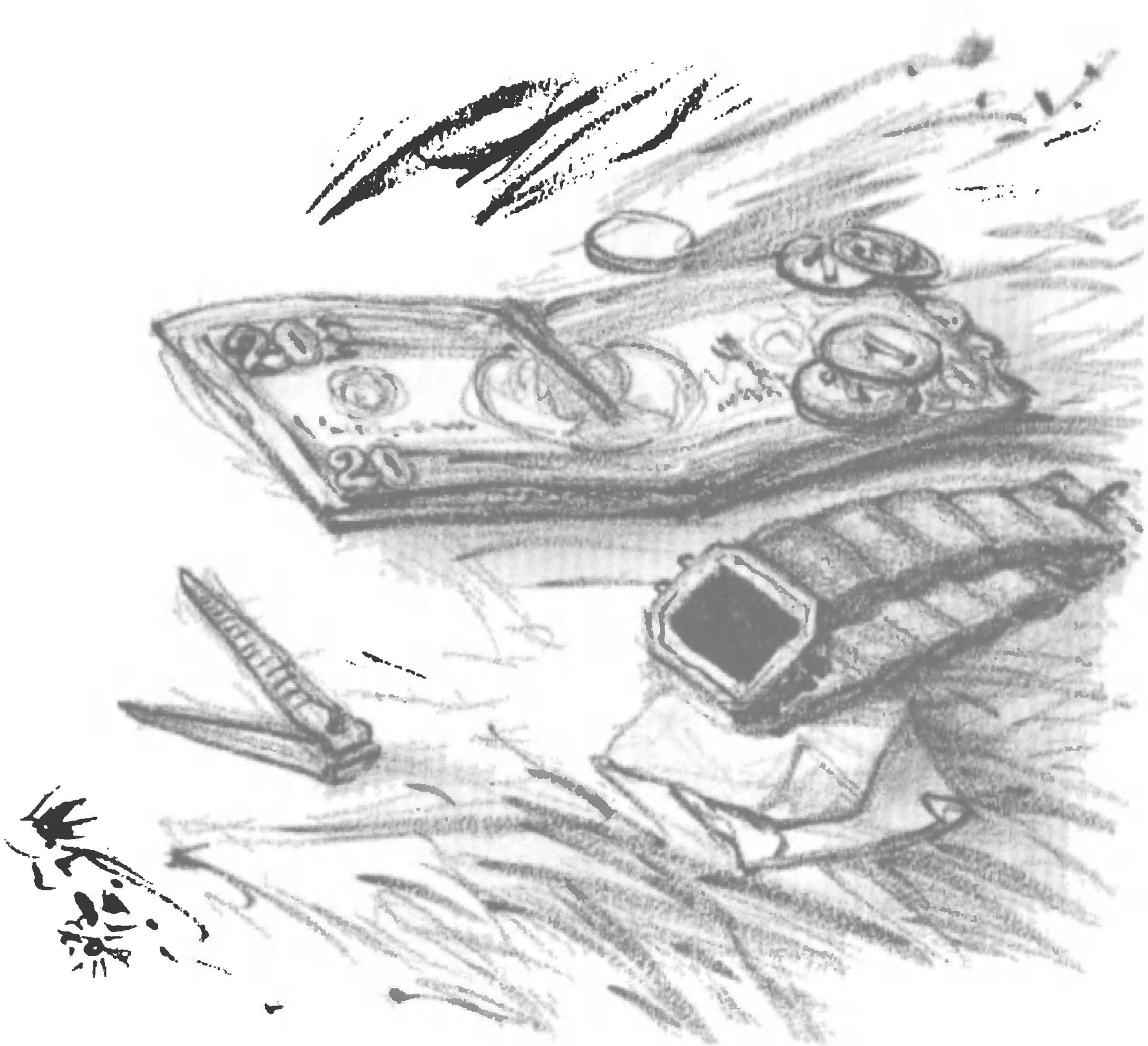

Iar căutările se vor concentra, la început, pe traseul din planul de zbor. Poate că vor ieși puțin în afara rutei, dar el putea fi, cu ușurință, undeva la patru-cinci sute de metri depărtare. Nu avea cum să știe, nu putea ghici cu cât se îndepărtase, căci nu știa nici care era ruta inițială și nici care fusese unghiul de deviere. Destul de mare, din câte își amintea. Fusese o smucitură zdravănă. Capul i se dusese mult într-o parte când virase avionul.

Și dacă nu-l găseau decât după două-trei zile?

Inima începu să-i bată cu putere și-l cuprinse frica. Un gând îi tot dădea târcoale și Brian se împotrivi, încercă din răsputeri să-l alunge. În cele din urmă, însă, îl încolți – poate că avea să mai treacă mult timp până să-l găsească...

Și mai era un alt gând care nu-i dădea pace – dacă nu-l găseau niciodată? – dar știa că asta însemna deja panică și încercă s-o înăbușe, să gândească pozitiv. Când dispărea vreun avion se organizau misiuni de căutare în toată regula, cu mulți oameni și multe avioane. Aveau să survoleze toată zona și își vor da seama că se abătuse de la planul de zbor. Doar vorbise prin stația radio cu omul ăla, or să-și dea ei seama cumva...

O să fie bine.

Or să-l găsească. Poate că nu mâine, dar în curând. În curând. Curând.

Or să-l găsească în curând.

Încet, încet, gândurile rele se potoliră și panica se risipi. Să zicem că n-ajungeau la el decât peste două zile, ba nu, peste trei, hai patru – n-ar fi nicio problemă, se descurca. Trebuia să se descurce. Nu voia să-și închipuie cum ar fi dacă echipa de salvare ar întârzia mai mult de atât. Dar să zicem patru. Nu putea să stea rezemat de trunchiul copacului și să se uite la lac vreme de patru zile.

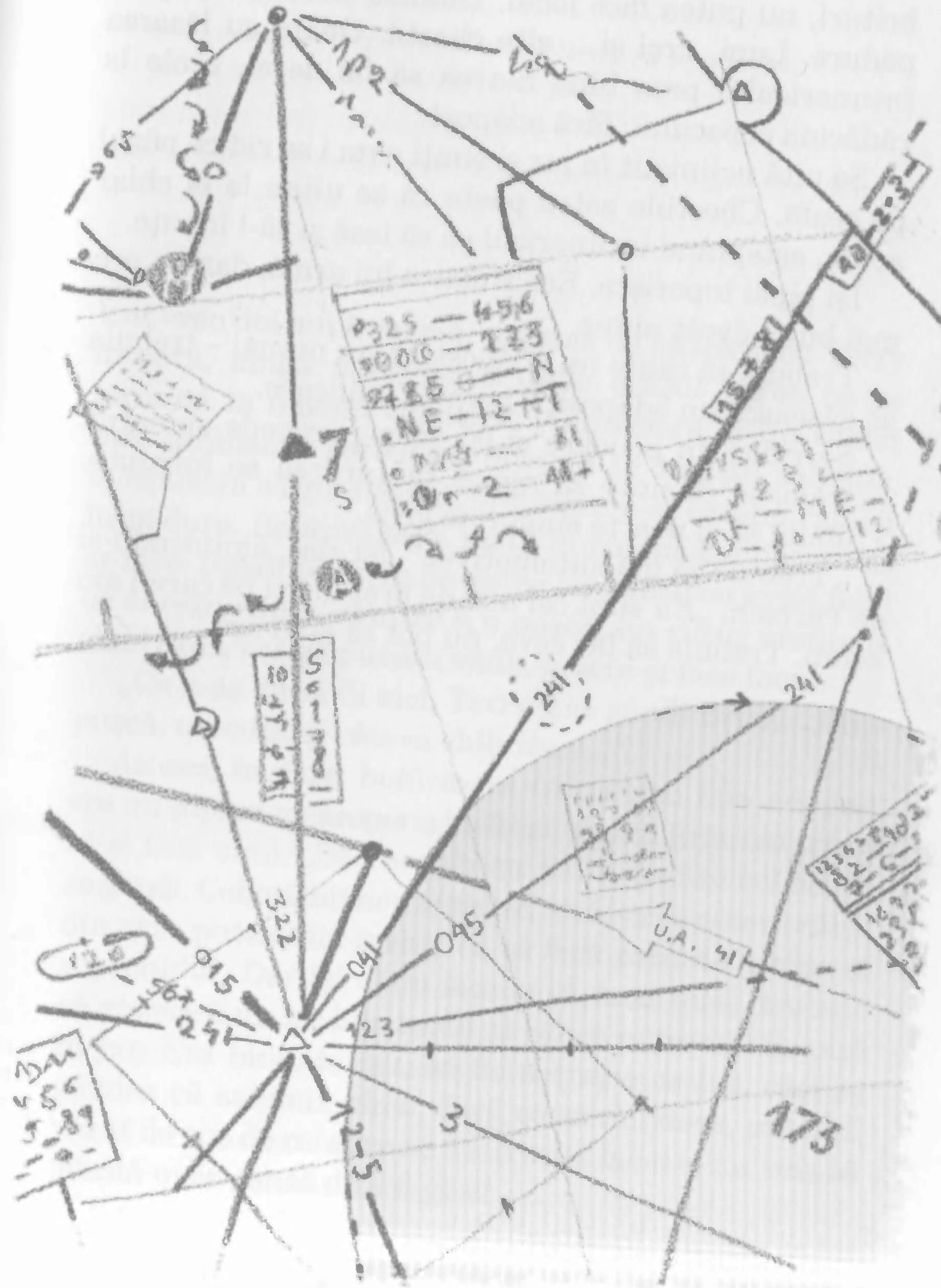

Și patru nopți. Era în mijlocul pădurii și, fără chibrituri, nu putea face focul. Umblau fiare uriașe prin pădure. Lupi, urși și... alte chestii. Odată cu lăsarea întunericului prea bine n-avea să fie de el, acolo la rădăcina copacului, fără adăpost.

Se uită neliniștit în jur și simți cum i se ridică părul pe ceafă. Chestiile astea poate că se uitau la el chiar acum, așteptând întunericul ca să iasă și să-l înhațe.

Își pipăi toporișca. Era singura lui armă, dar tot era mai bună decât nimic.

Trebuia să caute un adăpost. Și nu numai – trebuia să găsească un adăpost și ceva de mâncare.

Se ridică în picioare și își acoperi repede spinarea cu cămașa, înainte să apuce țânțarii să se înfrupte. Trebuia să-și poarte singur de grijă.

„Trebuie să mă automotivez“, își zise, amintindu-și de Perpich. „*Eu* sunt cel mai de preț lucru pe care-l am acum. Trebuie să fac ceva, nu pot să stau așa.“

Capitolul VI

Cu vreo doi ani în urmă, se ţinea de năzbâtii cu Terry undeva, lângă parc, acolo unde oraşul părea că se termină în desişul copacilor. Ajunseseră la un râuleţ care străbătea parcul şi, intrând în hăţişul sălbatic, începuseră să glumească, prefăcându-se că s-au rătăcit în pădure. Sporovăiseră toată după-amiaza despre ce ar face. Bineînţeles, în povestea lor aveau cu ei tot felul de chestii super, cum ar fi o puşcă, un cuţit, undiţe şi chibrituri, aşa că puteau vâna, pescui şi face focul.

„Ce n-aş da să fii aici, Terry“, se gândi Brian. „Cu o puşcă, un cuţit şi câteva chibrituri...“

Atunci, în parc, hotărâseră că cel mai bun adăpost era un şopron cu acoperiş înclinat, aşa că Brian se apucă să-şi facă unul. „Să-l acopăr cu iarbă, frunze ori beţe“, se gândi. Coborî din nou spre lac, unde erau câteva sălcii din care putea tăia crengi ca să facă parii de sprijin ai şopronului. Dar îşi dădu seama că, mai întâi, trebuia să găsească un loc bun unde să ridice şopronul. Se uită în jur. Era bine, totuşi, să fie aproape de lac, căci se gândea că avionul, chiar dacă se scufundase, putea fi văzut de sus de cei care ar fi survolat lacul şi nu voia să piardă nicio şansă de a fi găsit.

Privirea i se opri pe peretele de stâncă din stânga lui şi îi dădu prin cap că ar putea construi şopronul acolo,

lipit de stâncă. Dar se gândi să cerceteze mai întâi capătul peretelui de stâncă. Ăsta fu norocul lui.

Folosindu-se de poziția soarelui, de faptul că răsărea la est și apunea la vest, Brian se gândi că în partea dinspre nord a peretelui ar trebui să fie capătul. Cândva, demult, fusese erodat de ceva, probabil de un gheţar care făcuse o scobitură ca un castron răsturnat pe o parte, sub o streașină. Nu era foarte adâncă, nu ca o peșteră, dar era adăpostul perfect, căci era netedă și Brian aproape că putea sta în picioare sub streașină, trebuia doar să-și țină capul puțin aplecat, ca să nu se lovească de tavan. O parte din roca desprinsă din perete fusese pulverizată în urma eroziunii glaciare și transformată într-un nisip fin care forma o mică plajă ce se întindea până la malul apei, în față, și până în dreapta adăpostului.

Pentru întâia oară de când plecase, avusese noroc.

„Ba nu, am avut noroc și la aterizare“, își zise. Dar și adăpostul de-a gata tot noroc se numea, iar Brian avea nevoie de noroc.

Tot ce mai trebuia să facă era să izoleze o parte a „castronului“, lăsând o deschizătură pe post de intrare și gata, avea adăpostul ideal – mult mai bun decât un șopron, și uscat, căci streașina de piatră avea să-l ferească de ploaie.

Se strecură în scobitură, sub streașină și se așeză. Acolo, la umbră, era răcoare, iar nisipul nu ardea. Răcoarea îi făcu bine, îi alină fața care se umpluse deja de bășici și-l durea, în special pe frunte, unde i se bășicase pielea pe umflătura de la lovitură.

Era încă slăbit. Scurta plimbare până la peretele de stâncă și urcușul până sus, la scobitură, îi înmuiaseră picioarele. Parcă erau de cauciuc. Îi făcu bine să stea așa o vreme, la umbră, pe nisipul răcoros.

„Ceva de mâncare dacă aș avea acum... Orice!“, își zise.

După ce se odihni puțin, coborî până la mal și bău câteva guri de apă. Nu prea îi era sete, dar se gândi că îi mai alină foamea. Nici gând! Într-un fel, apa rece a lacului îl înfometa și mai tare.

Se gândi să aducă niște lemne ca să izoleze o parte a scobiturii din stâncă. Ridică un buștean, dar brațele îi erau mult prea slăbite ca să-l poată căra. Nu era slăbit doar din cauza prăbușirii și a loviturii de la cap, ci și de foame, de bună seamă.

Era musai să găsească de-ale gurii. Înainte să se apuce de fapte mari, trebuia să mănânce ceva.

Dar ce?

Brian se sprijini de peretele stâncos și se uită spre lac. Din toată întinderea aceea de apă, oare ce se putea mânca? Era atât de obișnuit să aibă hrană la îndemână, întotdeauna la nas. Când îi era foame se ducea la frigider sau la magazin sau se așeza la masă și mânca ce gătise mama.

În clipele acelea, amintindu-și o cină de acasă, Brian oftă în sinea lui: „Of...“

Era anul trecut, de Ziua Recunoștinței, era ultima cină pe care o mâncaseră împreună ca familie înainte ca mama să-i ceară tatălui să divorțeze. Apoi, în ianuarie, după Anul Nou, tatăl său se mutase de acasă. Brian știa deja Secretul, dar nu știa că din cauza asta aveau să divorțeze. Se gândea că poate or să treacă peste și or să se împace. Se gândea că poate o să se rezolve de la sine treaba asta cu Secretul pe care tatăl lui nu-l știa și pe care el trebuia să încerce să i-l dezvăluie. Când se vor întâlni...

Mâncaseră curcan pe care-l gătiseră în curte, pe grătarul mare cu cărbuni, cu capacul bine închis. Tatăl lui

pusese aşchii de hicori[1] peste cărbune şi aroma curcanului care se frigea şi mireasma lemnului ars umpluseră toată curtea. Când tatăl ridicase capacul grătarului, zâmbind, mirosul era incredibil, iar când se aşezaseră la masă, carnea se umezise, era suculentă şi fragedă şi avea gustul fumului de hicori...

Trebuia să înceteze cu gândurile astea. Gura i se umpluse de salivă, iar stomacul i se strângea şi ghiorăia.

Ce-ar putea să mănânce?

Ce citise, ce văzuse despre cum să-ţi faci rost de hrană în sălbăticie? Parcă văzuse ceva... A, da, un program la televizor despre piloţii din aviaţia militară şi un curs pe care aceştia îl făceau. Un curs de supravieţuire. Bun aşa, acum îşi amintea programul. Piloţii trebuiau să înveţe cum să se descurce în deşert. Îi duceau în Arizona, în deşert, sau în altă parte şi îi lăsau acolo o săptămână, adică erau nevoiţi să găsească hrană şi apă suficiente pentru o săptămână.

Ca să facă rost de apă, se folosiseră de o folie de plastic în care adunaseră apa din roua dimineţii, iar de mâncat mâncaseră şopârle.

Asta era tot. Bine, Brian avea apă berechet, dar şopârle nu prea erau în pădurile canadiene, din câte ştia el. Unul dintre piloţi folosise cadranul de sticlă al ceasului său pe post de lupă şi, ajutându-se de soare, aprinsese focul. Ca să nu mănânce şopârlele crude... Brian, însă, avea un ceas digital, fără cadran de sticlă şi, pe deasupra, era distrus. Mda, de mare ajutor nu-i era programul ăla.

---

[1] Arbore din America de Nord, asemănător cu nucul, din al cărui lemn, greu, foarte tare şi flexibil, se fac diverse obiecte, mai ales schiuri.

Ia stai așa, mai era o chestie. Unul dintre piloți, o femeie, găsise un fel de boabe, ca de fasole, ce creșteau în tufe și le folosise, împreună cu carnea de șopârlă, ca să gătească într-o conservă de tinichea pe care o găsise. Tocăniță de șopârlă cu fasole. Pe aici nu văzuse nimic care să semene cu fasolea, dar sigur erau fructe de pădure. Trebuie să fie tufe cu fructe de pădure... în pădure. Asta spunea toată lumea. Mă rog, de fapt, nu auzise niciodată pe *nimeni* spunând asta. Dar i se părea că trebuie să fie adevărat.

Trebuie să fie tufe cu fructe de pădure...

Se ridică și ieși de la umbră. Se uită la soare. Era încă sus pe cer. Nu știa cât era ceasul. Acasă era ora unu sau două după-amiaza când soarele era atât de sus. La ora aceea, mama termina de spălat vasele după prânz și se pregătea să plece la sală, la ora de gimnastică. Ba nu, asta era ieri. Azi se ducea să-l vadă pe *el*. Astăzi era joi și întotdeauna se întâlneau joia. Miercuri mergea la sală și joia se întâlnea cu el. Îl trecură mici fiori de ură, îi respinse, se întoarseră în forță. Dacă mama nu-l întâlnea pe *el* și nu cerea divorțul, nu ar fi ajuns aici, acum.

Scutură din cap. Trebuia să înceteze să mai gândească așa. Soarele era încă sus pe cer și asta însemna că mai avea ceva timp să caute fructe de pădure, cât mai era lumină. Nu voia să se îndepărteze prea mult de – aproape că-i veni pe limbă cuvântul „casă“ – adăpostul lui la lăsarea nopții.

De fapt, nu voia să fie nicăieri în pădure după apusul soarelui. Și nu voia să se rătăcească, asta îi era cea mai mare grijă. Singurul lui reper pe lume acum era lacul din fața lui, coasta din spatele lui și peretele de stâncă unde își găsise adăpost – dacă le pierdea din ochi, risca să nu mai găsească drumul înapoi.

Prin urmare, ideea era să caute fructe de pădure, dar să nu scape din ochi coama stâncoasă nicio clipă.

Se uită spre nord, de-a lungul malului. O bucată bună înaintea lui, preţ de vreo două sute de metri, era teren deschis, cu tufăriş ici-acolo şi pini înalţi, fără crengi în josul trunchiului, doar spre vârf. Printre copaci adia o briză uşoară. Dincolo de pini, începea un hăţiş des, înalt de vreo zece-douăsprezece picioare, ca un zid prin care privirea nu mai răzbătea. Desişul gros, de un verde viu, părea să înconjoare lacul, dar Brian nu era sigur.

Îşi zise că, dacă erau fructe de pădure în pustietatea asta, doar acolo puteau fi, în hăţişul acela şi, atâta vreme cât se ţinea aproape de lac şi-l vedea la dreapta lui, nu avea cum să se piardă. Pe urmă, când termina, nu trebuia decât să se întoarcă, astfel încât lacul să rămână în stânga şi apoi să meargă până la peretele de stâncă unde era adăpostul.

„Simplu, fă lucrurile cât mai simplu. Mă numesc Brian Robeson. Am supravieţuit unui accident de avion. Mă duc să caut de mâncare. Fructe de pădure.“

Păşea încet de-a lungul apei, căci încă îl dureau încheieturile şi era slăbit de foame. Copacii erau plini de păsări care cântau în lumina soarelui. Pe unele le recunoştea, pe altele, nu. Văzu un măcăleandru şi un stol de alte păsări ce semănau cu rândunelele, cu pene colorate roşu-portocaliu şi ciocuri late. Vreo douăzeci-treizeci de astfel de zburătoare, cocoţate într-un pin, iscară o zarvă nemaipomenită şi îşi luară zborul atunci când Brian trecu pe sub copac. Se uită lung după stol cum se îndepărtează, fulger colorat în marea de verde intens, şi astfel găsi fructele de pădure. Păsările se opriră într-un fel de arbust, ca un scoruş cu frunze late,

și începură să țopăie din cracă în cracă și să facă zarvă. Departe fiind, Brian nu pricepu ce făceau păsările, dar, atras de culoarea lor, se ținu după ele, având grijă să nu scape lacul din ochi și, când se apropie, văzu că mâncau fructe.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de ușor. Păsările îl duseseră direct la ceea ce căuta. Crengile zvelte se înălțau la vreo șase metri și erau încovoiate de bucheţele de fructe mici, de un roșu aprins. Erau cam pe jumătate cât boabele de struguri, dar atârnau în ciorchini care semănau destul de bine cu cei de struguri. Când le văzu acolo, strălucind roșii în lumina soarelui, aproape țipă de bucurie.

Grăbi pasul și, cât ai clipi, se sui în arbust, alungă păsările, apucă ramurile și smulse fructele, umplându-și gura cu ele.

Aproape că le scuipă. Nu erau amare, doar că nu erau dulci deloc, aveau un gust astringent și-i făcură gura pungă. Și aveau sâmburi măricei, ca ai cireșelor, ceea ce le făcea greu de mestecat. Dar îi era atât de foame, își simțea stomacul atât de gol, încât nu se putu opri din jumulit fructe de pe crengi. Le îndesă în gură cu pumnul, la grămadă, înghițindu-le cu tot cu sâmburi.

Era de neoprit. Când, în sfârșit, reuși să-și umple burta, încă îi era foame. Două zile fără mâncare îi strânseseră, probabil, stomacul, dar senzația de foame era încă acolo. Gândindu-se că păsările se vor întoarce să mănânce fructe, își făcu un soi de căuș din geaca zdrențuită și continuă să adune boabele roșii. În cele din urmă, când socoti că avea vreo două kilograme, se opri și se întoarse la adăpostul lui din malul stâncos.

„Așa... Am făcut de rost de mâncare. Ar fi bine să aranjez un pic și adăpostul“, își zise Brian. Uitându-se

la soare, îşi dădu seama că mai avea ceva timp până la lăsarea întunericului.

„Ce bune ar fi fost nişte chibrituri...“, se gândi Brian, uitându-se posomorât spre plajă şi lac. Peste tot pluteau bucăţi de lemn, sus pe coastă erau lemne uscate şi în fiecare copac atârnau crengi moarte, uscate, toate numai bune de pus pe foc. Atâta lemn şi niciun chibrit. „Oare cum făceau pe vremuri? Frecau două surcele una de alta?“, se întrebă Brian.

Înfăşură cu grijă fructele în geacă şi le puse în adăpost, în umbra răcoroasă de sub streaşină. Găsi două beţe şi începu să le frece, dar, după zece minute de frecat, tot reci erau. „Nu merge... Nu aşa făceau focul!“, îşi zise. Sătul de atâta frecat, aruncă beţele cât colo. Mda, aşadar foc ioc. Măcar să aranjeze şopronul şi să-l facă mai „sigur“ – da, ăsta era cuvântul – şi îi trecu prin minte că trebuie să-l facă şi mai „locuibil“.

„Să-l închid cumva. Să fac o intrare“, se gândi Brian.

Se apucă să care beţe de pe malul lacului şi crengi uscate din copacii de pe coastă, având grijă să nu scape din ochi lacul şi malul stâncos. Din nuielele adunate împleti un perete de-a latul deschizăturii din stâncă. Treaba asta îi luă peste două ore. Fu nevoit să se oprească de câteva ori, pentru că se simţea încă slăbit şi, o dată, din cauza unui junghi nou şi ciudat în stomac, ca o strângere. I se făcuse stomacul ghem.

„Fructele... Am mâncat prea multe“, îşi zise.

Dar îi trecu repede şi continuă să robotească până când reuşi să acopere toată intrarea în adăpost, cu excepţia unei mici deschizături, în partea dreaptă, aproape de lac. Uşa de nuiele era acum înaltă cam de un metru. De îndată ce intra, Brian se afla într-o încăpere de aproape

cinci metri lungime şi doi-trei metri adâncime, încăpere ce se termina în peretele solid de stâncă.

— Bun aşa. E bine..., zise el cu voce tare.

Afară, soarele apunea în sfârşit şi, de cum se lăsă răcoarea, ţânţarii dădură năvală din nou. Erau nenumăraţi şi îngrozitori, deşi poate nu chiar aşa de răi ca dimineaţa. Tot încercă să îi alunge până când, nemaiputând suporta atacul, aruncă fructele învelite în geacă şi se acoperi cu zdreanţa ferfeniţită. Măcar îşi putea acoperi braţele cu mânecile.

Înfăşurat în geacă, împresurat de întunericul care se lăsa cu repeziciune, se strecură înapoi în adăpost, se cuibări şi încercă să adoarmă. Era foarte obosit şi încă îl mai durea pe ici, pe colo. Somnul îl cuprindea încet-încet, dar nu-l doborî până când răcoarea serii nu se transformă în răceala nopţii şi ţânţarii îl lăsară în pace.

Abia atunci, cu fructele bolborosindu-i în stomac, Brian adormi.

Capitolul VII

— Mama!

Țipase, dar nu știa dacă strigătul îl trezise sau durerea de burtă. Întreg abdomenul i se zbătea în spasme care-l făcură să se încovoaie în întunericul micului adăpost, să se zvârcolească în nisip, gemând fără încetare:

— Mama, mama, mama!

Nu mai trăise niciodată așa ceva. Niciodată. Era ca și cum toate boabele alea mici și roșii explodaseră în el, cu sâmburii lor cu tot, sfârtecându-l pe dinăuntru. Se târî afară, pe nisip și vărsă, se târî mai departe și i se făcu rău din nou, vomită, chinuit în același timp de o diaree îngrozitoare, timp de mai bine de o oră, *mai bine de un an*, își spuse. Într-un târziu se liniști, golit și stors de puteri.

Se târî înapoi în adăpost și se prăbuși pe nisip, dar nu putu adormi, nu putu face nimic altceva decât să zacă acolo, iar mintea decise de una singură să răscolească din nou amintirile.

Era la mall. Vedea aievea fiecare detaliu. Mama lui în mașina combi, cu bărbatul ăla. Se aplecase și-l sărutase, îl sărutase pe bărbatul cu păr scurt și blond. Nu îl pupase prietenește, îl sărutase. Își înclinase capul, își pusese gura pe gura bărbatului blond care nu era tatăl lui și-l sărutase, gură la gură, apoi ridicase mâna

și îi atinsese obrazul, fruntea, în timp ce se sărutau. Iar Brian văzuse toate astea.

Văzuse ce făcuse mama lui cu bărbatul cel blond. Văzuse sărutul care devenise Secretul despre care tatăl lui nu știa nimic sau mai nimic.

Amintirea era atât de vie, încât Brian putea să simtă arșița din ziua aceea, își amintea ce îngrijorat era ca nu cumva Terry să întoarcă privirea și s-o vadă pe mama lui, își amintea îngrijorarea pricinuită de rușine, apoi amintirea se risipi și adormi din nou...

Se trezi.

Preț de o secundă, poate două, nu știu unde se află, era încă adormit. Văzu apoi soarele strecurându-se prin ușa improvizată a adăpostului, auzi bâzâitul afurisiților de țânțari și abia atunci se dumiri unde era. Își frecă obrajii, complet ciuruiți după două zile de înțepături, acoperiți în întregime cu umflături și mușcături. Constată cu surprindere că i se dezumflase destul de mult cucuiul de pe frunte, aproape că se vindecase.

Simți un miros oribil, dar nu-și putu da seama de unde venea. Apoi văzu grămada de fructe din fundul adăpostului și își aminti cât de rău îi fusese în noaptea trecută.

— Prea multe, spuse el cu voce tare. Prea multe cireșe în mațe.

Se târî afară din adăpost și găsi locul unde făcuse mizerie în nisip. Curăță cât de bine putu cu niște bețe, acoperi totul cu nisip curat, apoi coborî spre lac să se spele pe mâini și să bea o gură de apă.

Era încă devreme, chiar în zori, iar apa era atât de liniștită, că își putu vedea limpede chipul. Se sperie – fața îi era plină de tăieturi sângerânde, de umflături și

vânătăi, părul îi era încâlcit. Tăietura de pe frunte se vindecase, dar părul din jurul rănii era lipicios de sânge şi coji. Ochii abia i se mai vedeau de atâtea înţepături de ţânţar şi era, cumva, murdar din cap până-n picioare. Plesni apa cu mâna să spargă oglinda.

„Urât. Foarte, foarte urât!“, îşi zise Brian.

I se făcu milă de el însuşi, o milă aproape copleşitoare. Era murdar şi înfometat, înţepat de insecte, rănit, singur, urât şi înfricoşat, într-o stare atât de jalnică, de parcă fusese aruncat într-o groapă întunecată, adâncă, din care nu mai avea scăpare.

Se aşeză pe mal, luptându-se să-şi reţină lacrimile. Până la urmă, tot îl podidiră şi stătu aşa acolo şi plânse vreo trei-patru minute. Lacrimi mari, lacrimi de milă, lacrimi irosite.

Se ridică, se duse din nou la malul apei şi bău câteva înghiţituri. De îndată ce apa rece îi ajunse în stomac, începu să-l roadă din nou foamea. Îşi cuprinse burta cu braţele şi aşteptă până când crampele îi dădură pace un pic.

Trebuia să mănânce ceva. Era, din nou, slăbit de foame şi trebuia să mănânce.

În adăpost, fructele culese zăceau grămadă acolo unde le aruncase atunci când îşi luase geaca – *cireşe de maţ* le botezase în mintea lui. Se gândea să mai mănânce câteva. Nu multe, ca înainte, să nu i se facă rău, ci doar câteva, să-şi potolească un pic foamea.

Intră în adăpost. Fructele erau pline de muşte. Le alungă şi apoi alese doar boabele foarte coapte – nu pe cele roşu-deschis, ci doar pe cele închise la culoare, de un roşu-maroniu sau aproape negre şi gata să plesnească de coapte ce erau. După ce reuşi să aleagă un pumn întreg, se duse la lac şi le spălă. Peşti mititei se

împrăștiară speriați în toate părțile când făcu zgomot în apă și-i păru rău că nu are o undiță. Mâncă apoi fructele pe îndelete, scuipând sâmburii. Erau tot acrișoare de îi făceau gura pungă, dar ceva mai dulcege decât cu o zi înainte și parcă aveau ceva care-i amorțea buzele un pic.

Încă îi era foame după ce termină, dar își mai revenise un pic și nu-și mai simțea picioarele la fel de slăbite ca înainte.

Se întoarse în adăpost. Îi luă vreo jumătate de oră să separe fructele necoapte de cele bine pârguite, pe care le așeză frumos pe niște frunze. După ce termină, culese o mână de iarbă de pe mal și acoperi cele două grămezi ca să le ferească de muște, apoi ieși din nou afară.

„Groaznice boabele alea, cireșele de maț...“, își zise Brian. Dar, de bine, de rău, avea un soi de hrană și putea mânca iar câteva mai târziu, seara, dacă i se făcea foame.

Îl aștepta o zi plină. Privi cerul printre copaci și văzu câțiva nori, dar erau împrăștiați, nu păreau să aducă ploaie. Bătea o adiere ușoară care ținea țânțarii la respect. Cercetă cu privirea tot lungul malului, zicându-și că, dacă găsise un soi de fructe de pădure, sigur mai erau și altele.

Și, dacă nu pierdea lacul din ochi, ar trebui să fie în stare să ajungă înapoi acasă, așa cum făcuse cu o zi înainte.

Se opri. De data asta, chiar așa gândise. Acasă... Cât timp trecuse oare? Trei zile? Două? Ba nu, parcă trei? Da, era a treia zi și se gândise la adăpostul lui ca fiind... acasă.

Se întoarse și se uită spre șopron, studiindu-și opera stângace. Împletitura de nuiele și crengi era, cât de

cât, solidă, poate nu chiar ca un perete, dar făcea faţă vântului, totuşi. Se descurcase destul de bine. Nu era mare lucru, dar era casa lui.

„Bine, atunci, *acasă* o să-i zic!“, se hotărî Brian.

Se întoarse şi o apucă în sus, de-a lungul ţărmului, spre arbuştii cu cireşe de maţ, cu sacoşa din resturile gecii în mână.

„Lucrurile nu stau tocmai bine, dar nici chiar aşa de rău“, îşi spuse Brian.

Poate găsea alte fructe, mai bune.

Când ajunse la cireşele de maţ, se opri. Nu era nici picior de pasăre pe crengi, deşi încă erau pline de fructe şi multe dintre cele care erau doar roşii ieri acum erau de un maro închis, aproape negre. Mult mai coapte. Poate era bine să le culeagă pentru mai târziu.

Dar explozia din burtă de azi-noapte îi era încă vie în minte, aşa că decise să meargă mai departe. Cireşele astea de maţ erau comestibile, dar nu erau uşor de mâncat. Îi trebuia ceva mai bun.

Mai merse vreo sută de metri în susul ţărmului şi dădu de un loc unde vânturile croiseră o altă cărare. „Straşnice vânturi pe aici, de pot să spulbere şi să smulgă totul în cale în halul ăsta!“ îşi zise Brian. Semăna cu cărarea pe care o găsise când aterizase cu avionul, doar că aici copacii nu erau complet doborâţi, ci răsuciţi şi rupţi de la mijloc, astfel că vârfurile lor erau acum culcate la pământ şi putrezite, lăsând trunchiurile frânte, dezgolite, ca nişte dinţi rânjiţi spre cer. De jur-împrejur, Brian văzu o grămadă de lemn putrezit şi uscat şi se gândi, din nou, ce bine ar fi fost să poată face focul. Locul era ca un fel de luminiş, căci, printre atâtea trunchiuri rămase fără coroane, soarele pătrundea cu uşurinţă şi era plin de tufe joase, cu spini şi o puzderie de fructe.

Zmeură!

O recunoscuse, căci în parc erau tufe de zmeură din care el și Terry se înfruptau mereu când treceau pe acolo cu bicicletele.

Fructele erau coapte bine. Gustă una – era bună, dulce, nici pe de parte așa rea ca cireșele alea de maț. Deși nu creștea în ciorchini, era multă zmeură și era ușor de cules, așa că Brian zâmbi mulțumit și se apucă să mănânce.

„Ce dulceață!“, își zise.

O, da, erau dulci, doar un pic acrișoare. Nu se mai putea opri – culegea și mânca, simțind că în viața lui nu mai gustase ceva atât de bun. În scurt timp, își umpluse stomacul, dar, pățit cum era, nu se mai îndopă, ci se apucă să umple punga pe care și-o făcuse din geaca sfâșiată. Cu soarele dimineții încălzindu-i spinarea, tot culegea și se gândea cât de bogat era, acum că avea mâncare pe săturate, când, deodată, auzi un sunet în spatele lui, un zgomot slab. Se întoarse și văzu ursul.

Îngheță de spaimă, gândurile îi stătură în loc. Limba pătată cu suc de zmeură i se lipi de cerul gurii și rămase așa, holbându-se la urs. Era negru, cu un nas de culoarea scorțișoarei, la vreo șapte metri de el. Și era mare. Ba nu, era uriaș. Cu blană neagră și uriaș. Văzuse odată unul la grădina zoologică, în oraș, dar era din India sau din altă parte. Ursul ăsta era fioros, mult mai mare decât cel de la zoo și... era chiar acolo.

Chiar acolo.

Soarele făcu să lucească firele de blană de pe spinarea animalului. Ridicat pe picioarele din spate, ursul negru și strălucitor ca mătasea îl studie pe Brian. Atât, îl studie. Se lăsă apoi pe cele patru picioare, se mută încet mai la stânga și începu să mănânce zmeură, adulmecând și

apucând delicat cu botul fiecare boabă de pe crenguțe și, cât ai clipi, zmeura se făcu nevăzută, ca prin farmec. Nevăzută. Iar Brian nu făcuse o mișcare. Limba îi era încă lipită de cerul gurii, vârful limbii pe jumătate afară, ochii cât cepele, iar mâinile întinse să apuce o boabă de zmeură.

În cele din urmă, scoase un sunet înăbușit:

— Nnnnnggg.

Nu avea niciun sens, era doar un strigăt de frică, de uluire că o lighioană așa de mare se putuse apropia de el pe nesimțite. Pur și simplu venise până lângă el și ar fi putut la fel de bine să-l și mănânce de viu, căci nu putea face nimic. Nimic. Și, de îndată ce-i scăpă pe gură sunetul acela, se întâmplă ceva – picioarele lui începură să alerge necontrolat în direcția opusă ursului, spre adăpost, fără să le poată opri.

Cuprins cum era de panică, ar fi fugit așa până la șopron, dar, după ce se îndepărtase vreo cincizeci de metri, creierul reacționă, în sfârșit, îl făcu să încetinească și, în cele din urmă, să se oprească.

„Dacă după tine venise, te înhăța el!“, îi spuse creierul.

„Aici e vorba de o situație pe care s-o pricep, nu de care să fug. Ursul mânca zmeură... nu oameni“, își dădu seama Brian.

„N-a făcut nicio mișcare să te rănească, să te amenințe. S-a ridicat pe două labe să te vadă mai bine, să te studieze, pe urmă a continuat să mănânce fructe. Era un urs mare, dar n-avea treabă cu tine, nu voia să te înhațe și asta trebuie să pricepi.“

Se întoarse și se uită spre tufele de zmeură. Ursul nu mai era acolo, păsările cântau și nu văzu niciun pericol. Nu simți, nu văzu nicio primejdie. Noaptea, în

oraş, era uneori periculos. În parc, de pildă, nu puteai să stai după lăsarea întunericului, era periculos. Dar aici, ursul se uitase la el, apoi îşi văzuse de ospăţul cu zmeură. Gândul la fructele gustoase îi umplu deodată mintea – erau atât de bune!

Atât de bune. Atât de dulci şi zemoase, iar trupul lui era atât de golit de puteri.

Şi ursul mai că îi dăduse de înţeles că nu-l deranja să împartă zmeura, se îndepărtase nepăsător.

Aşa de bună era zmeura...

Până la urmă se gândi că, dacă nu se întoarce să mai culeagă ceva zmeură, avea să fie nevoit să mănânce iar cireşe de maţ.

La gândul ăsta, Brian făcu calea întoarsă şi se apropie încet de hăţişul de zmeură. Continuă să culeagă tot restul dimineţii, foarte atent la zgomotele din jur. Sări ca ars când o veveriţă făcu să foşnească ace de pin la rădăcina unui copac.

Pe la amiază – soarele era chiar deasupra capului său, de-asta ştia – se adunară nori grei şi întunecaţi. Nu trecu mult şi începu să plouă. Brian îşi luă fructele şi porni cu paşi repezi spre adăpost. Mâncase cam un kilogram de zmeură şi adunase încă vreun kilogram şi jumătate în geaca făcută traistă.

Reuşi să ajungă la adăpost chiar când norii se crăpară şi începu să toarne cu găleata. În scurt timp, nisipul era leoarcă şi ploaia se scurgea spre lac în şiroaie ce săpaseră mici şanţuri. Dar în adăpostul lui era uscat şi bine. Se apucă să sorteze şi zmeura şi s-o pună în cele două grămezi cu cireşe de maţ, dar băgă de seamă că începuse să curgă zeamă prin geacă. Boabele de zmeură erau mult mai moi şi se striviseră puţin sub propria greutate.

Când ridică geaca și se uită, văzu un lichid roșu ce se prelingea prin material. Gustă un pic cu un deget și i se păru dulce, un pic înțepător. Cam ca un suc carbogazos fără... gaz. Zâmbi, se întinse pe spate și ridică sacoșa improvizată, lăsând zeama de fructe să-i curgă direct în gură.

Afară ploua cu găleata, dar Brian stătea acolo, întins pe spate în adăpostul lui, bea siropul dulce de zmeură, hainele îi erau uscate, durerile și amorțeala din trup îi trecuseră, avea burta plină și un gust plăcut în gură.

Pentru întâia oară de la prăbușirea avionului, nu se mai gândea doar la ale lui, la propria viață. Se întreba dacă și ursul fusese la fel de surprins ca și el să dea peste o altă ființă acolo, în tufele de zmeură.

Mai târziu, spre seară, se duse la lac și își spălă fața și mâinile mânjite de sucul lipicios, apoi se întoarse în adăpost, gata să întâmpine noaptea.

Deși se liniștise și înțelesese că ursul nu voia să-i facă niciun rău, încă se mai gândea la întâmplarea de dimineață și, la lăsarea întunericului, își scoase toporișca de la cingătoare și o puse lângă cap, apoi, doborât de oboseala zilei pline de peripeții, adormi cu mâna pe coada toporiștii.

Capitolul VIII

La început, i se păru un mârâit. În tăcerea și întunericul adăpostului, deschise deodată ochii în miezul nopții, se trezi și i se păru ca aude un mârâit. Dar nu era decât vântul. Nu bătea tare, dar foșnea printre pini și zgomotul îl trezise. Se ridică în capul oaselor și atunci îl lovi duhoarea.

Îl cuprinse spaima. Era un miros de putreziciune, o putoare râncedă care nu-l duse cu gândul la altceva decât la morminte pline de pânze de păianjen, praf și trupuri moarte de multă vreme. Nările i se dilatară, făcu ochii mari, dar nu deslușì nimic. Era prea întuneric, nori groși înecaseră până și lumina timidă a stelelor, și Brian nu reușea să vadă absolut nimic. Dar mirosul greu era acolo, viu și pătrunzător. Se gândi la urs, la Bigfoot și la toți monștrii pe care-i văzuse vreodată în toate filmele de groază la care se uitase și inima începu să-i bată cu putere, gata-gata să-i spargă pieptul.

Apoi, deodată, auzi un fâșâit. Un târșâit, undeva la picioarele lui. Lovi din toate puterile, aruncă toporișca spre sunetul acela, icnind de efort. Dar nu nimeri și toporișca se izbi de peretele șopronului, scoțând o ploaie de scântei. Simți o durere sfâșietoare în picior, de parcă cineva îi înfipsese sute de ace:

— Aaaau!

Începu să țipe, de frică și durere, și se târî cu spatele până într-un colț al adăpostului, respirând pe gură și chinuindu-se să audă, să deslușească ceva.

Târșâitul se auzi din nou. Brian crezu că vine spre el și panica îl sufocă. I se păru că vede o formă întunecată, scundă, un contur în întuneric, o umbră vie care se îndepărta fojgăind și târându-se. O văzu sau i se păru că o vede ieșind din șopron.

O vreme stătu întins pe o parte, apoi trase aer în piept și își ținu răsuflarea, ascultând să vadă dacă atacatorul se întoarce. Când fu limpede că umbra nu mai vine, își pipăi pulpa, în locul de unde durerea părea să se răspândească în tot piciorul.

Degetele atinseră ușor o grămadă de ace ce se înfipseseră prin pantaloni, direct în partea cărnoasă a pulpei. Erau tari și foarte ascuțite la capăt. Brian își dădu atunci seama cine fusese atacatorul. Un porc spinos nimerise în adăpostul lui și, când îl lovise, animalul îl plesnise cu coada lui cu țepi.

Brian atinse cu grijă fiecare spin. De durere, i se părea că avea zeci și zeci înfipți în picior, dar, de fapt, erau doar opt. Se sprijini de perete preț de un minut. Nu putea să lase acele așa, trebuia să le scoată, dar durerea îl fulgera necruțătoare la cea mai mică atingere.

„Atât de repede... Totul se poate schimba într-o clipă“, își zise.

Se culcase liniștit și mulțumit și totul se schimbase uluitor de repede. Apucă unul dintre spini, își ținu răsuflarea și trase. Creierul îi fu inundat de val după val de semnale de durere, dar nu se opri. Apucă un alt spin, trase, apoi încă unul. După ce scoase patru, se opri un pic. Durerea nu mai era acum localizată într-un punct, ci începuse să se împrăștie în tot piciorul și era atât de intensă, că-i tăie răsuflarea.

Unii dintre spini se înfipseseră mai adânc decât ceilalţi şi îi sfâşiaseră carnea când îi scosese. Răsuflă adânc de două ori şi se apucă din nou de treabă. Trage, pauză, trage – de încă patru ori şi gata, terminase. Se întinse pe jos, în întuneric. Durerea îi cuprinsese acum întreg piciorul şi, extenuat, Brian începu iar să-şi plângă de milă. Stând acolo, în întuneric, istovit de durere, atacat de ţânţari, băiatul începu să verse lacrimi amare. Era prea mult, pur şi simplu prea mult şi simţea că nu mai poate îndura. Nu aşa...

„Aşa nu se mai poate, singur pe întuneric, fără să pot face focul. Data viitoare poate fi mai rău, poate să intre un urs şi atunci nu se lasă doar cu spini în picior, o să fie mult mai rău. Nu mai pot! Nu mai vreau! Nu aşa!“, îşi zise Brian. Se ridică în capul oaselor, sprijinit în colţul peşterii. Îşi puse capul pe braţele încrucişate pe genunchi, şi, cu piciorul stâng aproape în întregime amorţit, plânse până când îi secară lacrimile.

Nu ştia cât timp trecuse, dar, mai târziu, se gândise îndelung cum plânsese el pe întuneric, în colţul peşterii, şi simţise că atunci învăţase una dintre cele mai

importante reguli de supravieţuire, şi anume că nu ajută la nimic să-ţi plângi de milă. Nu era vorba că era ceva greşit în a face asta. Era mai mult vorba despre faptul că... nu ajuta la nimic. Cât timp plânsese acolo, în întuneric, şi după ce terminase de plâns, nu se schimbase nimic. Piciorul încă îl durea, în adăpost era tot întuneric, era tot singur şi lacrimile nu duseseră la nimic bun.

În cele din urmă aţipi din nou, dar somnul începuse deja să i se schimbe – dormi iepureşte, mai mult se odihni decât dormi adânc şi zgomote uşoare îl treziră de încă două ori pe parcursul nopţii. Chiar înainte de răsărit, înainte să-l trezească lumina zorilor şi noi roiuri de ţânţari, Brian avu un vis. De data asta nu fu un vis despre mama lui, nici despre Secret, ci despre tata şi Terry, prietenul lui.

Visul începea cu tatăl lui stând în picioare într-o sufragerie şi uitându-se la el. Era limpede, după expresia feţei, că încerca să-i spună ceva. Buzele i se mişcau, dar nu se auzea niciun sunet, nici măcar o şoaptă. Îşi flutura mâinile, gesticula de parcă încerca să zgârie ceva şi se străduia să articuleze un cuvânt. La început, Brian nu pricepu. Apoi buzele tatălui conturară un fel de *mmmmmm*, dar în continuare niciun sunet. *Mmmmm-maaa*. Brian nu auzea, nu înţelegea, deşi voia atât de mult să poată pricepe. Era atât de important să-şi înţeleagă tatăl, să afle ce voia să-i spună. Iar tata încerca să-l ajute, încerca din răsputeri, dar când văzu că Brian nu înţelege, păru că se supără, cam cum făcea atunci când Brian punea aceeaşi întrebare de mai multe ori, şi dispăru. Se făcu nevăzut într-o negură pe care Brian nu o putea vedea şi visul se termină sau cel puţin aşa i se păru când, brusc, apăru Terry.

Terry nu dădea din mâini, ci stătea pe o bancă în parc, uitându-se la un foc pentru grătar. O vreme nu se întâmplă nimic. La un moment dat, se ridică şi puse pe foc nişte cărbuni dintr-o pungă, apoi turnă nişte lichid pentru aprins, scoase o brichetă, din aceea cu rotiţă şi dădu foc lichidului. După ce focul se înteţi şi cărbunele se încinse, Terry întoarse capul şi abia atunci îl văzu pe Brian. Se întoarse şi arătă spre foc de parcă ar fi vrut să spună: „Uite, foc!“.

Lui Brian însă, toate astea nu-i spuneau nimic decât că şi-ar fi dorit să poată face şi el focul. Văzu o plasă de supermarket pe masa de lângă Terry şi se gândi că era pesemne plină cu hotdogi, chipsuri şi muştar şi atunci, bineînţeles, nu se mai gândi decât la mâncare. Dar Terry dădu din cap şi îi arătă din nou focul, îi arătă insistent flăcările, iar Brian simţi că-l apucă frustrarea şi furia: „Bine, bine, ok, văd focul, şi ce? Eu n-am foc. Ştiu că e nevoie, ştiu că-mi trebuie foc.“

„Ştiu asta!“

Când deschise ochii, era lumină în peşteră, lumina cenuşie a dimineţii. Îşi şterse gura şi încercă să-şi mişte piciorul care îi amorţise atât de tare, că parcă era o bucată de lemn. Îi era sete… şi foame. Mâncă nişte zmeură din sacoşa improvizată. Fructele se stricaseră un pic, erau mai moi, mai terciuite, dar îşi păstraseră încă savoarea dulce. Strivi boabele de cerul gurii şi înghiţi sucul dulce care îi aluneca pe gâtlej. O sclipire metalică îi atrase privirea – era toporişca, rămasă în nisip, acolo unde o aruncase spre porcul spinos, în întuneric.

Se târî până la ea, strângând din pleoape de durere atunci când îşi îndoi piciorul amorţit. O ridică, o cercetă cu atenţie şi văzu că lama era puţin ciobită.

Crestătura nu era prea mare, dar toporişca era importantă, era singura lui unealtă. N-ar fi trebuit s-o

arunce așa. Era mai bine s-o țină aproape de el. Avea nevoie de o altfel de unealtă cu care să poată alunga animalele nepoftite. Să-și facă un toiag, o lance și să păstreze toporișca... Și-atunci îl lovi un gând, ceva legat de vis, de tatăl său și de Terry, dar nu-și dădea seama prea bine ce anume.

— Uaaah...

Ieși de-a bușilea afară, în lumina dimineții, și își dezmorți mușchii spatelui și piciorul rănit. Avea încă toporișca în mână și, când întinse brațele deasupra capului, primele raze de soare se oglindiră în ea. Când întâlni argintul lamei, prima dâră slabă de lumină străluci ca aurul. Ca focul. „Asta era! Asta încercau să-mi spună!“, se gândi Brian.

Foc. Toporișca era cheia tuturor problemelor. Când aruncase cu ea după porcul spinos, dar nu-l nimerise, toporișca se lovise de roca peretelui și aruncase în întuneric o ploaie aurie de scântei, aurie precum soarele.

Da, toporișca era răspunsul. Asta încercaseră să-i spună Terry și tatăl său. Că se putea folosi cumva de toporișcă ca să facă focul. Scânteile îl puteau ajuta să facă focul.

Brian se întoarse în adăpost și se uită de aproape la peretele de stâncă. Era dintr-un soi de granit calcaros sau gresie, cu încrustații mari de rocă mai întunecată la culoare și mai dură. Nu-i luă mult să găsească locul unde toporișca lovise peretele. Oțelul ciobise marginea unei bucăți de rocă din aceea neagră. Brian întoarse toporișca și lovi roca ușor cu partea plată a cozii uneltei. Poate prea ușor, căci nu se întâmplă nimic. Lovi ceva mai tare, arcuindu-și brațul, și atunci două-trei scântei săriră din piatră, dar se stinseră imediat.

Balansă toporişca astfel încât braţul să descrie un arc mai mare şi lovi din nou. Roca cea neagră explodă, împroşcând zeci de scântei, iar Brian zâmbi şi lovi din nou.

„Trebuie să iasă foc! O să fac focul!“, îşi zise şi lovi din nou. „O să fac focul cu toporişca!“

Capitolul IX

Curând însă, Brian își dădu seama că era cale lungă de la scântei la foc.

Era clar că îi trebuia ceva care să se aprindă de la scânteile acelea, cum ar fi o bucată de iască, vreascuri, dar ce anume? Aduse niște iarbă uscată, scăpără scântei pe ea și se uită cum se sting. Încercă și cu câteva crenguțe uscate pe care le rupse în bucăți mici – era mai rău decât cu iarba. Atunci încercă o combinație între cele două, iarbă și crenguțe.

Nimic. Nu era nicio problemă să facă scântei, dar micile bucăți de rocă sau metal aprins – nu știa sigur ce erau – se împrăștiau și se stingeau cât ai clipi.

Avea nevoie de ceva mai fin, ceva mai moale și mai pufos care să ia foc imediat.

Hârtie tocată ar fi mers de minune, dar nu avea nici măcar o bucățică.

— Și sunt atât de aproape, spuse el cu voce tare, atât de aproape...

Își atârnă toporișca la brâu și ieși din adăpost, șchiopătând din cauza piciorului beteag. Trebuia să găsească o soluție, trebuia! Doar oamenii descoperiseră focul. Era cunoscut de mii, de milioane de ani. Trebuia să fie o cale. Se scotoci prin buzunare și găsi bancnota de douăzeci de dolari. Hârtie... Hârtie fără nicio valoare acolo. Dar dacă ar putea aprinde focul...

Rupse bancnota în bucăţi mici, făcu o grămăjoară şi scăpără scântei pe ea. Nu se întâmplă nimic. Nu se aprindeau şi pace! Trebuia să fie o cale, trebuia să găsească o soluţie.

La nici douăzeci de picioare în dreapta lui, malul era străjuit de mesteceni zvelţi, aplecaţi spre oglinda lacului. Brian se uită la copaci preţ de vreo jumătate de minut înainte să-i vină ideea. Aveau trunchiuri de un alb frumos, cu scoarţă ca hârtia curată, un pic pestriţă.

Hârtie!

Porni spre pâlcul de mesteceni. Acolo unde se decojeau, scoarţa era ca făcută din foiţe foarte fine, aproape ca un puf. Brian desprinse câteva bucăţi şi le frământă între degete. Păreau uşor inflamabile, erau uscate şi, când le fărâmă, se făcură ca o pulbere. Se apucă atunci să tragă, să rupă bucăţi mai mari. Cu o mână smulse, cu cealaltă adună, până când făcu un morman mare, cam cât o minge de baseball.

Intră în adăpost şi aşează scoarţa de mesteacăn la baza rocii negre. Apoi îi dădu prin cap să pună deasupra şi rămăşitele bancnotei de douăzeci de dolari. Izbi din nou stânca şi un şuvoi de scântei căzu pe grămada de scoarţă şi se stinse imediat. De data asta însă, o scânteie căzu pe un fir de scoarţă uscată – un firicel, de-a dreptul – şi parcă sclipi mai strălucitor decât celelalte, înainte să se stingă.

Îi trebuia un material şi mai subţire. Trebuia să pregătească un pat moale şi nemaipomenit de fin pentru scântei.

„Trebuie să le fac cuib bun scânteiuţelor, îşi zise. Altfel n-or să stea, n-or să vrea să-mi facă focul.“

Se apucă să rupă bucăţile de scoarţă, mai întâi cu unghiile, apoi, văzând că nu reuşeşte, se folosi de partea

ascuțită a toporiștii să taie scoarța în fâșii înguste cât firul de ață, aproape invizibile. Era o muncă istovitoare și treaba mergea foarte încet, dar continuă preț de vreo două ore. Se opri de două ori să mănânce o mână de fructe și încă o dată să bea apă din lac. Apoi se apucă din nou de lucru, cu soarele arzându-i spinarea, și nu se lăsă până când nu făcu un ghem de puf de mărimea unui grepfrut, puf din scoarță uscată de mesteacăn.

Meșteri cuibul pentru scântei – așa îl botezase – și-l așeză la baza peretelui, apoi făcu o mică adâncitură în centru și lovi din nou roca neagră cu dosul toporiștii. Un nor de scântei se lăsă pe podea. Cele mai multe căzură în afara cuibului făcut de Brian, dar vreo treizeci nimeriră grămada de scoarță uscată și, dintre ele, șase sau șapte aprinseră câteva fire de puf de scoarță care arseră înăbușit, licărind roșu.

Apoi se stinseră.

Aproape... era atât de aproape. Schimbă poziția cuibului, făcu o altă adâncitură în mijloc, mai mică, și lovi din nou stânca.

Se iscară mai multe scântei, mici văpăi, pe urmă – nimic.

„Eu sunt de vină, se gândi. Undeva greșesc. Nu mă pricep... Un locuitor al peșterii ar fi reușit până acum să facă focul, un Cro-Magnon[1] la fel. Eu nu știu cum. Nu știu cum se face focul.“

Oare nu erau suficiente scântei? Aranjă din nou cuibul și lovi piatra de câteva ori, cât de tare putu, iar scânteile țâșniră ca o ploaie de aur. Multe dintre ele se

---

[1] Omul de Cro-Magnon sau Homo Sapiens, strămoșul omului modern. Denumirea vine de la peștera Cro-Magnon, din Franța, unde în 1868 au fost descoperite, pentru prima dată, schelete aparținând acestei specii.

înteţiră, gata-gata să aprindă scoarţa, dar se stinseră, pe urmă, toate.

Înfometate.

Se sprijini de perete. „Sunt ca mine, înfometate“, îşi spuse Brian. Aşadar nu era vorba de cantitate, căci fuseseră destule scântei, ci de faptul că aveau nevoie de mai mult combustibil.

„Ce n-aş da pentru o cutie de chibrituri“, se trezi Brian gândind. „Doar o cutie. Un băţ. Orice...“

Cum se face focul? Se gândi la orele de la şcoală. La toate orele de ştiinţele naturii. Oare învăţase vreodată cum se face focul? Le explicase vreodată vreun profesor „Uite, aşa se face focul...“

Scutură din cap, încercând să se concentreze. Ce-i trebuia? „Combustibil“, îşi zise. Şi avea – scoarţa era combustibilul. „Oxigen!“ – trebuia să adauge aer. Să sufle aer, să ventileze.

Pregăti iar cuibul scânteilor, ridică din nou coada toporiştii şi lovi stânca rapid, de patru ori. Scânteile ţâşniră şi Brian se aplecă cât de repede putu şi suflă.

Se iscă o văpaie vie, strălucitoare, dar care se stinse imediat. Suflase prea tare...

Alte lovituri, alte scântei. Se aplecă şi suflă, uşurel de data aceasta, dozând şi direcţionând aerul, din gură spre locul unde scoarţa luase foc. Cinci sau şase scântei aterizaseră într-o grămăjoară deasă de puf şi Brian îşi concentră toate puterile într-acolo.

Scânteile prinseră viaţă pe măsură ce Brian sufla încetişor. Licăririle roşii se urcară pe scoarţă, începură să o roadă ca nişte viermişori lucitori, apoi se mutară pe alte fire de scoarţă şi crescură până când, în cuib, ardea o mică vâlvătaie cât un bănuţ.

Și, când i se tăie răsuflarea și se opri să tragă aer în piept, mingea roșie de foc izbucni, dintr-odată, în flăcări.

— Foooc! strigă Brian. Am foc! Am reușit, am reușit, am reușiiiit!

Însă flăcările erau lacome, ardeau repede, mâncau scoarța de parcă era gazolină. Trebuia să le hrănească, să țină focul în viață. Mișcându-se cât de repede putu, aduse iarba uscată și vreascurile cu care încercase, la început, să aprindă focul, le puse peste scoarță și văzu, cu ușurare, că se aprind.

Dar se terminau repede. Avea nevoie de mai multe, tot mai multe lemne. Nu putea să lase flăcările să se stingă.

Ieși alergând din adăpost, se duse la pâlcul de pini și începu să rupă crengile joase, mici și uscate. Le duse repede în șopron, fugi să adune altele și, când se întoarse, se lăsă pe vine și începu să rupă crengile în bucăți și să hrănească flăcările flămânde. După ce se aprinseră bine, aduse bucăți mai mari de lemn și nu se liniști până nu văzu că iau foc cum trebuie și acelea. Abia atunci se așeză, sprijinit de ușa de nuiele a adăpostului său, și zâmbi.

„Am un prieten, se gândi Brian. Acum am și eu un prieten. Un prieten cam hămesit, dar un prieten bun. Un prieten pe nume foc.“

— Salutare, focule!

Curbura peretelui în fundul adăpostului făcea un șemineu aproape perfect, căci împingea fumul în sus spre crăpăturile tavanului și, în același timp, păstra căldura focului. Era bine dacă reușea să țină focul aprins tot timpul, așa mocnit, să nu fie nevoit s-o ia mereu de la capăt. În plus, lighioanele de teapa porcului spinos n-ar mai îndrăzni să intre într-un adăpost unde e foc.

„Am un prieten și un paznic“, își zise Brian.

Atât de mult... de la o mică scânteie. Un prieten și un paznic de la o scânteie mititică.

Se uită în jur, dornic să povestească toate astea cuiva, să-i arate cuiva ce reușise el. Dar nu era nimeni.

Nu erau decât copacii, soarele, adierea vântului și lacul.

Nimeni.

Căzu pe gânduri, în timp ce rotocoalele de fum i se încolăceau deasupra capului. Încă pe jumătate zâmbind, se întrebă: „Ce-or fi făcând?“

„Ce face tata?“

„Ce face mama?“

„O fi cu el?“

Capitolul X

La început, nu îndrăzni să plece de lângă foc.

Devenise, pentru el, cel mai de preţ lucru pe lume. Îi erau atât de apropiate, de dragi flăcările galbene şi roşii ce alungau întunericul din adăpost, trosnetele lemnului uscat ce ardea molcom. Nu putea să lase focul singur. Aduse în şopron cât de multe crengi uscate putu să taie şi să care. După ce făcu o stivă mare, se aşeză lângă foc şi, cu toate că se apropia zăpuşeala zilei şi i se făcuse foarte cald, continuă să rupă crăcile în bucăţi mai mici ca să hrănească flăcările.

„Nu te las să mori, zise Brian în sinea lui, vorbind cu focul. N-o să te las niciodată să te stingi!“

Şi, uite aşa, îşi petrecu o mare parte a zilei înteţind focul, mâncând din proviziile de zmeură şi ieşind să bea apă din lac când îl apuca setea.

După-amiaza târziu, spre seară, cu faţa mânjită de fum şi pielea înroşită de dogorea focului, Brian începu, în sfârşit, să se gândească la ce mai avea de făcut.

Îi trebuia mult lemn ca să poată întreţine focul până dimineaţă. Pe întuneric era aproape imposibil să găsească vreascuri, aşa că trebuia să aibă totul pregătit şi stivuit înainte de apusul soarelui.

După ce hrăni focul din belşug, ca să fie sigur că nu se stinge, ieşi să caute o sursă bună de lemne. Mai sus

de adăpost, pe deal, aceeași furtună care-i croise lui loc bun de aterizare – oare totul se întâmplase doar acum trei-patru zile? – dărâmase trei pini mari și albi, unul peste celălalt. Erau morți acum, uscați și plini de crăci putrezite – provizii suficiente pentru câteva zile bune. Reteză, ciopârți, tăie și începu să care lemnele înapoi la tabăra lui, stivuindu-le sub streașină până când făcu o grămadă care i se păru grozav de mare, înaltă cât el și lată de vreo doi metri. Între două drumuri, avea grijă să mai arunce câte un vreasc pe foc. Băgă de seamă că, atunci când tăia lemne la umbra copacilor, țânțarii roiau în jurul lui, ca de obicei, dar, când era lângă foc sau chiar și numai lângă adăpost, acolo unde ieșeau vălătuci de fum, nu mai era picior de insectă.

Ăsta era un lucru minunat. Țânțarii îl înnebuniseră și simplul gând că ar putea, în sfârșit, să scape de ei, îl înveseli nespus. La o altă tură de cărat lemne, uitându-se înapoi spre adăpost, văzu fumul încolăcindu-se deasupra copacilor și își dădu seama, pentru întâia oară, că acum avea și cu ce să semnalizeze. Putea să ia cu el un băț arzând și să facă focul în altă parte, să transmită semnale pe care, poate, le-ar fi văzut cineva.

Asta însemna și mai multe, încă și mai multe lemne. Nu mai pridea cu adunatul și căratul. Își petrecu tot restul după-amiezii, până la amurg, tot alergând după lemn de foc.

La lăsarea întunericului se băgă în adăpost, cu o grămadă de găteje scurte, gata de aruncat pe foc, și mâncă restul de zmeură. După atâta muncă, amorțeala din picior îi mai trecuse, dar rănile încă îl dureau. Își frecă pulpa și, uitându-se la foc, simți, pentru prima dată de când aterizase cu avionul, că începe să aibă oarecare control asupra situației, că e în stare să facă și alte lucruri decât să stea și să aștepte.

Nu mai avea mâncare, dar se putea duce a doua zi să mai culeagă şi tot mâine putea să ridice un foc de semnalizare. Mâine putea şi să adune mai multe lemne...

Focul îndulcise răcoarea nopţii şi Brian adormi, gândindu-se la ziua de mâine.

Dormea adânc, dar ceva îl trezi şi, când deschise ochii, în jur era întuneric deplin. Focul părea că s-a stins, dar răscolind cenuşa cu o surcea, dădu de jeratic încă roşu şi fierbinte. Puse pe jar bucăţi mici de lemn, suflă cu grijă şi reuşi să aprindă din nou focul.

Fusese cât pe-aci. Trebuia să încerce să doarmă în intervale mai scurte, ca să aibă grijă de foc. Se tot gândi cum ar putea să-şi schimbe obiceiurile de somn, dar toată treaba asta nu făcu decât să-l obosească şi mai tare şi era gata să adoarmă din nou când auzi un zgomot afară.

Semăna cu sunetele scoase de porcul spinos, un târşâit, ceva târâit pe nisip, dar, când se uită, nu văzu nimic, era mult prea întuneric.

Orice ar fi fost acolo, afară, se opri şi lui Brian i se păru că aude ceva plescăind la malul apei, însă acum avea foc şi lemne berechet şi nu se mai îngrijoră ca noaptea trecută.

Aţipi, dormi o vreme şi se trezi chiar înainte de ivirea zorilor. Puse lemne pe focul fumegând şi ieşi afară să se dezmorţească. Stând aşa, în picioare, cu braţele ridicate deasupra capului şi stomacul strâns ghem de foame, se uită spre lac şi atunci văzu urmele.

Erau ciudate, o linie pe mijloc, de la lac până pe mal, în nisip, iar de o parte şi de cealaltă urme de gheare care duceau la o grămăjoară de nisip şi apoi se întorceau la apă.

Se duse până acolo, se aşeză pe vine şi cercetă urmele, încercând să priceapă.

Animalul care le făcuse se deplasa cu ajutorul labelor orientate în afară, iar fundul plat și-l târa pe jos.

Așadar, afară din apă, până la movila de nisip și înapoi în apă. Ce animal mai era și ăsta? Un animal de apă care ieșise pe nisip să facă... ce?

Să facă ceva, să se joace, să facă un mușuroi în nisip?

Zâmbi în sinea lui. Băiat de oraș. „O, da, băiat de oraș ce ești, cu obiceiurile tale de oraș!“. Își imagină o oglindă în care se văzu pe sine însuși, își închipui cum arăta. Băiat de oraș, cu apucături de oraș, stând acolo în nisip și încercând să descifreze urme, fără să știe o iotă, fără să fie în stare să priceapă ceva. De ce-ar ieși o sălbăticiune din apă să se joace în nisip? „Nu se poate, animalele nu fac asta. Nu-și pierd timpul cu din astea.“

Cu siguranță ieșise din apă dintr-un motiv, un motiv bun și ceea ce trebuia el să facă era să înțeleagă motivul ăsta. Trebuia să-și schimbe modul de a gândi pentru a înțelege astfel de motive, altfel nu putea supraviețui.

Ieșise din apă cu un scop – „ceva ce are de-a face cu movila asta de nisip“ – își zise Brian stând pe vine și cercetând nisipul.

Șterse ușor cu mâna nisipul de deasupra movilei, dar nu găsi decât nisip umed dedesubt. Și totuși, trebuia să existe un motiv. Brian continuă să sape și să scormonească până când, la vreo zece centimetri adâncime, dădu de o mică încăpere făcută în nisipul jilav și răcoros și acolo văzu ouă, multe ouă, ouă aproape perfect rotunde, de mărimea unor mingi de ping-pong. Brian izbucni în râs.

Era o broască țestoasă. Văzuse, odată, un program TV despre broaștele țestoase de mare și de acolo știa că ies pe uscat să-și depună ouăle în nisip. Probabil că existau și broaște țestoase de apă dulce care făceau același lucru. Poate țestoasele pocnitoare. Auzise de

ele. Își aminti că se făceau destul de mari. Asta trebuie să fi fost, vreo țestoasă pocnitoare care ieșise noaptea la mal. Venise, pesemne, să-și depună ouăle.

Mâncare.

Mai mult decât niște simple ouă, decât cultură generală, ouăle astea însemnau... mâncare. Uitându-se așa la ele, mațele începură să-i chiorăie, stomacul i se strânse, bolborosind de parcă nu era stomacul lui, de parcă ar fi avut ochi să vadă ouăle și acum cerea de mâncare. Foamea, mereu prezentă, era ușor de ținut în frâu în absența mâncării, dar acum, în fața ouălor, urla să fie potolită. Întregul lui trup cerea mâncare cu atâta putere, că pulsul i-o luase la goană.

Băgă mâna în cuib și le scoase, unul câte unul. Erau șaptesprezece în total, albe și rotunde ca niște bile. Coaja ca o piele groasă se îndoi, nu se sparse când strânse unul între degete.

După ce le aranjă frumos pe nisip, într-o piramidă, simțind că era mai bogat ca niciodată, Brian se trezi, dintr-o dată, că nu știa cum să le mănânce.

Avea foc, dar nu avea în ce să gătească, niciun vas și nici nu-i trecuse vreodată prin cap să mănânce ouă crude. Avea un unchi pe nume Carter, fratele tatălui său, care în fiecare dimineață își punea un ou crud într-un pahar cu lapte și îl bea. Brian se uitase o singură dată cum bea unchiul combinația asta, o singură dată, și, când albușul alunecase din pahar în gura unchiului și apoi în jos pe gât într-o singură înghițitură, Brian mai că dăduse afară tot ce mâncase.

„Și totuși... își zise. Totuși...“

Pe măsură ce stomacul i se lipea de spinare, devenea din ce în ce mai puțin mofturos. Unii băștinași, în alte colțuri ale lumii, mâncau lăcuste și furnici... Dacă ei

puteau face asta, atunci putea şi el să înghită un ou crud.

Luă un ou din grămadă, încercă să spargă coaja şi constată că era surprinzător de tare. În cele din urmă, ascuţi un beţişor cu ajutorul toporiştii şi înţepă coaja. Mări apoi gaura cu degetul şi se uită înăuntru. Era doar un ou, cu un gălbenuş de un galben închis şi nu atât de mult albuş pe cât se aştepta el.

Doar un ou.

Mâncare.

Nu trebuia decât să mănânce un ou.

Crud.

Se uită spre lac, duse oul la gură, închise ochii, sorbi şi stoarse în acelaşi timp şi înghiţi cât de repede putu.

— Pfuaaa...

Avea un gust gras, uleios, dar era, totuşi, doar un ou. Gâtlejul încercă să-l scuipe afară, întregul lui trup păru să se împotrivească, dar stomacul îl primi bucuros, ba mai mult, îi mai ceru.

La al doilea ou îi fu mai uşor, cu al treilea nu mai avu nicio problemă – îl dădu pe gât. Mâncă şase. Ar fi putut să le mănânce cu uşurinţă pe toate, dar ceva îl făcu să se abţină, să păstreze restul.

Nu-i venea să creadă cât de înfometat era. Ouăle îi răscoliseră foamea, o treziseră ca pe un animal adormit care acum trăgea cu furie de el, mai-mai să-l sfâşie. La al şaselea ou, rupse coaja şi linse interiorul până nu mai rămase nimic, apoi luă şi cojile de la celelalte cinci ouă şi făcu la fel, şi pe urmă se întrebă dacă nu cumva ar putea mânca şi cojile. Sigur aveau ceva hrănitor. Dar, când încercă, văzu că erau prea groase şi greu de mestecat şi nu le putu înghiţi.

Se ridică și se îndepărtă un pic de ouă, se întoarse pur și simplu cu spatele să nu le mai vadă. Dacă se uita la ele, sigur se repezea să mai mănânce câteva.

Se gândi să le ducă în adăpost și să mănânce unul pe zi. Se străduí din nou să-și înfrâneze foamea, s-o controleze. Da, o să le ia acum și o să le ducă în adăpost și o să mănânce doar unul pe zi. Spunându-și asta, își dădu seama deodată că uitase că *ei* ar putea apărea oricând. Echipa de salvare. Da, sigur or să vină până să apuce el să mănânce toate ouăle, câte unul pe zi.

Uitase de ei și asta nu era tocmai bine. Trebuia să se gândească la salvatori, pentru că, dacă uita de ei, era posibil ca și ei să uite de el.

Iar el nu trebuia să-și piardă nădejdea.

Trebuia să continue să spere.

Capitolul XI

Avea multe de făcut.

Duse în adăpost restul de ouă luate de pe micuţa plajă şi le îngropă în nisip, aproape de locul unde dormea. Avu nevoie de toată voinţa care-i mai rămăsese să nu mai hăpăie încă unul în timp ce le muta, dar reuşi şi, odată ce nu le mai avea sub nas, îi fu mai uşor. Mai puse câteva lemne pe foc, apoi se apucă să-şi deretice tabăra.

Să te apuce râsul şi mai multe nu – auzi, să deretice tabăra. Tot ce trebui să facă fu să-şi scuture geaca şi s-o atârne la soare, ca să se usuce sucul de fructe îmbibat în ea şi să niveleze nisipul în locul unde dormea.

Era mai mult ca să-şi facă de lucru. Era abătut la gândul că încă nu-l găsiseră, dar dacă îşi ocupa mintea cu altele, depresia părea să dispară.

Prin urmare, avea multe de făcut.

După ce făcu ordine şi curăţenie în tabără, aduse lemne pentru foc. Hotărâse că e bine să aibă întotdeauna o rezervă suficientă pentru trei zile şi, după ce petrecuse o noapte întreagă cu prietenul lui, focul, ştia cât de mult lemn poate să înghită. Trudi toată dimineaţa, rupse crengi uscate, le tăie în bucăţi mai mici şi le stivui apoi frumos sub streaşina şopronului. Se opri o singură dată să bea apă şi, când îşi văzu chipul în oglinda lacului,

constată că umflătura de pe frunte dispăruse aproape de tot. Nu-l mai durea deloc, se gândi că trecuse de la sine. Și piciorul i se vindecase, îi rămăsese pe piele doar un soi de model cu găurele, în formă de stea, în locurile unde intraseră spinii. Și, cum stătea el acolo în picioare pe malul lacului și cugeta la toate astea, observă că trupul i se schimba.

Nu fusese niciodată gras, doar durduliu, cu un pic de grăsime pe burtă, chiar deasupra curelei.

Orice urmă de grăsime dispăruse, iar stomacul îi era supt de atâta înfometare. Soarele îl arsese zdravăn, pielea i se cojea și, din cauza fumului de la foc, începuse să arate ca pielea de pantofi. Dar, poate mai importantă decât înfățișarea, era schimbarea în modul de a gândi, în modul lui de a fi.

„Nu mai sunt același, își zise Brian. Văd, aud altfel.“

Nu știa când începuse schimbarea asta, dar o simțea cu toată ființa lui. Când auzea un zgomot, nu îl înregistra doar, ci îl și identifica. Se întorcea și se „uita“ la zgomot – o crenguță care se rupea, o boare de vânt – recunoștea sunetul, de parcă gândurile lui ar fi reușit să plutească de-a lungul undei sonore, până la sursă.

Acum, putea să-și dea seama despre ce sunet e vorba chiar înainte să știe că-l auzise. Iar atunci când zărea ceva – o pasăre mișcându-și o aripă într-un tufiș, o undă iscată pe lac – le vedea cu adevărat, nu doar în treacăt, așa cum obișnuia să vadă lucrurile în oraș. Vedea acum orice lucru ca pe un întreg – vedea toată aripa păsării, penele și culoarea lor, tufișul în care se ascundea, mărimea, forma și culoarea frunzelor. Vedea cum se mișca lumina odată cu undele, vedea vântul care stârnea valurile și din ce direcție trebuia să bată ca să miște undele într-un anumit fel.

Nimic din toate astea nu erau parte din Brian înainte – acum deveniseră. O parte din el care se schimbase, crescuse. Mintea şi trupul lui se uniseră, se legaseră într-un mod pe care el nu-l înţelegea pe deplin. Când auzea un sunet sau vedea ceva, mintea lua imediat controlul asupra trupului. Fără să stea pe gânduri, se pregătea să dea piept cu sunetul sau cu ce vedea înaintea lui, trupul era gata, cât ai clipi, de înfruntare.

Avea atâtea de făcut…

După ce termină de tăiat şi cărat lemne, se gândi să facă un foc de semnalizare. Se duse sus, pe coama stâncoasă, unde era streaşina adăpostului şi, spre bucuria lui, găsi o piatră mare şi plată.

„Iar îmi trebuie lemne“, gemu Brian în sinea sa.

Merse la copacii doborâţi de furtună şi adună alte crengi uscate, le cără sus pe stâncă până când strânse suficiente pentru un foc de tabără. La început, se gândise să facă un foc de semnalizare în fiecare zi, dar nu putea. Nu avea cum să aducă zilnic atâta lemn cât să ţină focul aprins. Aşa că, în timp ce trudea să adune lemne, se hotărî să le pregătească din vreme, gata să fie aprinse oricând şi, dacă auzea un motor sau dacă i se părea că aude un motor de avion, să alerge cu o creangă aprinsă şi să aprindă focul de semnalizare.

Atâtea de făcut…

După ce urcă ultimul transport de lemne pe terasa de piatră, se opri, se aşeză pe marginea care dădea spre apă şi se odihni. Înaintea ochilor săi se întindea lacul, la vreo douăzeci de picioare sub malul înalt. Nu-l mai văzuse de sus de când aterizase cu avionul. Aducându-şi aminte de prăbuşire, îl apucă frica, îl trecu un fior de groază care-i tăie răsuflarea pe moment, dar, prins de frumuseţea peisajului, îi trecu repede.

Era atât de încântătoare priveliştea, ca din basme. De la înălţimea aceea, cuprindea cu privirea nu doar lacul, ci şi o parte din pădure, un covor verde şi plin de viaţă. Păsări, insecte – zumzet şi ciripituri necontenite. La celălalt capăt al laturii de jos a L-ului format de lac, se zărea o altă stâncă şi, în vârful ei, un amărât de pin prinsese cumva rădăcini şi crescuse, încovoiat şi strâmb. Pe una dintre crengi şedea o pasăre albastră cu creastă şi cioc ascuţit, un pescăruş albastru – îşi aminti o imagine pe care o văzuse cândva – care îşi luă zborul de pe creangă şi plonjă în apă. O fracţiune de secundă mai târziu ieşi, ţinând în cioc un peşte mic, care se zbătea şi lucea argintiu în lumina soarelui. Pasărea duse peştele pe o creangă, ciuguli de vreo două ori din el, apoi îl înghiţi dintr-odată.

Peşte...

„Normal! îşi zise Brian. Lacul are peşte... Peştele se mănâncă. Dacă păsările pot...“

Coborî degrabă de pe acoperiş şi se repezi spre lac. Nu-i trecuse niciodată prin minte să se uite *în* apă, întotdeauna se uitase *la* apă. Soarele se oglindea în apă şi îl orbea, aşa că se dădu într-o parte, îşi scoase pantofii, intră în apă şi merse vreo cinci metri spre larg. Apoi se întoarse cu spatele la soare şi începu să cerceteze apa din nou.

În scurt timp, băgă de seamă că în lac mişunau tot felul de vietăţi. Peşti mici înotau peste tot, unii înguşti şi lungi, alţii mai rotunjori, cei mai mulţi dintre ei de vreo zece centimetri, unii un pic mai mari, alţii mai mici. Undeva era şi o porţiune cu mult mâl care ducea spre apă mai adâncă şi acolo văzu cochilii goale, prin urmare erau şi scoici comestibile în lac. Cum stătea aşa şi se uita, un crustaceu în căutare de hrană, ce arăta ca

un homar mic, fugi de lângă o cochilie goală și se duse spre alta, scormonind cu cleștii.

Stând acolo în apă, unii dintre peștii mici și rotunjori se apropiară de picioarele lui și Brian se crispă, se pregăti ca pentru atac și încercă să prindă unul dintre ei. Peștii o zbughiră, iuți ca mii de scânteieri de lumină, atât de rapizi, încât nici gând să poată prinde vreunul așa, cu mâna goală. Dar se întoarseră imediat, păreau curioși ce e cu el și, în timp ce se îndrepta spre mal, băiatul se gândi cum ar putea să se folosească de curiozitatea asta a lor ca să-i prindă.

Nu avea cârlige sau fir de undiță, însă, dacă-i putea momi în apa puțin adâncă de lângă mal și dacă își făcea o suliță – o suliță de prins pești mici –, poate reușea să lovească rapid și să nimerească vreunul.

Ideea era să găsească lemnul potrivit pentru o asemenea unealtă, subțire și drept. Văzuse niște sălcii pe malul lacului și se gândea că ar merge. Putea folosi toporișca să ascută și să cioplească sulița deseară, lângă foc. Își aduse brusc aminte de foc și de faptul că trebuia să-l hrănească din nou. Se uită la soare și văzu că se făcuse târziu, trecuse de mult de amiază. Își zise că ar putea să primească o răsplată după atâta muncă și să mai mănânce un ou. Și, de la ouă, gândul îi zbură la alte bunătăți: „N-ar fi rău deloc un desert“. Zâmbi – desert, ce lux! Mai bine să pornească în susul lacului, să vadă dacă mai găsește zmeură, asta după ce întețea focul și în timp ce căuta lemn potrivit pentru o suliță. „Lemn de suliță...“, își zise Brian și, în clipa aceea, toate gândurile i se învălmășiră în minte, se rostogoliră și se făcură ghem, se rostogoliră și-l dădură și pe el de-a dura.

Atâtea lucruri de făcut...

Capitolul XII

Suliţa pentru peşti nu era bună de nimic.

Intrase în apa puţin adâncă şi aşteptase până i se lungiseră urechile. Peştii cei mici veniseră aproape, tot mai aproape şi atunci lovise cu suliţa. Făcuse asta de nu ştiu câte ori, dar, de fiecare dată, peştii fuseseră mai rapizi. Încercase apoi să arunce suliţa spre ei, s-o înfigă, să împungă cu ea, toate mişcările posibile, mai puţin să biciuiască peştii cu ea. Nimic nu a mers. Peştişorii erau, pur şi simplu, mult mai iuţi.

Cu o seară înainte, era atât de sigur, atât de absolut sigur că avea să meargă. Aşezat lângă foc, luase creanga de salcie, curăţase cu grijă scoarţa până când făcuse un par drept de vreo doi metri lungime şi gros de aproape doi centimetri la bază, unde era partea mai groasă.

Apoi, proptindu-şi toporişca într-o scobitură din peretele adăpostului, împinsese capătul suliţei pe lama toporiştii şi cioplise cu grijă, tăind doar câte o bucăţică de fiecare dată, până când capătul gros al suliţei era subţire şi ascuţit ca un vârf de ac. Tot nu era mulţumit, căci nu-şi putea închipui că ar fi în stare să nimerească vreun peşte cu o suliţă cu un singur vârf, aşa că despicase vârful pe mijloc, făcând o deschizătură de doi-trei centimetri. Înfipsese în despicătură o bucată de lemn şi obţinuse, astfel, o suliţă cu vârful ca o furcă,

cu o distanță de vreo cinci milimetri între cele două vârfuri. Era cam grosolană, dar lui Brian i se păruse bine făcută și echilibrată când ieșise cu ea afară din adăpost și o cântărise un pic în mâini.

Meșterise la sulița asta până când ajunsese să fie mai mult decât o simplă unealtă. Petrecuse ore în șir cioplind-o, și acum? Nu era bună de nimic...

Se mută în alt loc și așteptă. Ca și înainte, peștii se adunară curioși în jurul lui, unii dintre ei lungi de aproape cincisprezece centimetri. Încercă în toate felurile să-i nimerească, fără niciun rezultat. Erau mult prea rapizi. La început aruncă sulița spre ei – nicio șansă să prindă vreunul cu mișcarea asta. Nici nu apucase bine să ridice brațul ca să-și ia avânt, că deja fugiseră speriați. Încercă să lovească direct, ținând sulița pregătită deasupra apei, gata s-o înfigă. În cele din urmă, băgase sulița în apă și așteptase până când peștii ajunseseră chiar în fața lui, dar parcă le transmisese prin telepatie mișcarea următoare, căci se făcură nevăzuți înainte să apuce să izbească.

Avea nevoie de ceva cu care să propulseze sulița, ceva cu care s-o facă să se miște mai repede decât peștii, o forță de acționare. Un fir elastic... sau un arc. Un arc și o săgeată. O săgeată subțire și lungă, cu vârful în apă, un arc întins, iar el doar să dea drumul arcului... Da, asta era!

Trebuia să „inventeze“ arcul și săgeata. Ieși din apă și, în timp ce-și punea pantofii, aproape că-l pufni râsul la ideea asta. Soarele ardea cu putere. Își scoase cămașa. Poate asta se întâmplase atunci, demult – vreun om primitiv încercase să prindă pești cu sulița, nu reușise, și atunci „inventase“ arcul și săgeata. Poate că așa fusese întotdeauna mersul lumii – descoperirile se întâmplă doar atunci când e nevoie să se întâmple.

Cum nu mâncase nimic în dimineaţa aceea, făcu o pauză, dezgropă ouăle şi mâncă unul, apoi le îngropă din nou, puse câteva bucăţi groase de lemn pe foc, îşi prinse toporişca la cingătoare, apucă sulița cu mâna dreaptă şi porni spre lac să caute lemn din care să-şi facă un arc. Plecase fără cămaşă, dar mirosul de lemn ars ţinea insectele la distanţă. Se duse la hăţişul cu zmeură care, în doar două zile, se pârguise de-a binelea. Işi zise că ar fi bine să adune cât de multă, poate după ce găsea lemnul potrivit pentru arc şi săgeată, dar culese câteva să le mănânce chiar atunci. Erau zemoase şi dulci şi, când smulse două-trei boabe, altele se desprinseră cu uşurinţă şi căzură în iarbă. Cât ai zice peşte, mâinile şi obrajii îi erau mânjite de suc de zmeură şi, spre surprinderea lui, se săturră. Asta era ceva nou – senzaţia de îndestulare.

Brian nu crezuse că se va mai simţi vreodată sătul, se obişnuise să-i fie foame încontinuu şi uite că, acum, se săturase. Un ou de broască ţestoasă şi o mână de zmeură, şi era sătul. Se uită la burta lui şi văzu că încă îi era lipită de spinare – nu rotundă ca după ce mânca doi hamburgeri şi bea şi un suc cu gheaţă pisată. Pesemne că i se micşorase stomacul. Şi totuşi, foamea era încă acolo, o simţea, doar că nu-l mai chinuia. De foamea asta Brian ştia că nu va scăpa, nici măcar atunci când va avea mâncare suficientă. Era o foame care-l făcea să caute, să vadă. O foame care-l împinsese să încerce să vâneze.

Cercetă cu privirea tufele de zmeură de jur-împrejur, să se asigure că nu-l va mai lua ursul prin surprindere, apoi porni spre lac. Lungă cum era, sulița îi deschidea drumul, îl ajuta să dea la o parte desişul din calea lui. Când ajunse la malul lacului, o luă la stânga. Nu prea

știa ce căuta, căci n-avea habar ce fel de lemn era bun pentru arcuri – nu făcuse în viața lui un arc și nu trăsese niciodată cu unul, dar, cumva, simțea că lemnul potrivit era pe acolo, pe undeva, aproape de apă.

Văzu niște mesteceni tineri – era un lemn mlădios, totuși nu așa cum era salcia. Nu era suficient de flexibil.

Mersese cam jumătate din lungimea malului și tocmai se pregătea să treacă peste un buștean când, chiar sub picioarele lui, o explozie asurzitoare îl îngrozi. Ceva ca o bombă cu detonator se declanșase, iscând un vălmășag de frunze și tunet. De-a dreptul terifiat, Brian căzu pe spate, la pământ, dar într-o clipă totul se terminase, rămăsese doar o imagine în mintea lui.

Era doar o pasăre, ceva de mărimea unui pui de găină, cu coadă în formă de evantai și aripi scurte și boante care i se loveau de trup și făceau un zgomot de speriat. Îl speriase și apoi dispăruse. Se ridică în picioare și își scutură hainele. Era o pasăre pestriță, maro cu gri și, vezi bine, nu prea isteață, căci piciorul lui Brian aproape o strivise înainte să apuce să-și ia zborul. O jumătate de secundă dacă mai zăbovea pasărea, ar fi reușit să calce pe ea.

„Și aș fi înhățat-o și mâncat-o“, se gândi Brian. Poate totuși reușea să prindă una, cu sau fără suliță. „Poate are gust de pui…“ Da, poate izbutea să pună mâna pe una și poate chiar avea gust de pui. Ca puiul făcut la cuptor de mama, cu usturoi și sare, rumenit, auriu și crocant.

Dădu din cap să alunge imaginea și se duse spre malul apei. Găsi acolo un copac cu ramuri lungi ce păreau drepte și, când apucă una și îi dădu drumul, se întoarse la locul ei iute ca un bici. Alese o creangă care i se păru potrivită și se apucă s-o taie de acolo, de unde se îmbina cu trunchiul.

Lemnul era tare şi se temea să nu plesnească ramura, aşa că nu se grăbi, tăie aşchie cu aşchie. Era atât de concentrat, încât, la început, nu auzi.

Un bâzâit stăruitor, ca al roiurilor de insecte, doar că era neîntrerupt şi aducea şi cu un huruit, îi răsună în urechi în timp ce se chinuia să taie craca şi se gândea la arcul lui – cum să facă arcul, cum să-i dea formă, cum o să arate după ce-l cioplește cu toporişca. Nu-şi dădu seama că aude ceva decât atunci când aproape terminase de tăiat, iar vuietul îi umpluse deja mintea. Abia atunci se dumiri.

Un avion! Ceea ce auzea era un motor, departe, ce-i drept, dar părea că se apropie. Veneau să-l salveze!

Aruncă creanga şi sulița şi alergă cât îl ţineau picioarele, cu toporişca în mână, înapoi spre tabără. Trebuia să aprindă focul de semnalizare de pe terasa de stâncă şi să le dea de ştire că e acolo, să trimită semnale cu ajutorul fumului. Îşi adună toate forţele în picioare, sări peste buşteni, trecu prin hăţişuri ca o fantomă uşoară, ca un vârtej de neoprit. Plămânii i se umpleau şi se goleau de aer, iar sunetul creştea, venea înspre el.

Poate nu chiar spre el, dar se apropia. În mintea lui vedea deja totul, ştia tot ce avea să urmeze. Va aprinde focul, iar cei din avion vor vedea fumul, apoi vor da roată locului o dată, de două ori, înclinându-şi aripile într-o parte şi în cealaltă. Era un hidroavion, prin urmare va ateriza pe apă, apoi va traversa lacul, iar pilotul va fi uluit că Brian era încă în viaţă după atâtea zile.

Toate astea i se derulau în minte în timp ce fugea mâncând pământul spre tabără, către focul de semnalizare. Or să vină să-l ia de acolo, de la adăpost şi, în seara asta, da, chiar în seara asta, se va aşeza la cină cu tatăl său şi îi va povesti tot ce i se întâmplase. Parcă

vedea aievea scena. Aievea, în timp ce fugea în plin soare, iar picioarele îi erau ca două arcuri lichide. Când ajunse la adăpost, încă mai auzea huruitul motorului şi găsi repede şi un băţ care încă avea flacără sănătoasă.

Se repezi şi apucă băţul, apoi fugi sus pe marginea streşinii, căţărându-se ca o pisică, suflă şi mai-mai că reuşise să aprindă focul, când sunetul se îndepărtă.

Se îndepărtase brusc, ca şi cum avionul făcuse dintr-o dată calea întoarsă. Îşi puse mâna streaşină la ochi, să-i ferească de soare, şi încercă să vadă avionul, să-l facă vizibil, real în ochii lui. Dar copacii erau atât de înalţi, atât de deşi, iar vuietul era din ce în ce mai slab. Îngenunche din nou lângă foc, suflă, puse iarbă şi aşchii, iar flăcările crescură şi, în câteva clipe, avea un foc de tabără înalt cât el. Dar sunetul pierise.

„Uită-te înapoi! Uită-te să vezi fumul!“, se rugă Brian în gând.

— Uită-te în urma ta! şopti el, în timp ce toate imaginile de mai devreme se ştergeau una câte una, iar figura tatălui său pierea la fel ca sunetul avionului şi totul era vis pierdut, speranţă moartă. Haide, întoarce-te şi vino înapoi, uită-te să vezi fumul, întoarce-te după mine...

Dar nu se întoarse şi, în curând, nu-l mai putu auzi nici măcar în imaginaţie. Pierdut. Rămase acolo, pe acoperişul adăpostului, cu faţa dogorind în căldura focului de tabără, uitându-se la norii de cenuşă şi la fumul care se ridica în văzduh şi se gândi – ba nu, nu se gândi, ci ştiu dintr-odată – că nu avea să scape niciodată din locul ăsta. Nici acum, nici altă dată.

Acela fusese un avion de salvare. Era sigur de asta. Nu putea fi decât echipa de căutare. Se abătuseră, cu siguranţă, de la planul de zbor cam cât consideraseră că

avionul lui Brian ar fi putut devia, apoi se întorseseră. Nu văzuseră fumul și nu auziseră strigătul de ajutor din mintea lui.

Nu se vor întoarce. Nu mai avea cum să plece de aici, nu mai avea scăpare. Căzu în genunchi și simți cum îi dau lacrimile, lăsând dâre în fumul și cenușa de pe chip, prelingându-se apoi în tăcere pe pietre.

„S-a terminat", își zise într-un final. „S-a zis cu toate. Cu toate prostiile. Și arcul, și sulița, peștii și fructele de pădure, toate numai prostii, o joacă." Lucruri cu care putea să se descurce o zi, două, dar nu pentru restul vieții. Nu-i foloseau la nimic toate prostiile astea dacă nu veneau după el să-l salveze.

Nu putea juca jocul ăsta dacă-și pierdea speranța. Nu se putea juca de-a supraviețuirea fără să viseze. Acum îi răpiseră tot, îl lăsaseră de izbeliște, nu-i mai rămăsese nimic. Avionul nu mai era, familia lui nu era acolo, totul era pierdut. Nu mai venea nimeni. Era singur și nu mai avea nimic pe lume.

Capitolul XIII

Brian stătea la marginea lungă a L-ului făcut de lac și privea apa, o mirosea, o asculta, era una cu apa.

Un pește se mișcă, iar privirea lui Brian țâșni într-acolo să vadă dincotro vine, dar trupul îi rămase nemișcat, nu ridică arcul, nu scoase nicio săgeată din tolba de la cingătoare. Nu era un pește bun de mâncat.

Peștilor buni de mâncat le plăcea aproape de mal, în apa puțin adâncă și nu se roteau așa cum făcea peștele ăsta, ci aveau mișcări mult mai rapide, se repezeau lacomi oriunde vedeau mâncare. Peștii mari se roteau, stăteau în adâncuri și nu puteau fi prinși. Dar nu conta. Astăzi, în dimineața asta, nu căuta pești. Peștele era carne ușoară și era sătul de ea.

Astăzi voia să prindă una dintre păsările alea nătânge – așa le numise, nătânge. Văzuse un cârd întreg care trăia acolo, la capătul lung al lacului. Un sentiment nedeslușit îl opri, însă. Rămase nemișcat, respirând ușor pe gură ca să nu facă zgomot, și cercetă împrejurimile cu ochii și urechile.

I se mai întâmplase și altă dată să-l cuprindă senzația asta, ca un avertisment venit de undeva, care-l oprea din orice făcea. Odată dăduse iar nas în nas cu ursul. Tocmai culegea o ultimă boabă de zmeură, când acel sentiment de neînțeles îl făcu să se oprească. Privind

cu atenţie într-acolo unde urechile îl îndrumaseră să se uite, văzuse o ursoaică şi câţiva pui.

Doi paşi dacă mai făcea, ar fi nimerit drept între pui şi mamă, şi ăsta nu era un loc unde să vrei să te trezeşti. Ursoaica se ridicase pe două labe şi se uitase la el, scoţând un sunet gros, ameninţător.

Aşa că, de data asta, îşi ascultă instinctul, rămase în loc şi aşteptă răbdător, ştiind sigur că avea să se întâmple ceva.

Brian se întoarse, adulmecă, ascultă, simţi cu toată fiinţa. Auzi deodată un sunet, un zgomot slab. Ridică privirea, se uită spre pădure şi atunci văzu lupul. Animalul era sus, pe coastă, cam la jumătatea distanţei faţă de lac. Aştepta într-un luminiş, cu capul şi umerii încordaţi, aduşi înainte, privindu-l cu ochii lui mari şi galbeni. Nu mai văzuse niciodată un lup şi mărimea animalului îl înspăimântă – nu era chiar cât un urs, dar era, cumva, la fel de impunător. Se uita de parcă era stăpân peste tot ce se întindea sub privirile sale. Brian era şi el al lui.

Brian privi în urma sa şi, pe moment, îl cuprinse teama că lupul avea... dreptate. Fiara îl ştia pe Brian, îl cunoştea, era proprietatea lui şi hotărâse să nu-i facă nimic. Frica se duse, se risipi şi băiatul înţelese că şi lupul era parte din pădure, parte din tot ce era în jurul său. Slăbi strânsoarea mâinii pe suliţă, coborî arcul din mâna cealaltă, căci îl ridicase deja pe jumătate, gata de înfruntare. Acum ştia cine era lupul, aşa cum lupul îl cunoştea pe el, şi atunci salută animalul, îl salută şi îi zâmbi.

Lupul îl mai privi o bucată de vreme, o bucată din viaţa lui, i se păru, apoi se întoarse, urcă sprinten dealul şi dispăru în hăţiş. Când ieşi din nou, era însoţit de alţi trei lupi, la fel de mari, cenuşii şi frumoşi, iar Brian îl salută pe fiecare în parte.

Nu mai era același om – Brian cel care se uita lung după lupi și îi saluta era cu totul schimbat. Trecuse timp, timp pe care-l măsurase, dar de care nu-i păsa de fel. Dar mai trecuse și un alt fel de timp prin viața lui, un timp care-l schimbase definitiv.

În timp măsurat, trecuseră patruzeci și șapte de zile de la prăbușirea cu avionul. Trecuseră însă doar patruzeci și două de când murise și renăscuse drept noul Brian.

Venirea și plecarea acelui avion care trebuia să-l salveze îl doborâse, îl zdrobise, dăduse cu el de pământ și-l lăsase singur pe lume. În acea zi, Brian simțise cum totul se năruie, se prăbușește în neant. Lăsase focul să se stingă, uitase până și să mănânce un ou, mintea îl târâse, fără să se poată împotrivi, în adâncurile gândurilor negre, acolo unde nu mai exista nimic, unde totul era pierdut, nimicit, acolo unde el nu mai voia decât să fie nimicit, mort.

Da, până acolo unde nu-și mai dorea nimic, decât să moară. Se lăsase prins în mrejele terorii cenușii, tot mai adânc, până când, în cele din urmă, își luase toporișca și se suise pe acoperișul adăpostului, hotărât să-și pună capăt zilelor.

Nebunia. Nebunia vicleană ca un șarpe i se strecurase în creier. Nu mai avea nimic și încercase să se transforme în nimic. Dar îi fusese greu să se taie cu toporișca, de fapt, îi fusese imposibil și, în cele din urmă, se întinsese pe jos, dorindu-și să moară, să se termine odată totul. Într-un târziu adormise, fără să poată dormi însă.

Cu ochii închiși și mintea deschisă, zăcu pe piatra goală toată noaptea. Zăcu acolo, plin de ură și dorindu-și cu ardoare să se termine odată. „Prăbușire de nori, prăbușire de nori“, îi trecu prin minte în noaptea

aceea îngrozitoare. Cuvintele astea, repetate neîncetat – îşi dorise să se prăbuşească toţi norii. Dimineaţa, însă, se afla în acelaşi loc unde îl prinseseră noaptea şi disperarea.

În acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie. Când răsărise soarele şi deschisese ochii, îşi văzuse tăieturile de pe mâini, pline de sânge închegat şi înnegrit. Văzuse sângele şi-l urâse, urâse ce-şi putuse face singur pe vremea când era vechiul Brian, Brian cel slab de înger. Şi, în clipa aceea, două lucruri îi trecură prin minte – două lucruri adevărate.

El nu mai era acelaşi. Întâmplarea cu avionul îl schimbase pentru totdeauna. Disperarea şi dezamăgirea îl făcuseră fărâme care, apoi, se îmbinaseră altfel. Nu mai era acelaşi şi nu avea să mai fie niciodată ca înainte. Ăsta era primul dintre lucrurile adevărate, lucrurile noi. Celălalt adevăr era că nu avea să moară, că nu va mai lăsa moartea să se apropie de el.

Era alt om.

Făcuse o grămadă de greşeli, asta era limpede. Acum, plimbându-se pe malul lacului, după plecarea lupilor, zâmbea gândindu-se la greşelile de la început. Greşeli care se întâmplaseră înainte să înţeleagă că trebuia să găsească alte căi pentru a putea fi omul care devenise.

Făcuse focul din nou, dar acum îl hrănea doar cu lemn pe jumătate putrezit. Lemnul ăsta găunos ardea înăbuşit ore întregi şi abia pe urmă lua foc de-a binelea. Dar cam la atât se reduceau, deocamdată, lucrurile făcute temeinic de noul Brian. Primul arc fusese un dezastru şi aproape că-l orbise.

Cioplise crengile cu grijă, toată noaptea, până când arcul arăta de-a dreptul frumos. Apoi petrecuse următoarele două zile meşterind săgeţi. Le făcuse din ramuri de salcie, din bucăţi drepte de pe care cojise

scoarţa. Călise vârfurile în foc şi pe unele le despicase în furcă, aşa cum făcuse şi cu sulița. Cum nu avea pene, le lăsase goale, spunându-şi că, din moment ce-i trebuiau la prins peşte, nu era nevoie să zboare decât câţiva milimetri. Nu avea însă coardă şi asta îl cam descumpănise, până când dăduse cu ochii de tenişii pe care-i purta. Aveau şireturi lungi, prea lungi, şi hotărî că un şiret tăiat în două era suficient pentru ambii pantofi, şi atunci îl putea folosi pe celălalt pe post de coardă pentru arc.

Toate bune, până când se gândise să tragă o dată cu arcul, să-l încerce. Potrivise săgeata, întinsese coarda spre obraz, ţintise spre o movilă de pământ şi, în secunda următoare, lemnul arcului îi plesnise în mâini, se făcuse ţăndări, împroşcându-i faţa cu aşchii. Două bucăţele i se înfipseră în frunte, chiar deasupra ochilor. Puţin mai jos dacă nimereau, rămânea orb.

Era prea tare lemnul...

Greşeli. Şi le notase pe toate în jurnalul din mintea lui, ca să-i povestească apoi tatălui său. Făcuse un nou arc, cu braţe mai suple, mai mlădioase, dar tot nu reuşise să prindă niciun peşte, chiar dacă, pândind acolo, în apă, până la urmă era împresurat de un banc întreg de peştişori. Era de-a dreptul enervant. Întindea arcul, aşeza săgeata, o poziţiona chiar deasupra apei şi, când peştii erau la doi-trei centimetri depărtare, dădea drumul săgeţii.

Şi rata de fiecare dată. De multe ori i se păruse că săgeata izbise din plin peştele, dar de fiecare dată era nevoit să constate că peştele nu era nicidecum rănit. În cele din urmă, după ore întregi, băgase vârful săgeţii în apă, întinsese arcul şi aşteptase să se apropie vreun peşte. Atunci observase că apa parcă îndoia sau rupea săgeata în două, pe mijloc.

Ah, desigur – uitase că apa refractă[1], răsfrânge lumina. Învăţase asta undeva, la una dintre materiile de la şcoală, poate la biologie? Nu-şi putea aminti. Dar ceea ce era limpede era că apa refracta lumina şi atunci peştii, de fapt, nu erau unde credea el, ci mai jos. Asta însemna că trebuia să ţintească chiar sub imaginea pe care o vedea.

Nu avea să uite niciodată prima captură. Niciodată. Un peşte cu formă rotunjită, auriu pe părţi, auriu ca soarele, se oprise chiar în faţa săgeţii. Ţintise sub peşte, spre coadă, iar când dăduse drumul săgeţii, se iscase

---

[1] Termen din fizică referitor la fenomenul de schimbare a direcţiei de propagare a undelor sau razelor atunci când traversează suprafaţa de separaţie dintre două medii diferite; un exemplu clasic este cazul luminii la trecerea dintr-un mediu transparent în altul.

un vălmășag strălucitor, o undă aurie împroșcase apa. Apucase săgeata și o ridicase spre cer – peștele era înfipt pe ea, se zbătea pe fundalul azuriu.

Ținuse peștele ridicat în aer până când încetase să se mai zbată. Îl privise așa, în lumină, până când simțise cum gâtlejul i se strânge, se umflă și se umple de mândrie la vederea isprăvii sale.

Își făcuse singur rost de hrană.

Cu arcul lui, cu o săgeată meșterită de mâinile lui, își făcuse rost de mâncare, găsise o cale de a supraviețui. Arcul fusese răspunsul. Brian era nespus de fericit – avea un arc și săgeți, pește și o toporișcă și un cer azuriu deasupra capului. Ieșise din apa lacului ținând în continuare peștele, arcul și săgeata ridicate ca pe niște trofee, uimit de cât de bine se potriveau în mâinile lui, de parcă erau parte din el.

Avea hrană.

Tăiase o creangă verde de salcie în formă de furcă, o înfipsese în pește și-l ținuse deasupra focului până când pielea se crăpase și se scorojise, iar carnea de dedesubt se făcuse moale, suculentă și începuse să se desfacă de pe oase. Scosese carnea atent, cu degetele, savurând fiecare bucățică, strivind-o în gură cu limba ca să stoarcă zeama gustoasă. Bucăți de pește calde, aburinde...

Nu se putea sătura. Dacă se gândea bine, nu avea să se sature niciodată. Și toată ziua aceea, acea primă zi din noua lui viață, și-o petrecu ducându-se la lac, prinzând câte un pește cu arcul, întorcându-se la foc, gătind peștele, mâncându-l, apoi înapoi la lac, prins pește, gătit, înfulecat și tot așa până la lăsarea întunericului.

Dusese resturile înapoi în apă, gândindu-se că erau bune pe post de momeală. Și, într-adevăr, peștii veniseră cu zecile să se înfrupte. Erau pe alese. „Ca la magazin,

se gândise Brian. Exact ca la magazin.“ Mai târziu, nu îşi putu aminti câţi reuşise să dea gata în ziua aceea, dar, după socoteala lui, să tot fi fost vreo douăzeci.

Fusese o zi de sărbătoare, prima lui zi de ospăţ şi de sărbătorire a simplului fapt că era în viaţă şi a noului mijloc de a-şi face rost de hrană. La sfârşitul acelei zile, odată cu lăsarea întunericului, se întinsese lângă foc, cu stomacul doldora de peşte şi mânjit de grăsime pe la gură, simţind cum o încredere nouă încolţeşte în sufletul lui. Nu speranţa că avea să fie salvat, aceea pierise.

Încrederea în ceea ce ştia, în cunoştinţele lui. Încrederea că putea învăţa, putea supravieţui, că îşi putea purta singur de grijă.

„Încredere de fier! Sunt de neclintit!“, îşi spusese în seara aceea.

Capitolul XIV

Greşeli.

Greşelile mici se puteau transforma în dezastre, micile şi hazliile greşeli se puteau transforma, cât ai clipi, din fulg de nea în avalanşă, astfel că, în timp ce încă zâmbeşti de caraghioslâcul situaţiei, te trezeşti că dai nas în nas cu moartea. În oraş, dacă făcea o greşeală, avea, de obicei, şi o posibilitate de a o îndrepta. Dacă îşi luxa piciorul căzând de pe bicicletă, putea aştepta să se vindece; dacă uita să cumpere ceva de la magazin, găsea altceva în frigider.

Acum era cu totul altă treabă şi totul se petrecea atât de repede, incredibil de repede. Dacă îşi scrântea piciorul, putea muri de foame înainte să i se vindece; dacă nu prindea peşte sau dacă bancul de peşti se muta, putea muri de foame. Dacă se îmbolnăvea grav, cât să nu se poată mişca, murea de foame.

Greşeli.

În noua lui viaţă învăţase repede că cel mai important lucru, lucrul cu adevărat vital pe care îl ştiau toate creaturile pădurii şi după care îşi ghidau viaţa era „hrana e totul“. Mâncarea era, pur şi simplu, totul. Vieţuitoarele pădurii, de la insecte la peşti şi urşi, erau într-o continuă căutare după mâncare – era marea şi unica forţă care influenţa orice formă de viaţă din natură. Să mănânce. Toţi trebuie să mănânce.

Dar modul în care el învăţase acest adevăr simplu aproape îl ucisese. În a doua noapte din noua viaţă, cu stomacul plin de peşte, cu focul arzând mocnit în adăpost, Brian dormea buştean când ceva – mai târziu se gândise că mirosul – îl trezise.

Lângă foc, deloc speriat de jăratecul fumegând, deloc înfricoşat de Brian, un sconcs săpa de zor acolo unde băiatul ascunsese ouăle. Secera lunii era subţire în noaptea aceea şi, în lumina slabă şi lăptoasă, Brian văzuse coada stufoasă a animalului, dungile albe de pe spate şi mai că-i veni să zâmbească. Nu pricepea cum de reuşise sconcsul să găsească ouăle, poate după miros sau poate găsise vreo bucăţică de coajă. Era aproape drăguţ cum săpa el acolo, cu capul băgat în nisip şi coada ridicată, aruncând ţărâna în spate.

Însă erau ouăle lui, nu ale sconcsului şi umbra de surâs i se şterse repede de pe chip, înlocuită de teama că rămânea fără mâncare. Aşa că apucă un pumn de nisip şi aruncă spre sconcs.

— Pleacă de-aici!

Era gata să-i mai zică una, alta, cuvinte omeneşti prosteşti, dar, în mai puţin de o secundă, sconcsul îşi ridicase partea din spate a corpului, îşi curbase coada pe spinare şi-l împroşcase pe Brian, ţintind spre cap, de la mai puţin de un metru distanţă.

În spaţiul închis al adăpostului, efectul fu devastator. Mirosul dens, sulfuros, de putreziciune umpluse micuţa încăpere. O duhoare oribilă, grea, îngrozitor de împuţită. Lichidul usturător îi arsese obrajii, îi uscase plămânii şi, pe moment, îl orbise.

Urlase şi se aruncase într-o parte, lovindu-se de peretele adăpostului. Ţipase şi se târâse afară din şopron, apoi se împleticise până la malul apei. Împiedicându-se

şi împleticindu-se la fiecare pas, îngenunchease în apă şi îşi cufundase degrabă capul de câteva ori, încercând să-şi spele ochii. Lovise, îşi şfichiuise obrajii cu apă, disperat să-şi recapete vederea.

Văzuse sute de filme de animaţie caraghioase despre sconcşi. Desene animate simpatice despre cât de urât miros sconcşii, animaţii menite să te facă să râzi şi să glumeşti, dar, când i se întâmplase cu adevărat, nu i se mai păruse nimic de râs. Fusese orb cu desăvârşire timp de două ore – i se păru o viaţă de om, o veşnicie. Crezuse că aşa avea să rămână, orb pentru totdeauna sau cel puţin cu vederea vătămată în vreun fel, iar asta ar fi însemnat sfârşitul. Durerea de ochi nu-l slăbise zile întregi, vreo două săptămâni. Mirosul din adăpost, din haine şi din părul lui era încă prezent, după o lună şi jumătate de la întâmplare.

Iar el aproape că zâmbise atunci.

Greşeli.

Hrana trebuia protejată. Cât timp el era la lac, încercând să-şi spele ochii, sconcsul dezgropase restul de ouă de ţestoasă şi le mâncase pe toate. Linsese bine toate cojile de ouă şi puţin îi păsase că Brian se zvârcolea în apă ca un crap pe moarte. Sconcsul găsise de mâncare şi se ospăta, iar Brian plătise ca să înveţe o lecţie.

Protejează-ţi hrana şi fă-ţi adăpost bun. Nu doar un adăpost care să te ferească de vânt şi ploaie, ci un adăpost care să te protejeze, în care să te simţi în siguranţă. În ziua de după păţania cu sconcsul, Brian se hotărâse să-şi transforme adăpostul într-un loc sigur.

Începutul nu era rău deloc, locul adăpostului era bun, dar se mulţumise cu puţin, se oprise la atât. Fusese leneş, dar acum ştia al doilea adevăr foarte important despre natură, despre mersul lucrurilor în natură. Mâncarea

era pe primul loc, dar truda de a face rost de hrană nu se termina niciodată. În natură nu era vreme de lenevit. Încercase s-o ia pe scurtătură şi plătise pentru asta cu ouăle de broască ţestoasă – care ajunseseră să-i placă mai mult chiar decât ouăle de găină de la magazin. Erau mai... pline, aveau mai multă consistenţă.

Se apucase să-şi întărească adăpostul, dărâmând mai întâi tot ce clădise. Adusese de pe deal bușteni mai grei de pin uscat şi legă câţiva între ei să acopere intrarea. Îi înţepenise apoi în acoperişul adăpostului şi îngropă partea de jos în nisip. Împletise printre bușteni nuiele lungi şi făcuse un soi de zid cu adevărat gros. Apoi, încă nemulţumit de rezultat, luase şi crengi subţirele, întărind prima împletitură. Când, în sfârşit, era gata, cercetă peretele, dar nu putu găsi niciun loc pe unde să-şi poată băga pumnul. Era solid, împletitura ţeapănă părea rezistentă.

Intrarea era, gândise Brian, punctul cel mai slab al întregului perete. Aşa că meşterise cu mare grijă o uşă împletită atât de strâns, încât niciun sconcs – „sau vreun porc spinos“, îşi zise Brian, uitându-se la urmele de pe picior – n-ar fi putut pătrunde, oricât ar fi încercat. Nu avea balamale, dar ar fi putut s-o fixeze în partea de sus cu nişte crengi retezate. După ce făcu şi asta şi închise uşa în urma lui, Brian se simţi destul de în siguranţă. Un urs sau vreun alt animal mare puteau intra dacă smulgeau uşa, dar cele mici nu-i mai puteau face necazuri, iar împletitura permitea fumului să se strecoare prin partea de sus şi să iasă afară.

Una peste alta, îi luase trei zile să refacă adăpostul. Se oprise doar ca să prindă peşte, să mănânce pe fugă şi să se spele de patru ori pe zi, încercând să scape de

duhoarea sconcsului. Când își terminase casa, când era în sfârșit făcută cum trebuie, revenise la veșnica problemă – mâncarea.

Nu era nicio filosofie să vâneze sau să pescuiască pentru hrana de zi cu zi, dar ce se făcea dacă era nevoit să petreacă timp îndelungat fără mâncare? Ce se va întâmpla când se va termina sezonul fructelor de pădure, dacă se îmbolnăvea sau era rănit sau – cum fusese cu sconcsul – incapabil să facă ceva o bucată de vreme? Trebuia să găsească un mod de a depozita mâncare. Avea nevoie de un loc unde să depoziteze și avea nevoie să strângă provizii pentru vremuri grele.

Greșeli.

Încerca să învețe din propriile greșeli. Nu era bine să îngroape din nou mâncare și nu se putea s-o lase în adăpost, căci ursul, de pildă, putea ajunge la rezerve oricând. Trebuia să-și pună hrana undeva la înălțime. Da, într-un loc înalt și sigur.

Deasupra ușii adăpostului, văzuse în stâncă o mică nișă care putea fi un loc bun de depozitare, la care animalele nu puteau ajunge. Doar că... nici el nu putea ajunge așa de sus.

O scară, desigur. Avea nevoie de o scară. Dar nu avea cum să facă rost de una și nu avea nimic pe care să-și sprijine tălpile ca să se urce până acolo. Aproape renunțase la idee, când găsi un pin uscat, cu multe crengi scurte încă prinse de trunchi. Cu ajutorul toporiștii tăie ramurile, le făcu de vreo zece centimetri, apoi scurtă pinul până la vreo trei metri și-l târî în adăpost. Era destul de greu, dar era uscat și reuși să-l care. Când îl propti de peretele adăpostului, văzu că scara lui ajunge numai bine până la firida cu pricina, chiar dacă se cam clătina dintr-o parte în alta pe măsură ce Brian urca.

Cămara lui cu provizii – cum începuse s-o numească – era acoperită cu găinaţ de păsări. O curăţă cu atenţie cu ajutorul unor nuiele. Nu văzuse niciodată păsări acolo, dar asta era probabil din cauză că fumul de la foc se ridica şi ieşea chiar pe acolo, pe deasupra uşii, iar păsărilor nu le plăcea fumul. Cu toate astea, Brian mai învăţase câte ceva de când era acolo, aşa că se apucă să împletească o uşiţă pentru firida lui, din ramuri verzi de salcie, apoi o tăie cât să se potrivească bine. După ce termină, îşi admiră opera – jos adăpostul, sus cămara cu provizii – şi se lăsă un pic cuprins de mândrie.

„Nu-i rău, nu pentru unul care nu se pricepea nici să-şi ungă rulmenţii de la bicicletă cu vaselină. Chiar nu-i rău deloc!“ îşi zise Brian.

Greşeli.

Făcuse un adăpost bun şi o cămară pentru provizii, doar că el nu avea altă mâncare decât peşte şi zmeura rămasă. Iar peştele, oricât de bun ar fi fost la gust atunci când îl gătea, nu era hrană bună de depozitat. Odată, când plecaseră într-o vizită la rude, la Capul Hesper, şi înnoptaseră acolo, mama uitase acasă nişte somon afară din frigider. Când se întorseseră, puţea în toată casa. Nu, nu putea să-şi facă provizii de peşte.

„Sau cel puţin nu de peşte mort“, se gândi Brian.

Tot uitându-se aşa la împletiturile pe care le făcuse, îi veni o idee şi se duse spre lac.

Resturile de la peşti le aruncase mereu înapoi în apă şi mâncarea atrăgea sute de alţi peşti.

„Mă-ntreb dacă nu…“

Păreau uşor de momit cu mâncare, cel puţin peştii mai mici. Acum nu mai avea nicio problemă să-i prindă, ba chiar pe unul îl prinsese cu vechea lui suliţă pentru peşte, după ce învăţase că trebuie să ţintească mai jos.

Era de ajuns să bălăngănească ceva în mână şi imediat se apropiau. „Ar putea merge, îşi zise Brian, aş putea să fac o capcană... Un iaz...“

La dreapta lui, la baza malului stâncos, erau grămezi de pietre care căzuseră din stâncă, fragmente, bolovani, unii mari cât de două ori pumnul lui, alţii mari cât un cap de om. Îşi petrecu întreaga după-amiază cărând pietre pe plajă şi construind un fel de ţarc pentru peşti – două „braţe“ de piatră care înaintau în apă preţ de vreo cinci metri, apoi se curbau în două semicercuri şi se uneau la capăt. Acolo unde se întâlneau cele două diguri de piatră, Brian lăsă o mică deschizătură, cam de o jumătate de metru lăţime, apoi se aşeză pe mal şi aşteptă.

Când începuse să stivuiască pietrele în apă, toţi peştii o zbughiseră. Însă, cum lăsase înăuntru grămada de resturi de peşte, cu oase, piele şi măruntaie înăuntrul iazului, se întoarseră degrabă, atraşi de mâncare. În scurt timp, mai puţin de o oră, se strânseseră în ţarc vreo treizeci sau patruzeci de peşti. Brian meşteri o portiţă ca o plasă fină, împletită din nuiele subţiri de salcie, şi îi închise acolo.

— Peeeşte proaspăt! începu băiatul să strige. Peşte proaspăt de vânzare...

Brian îşi zise că isprava asta cu peştii vii, prinşi pentru mai târziu, nu era de ici, de acolo, ci o mare izbândă. Iazul însemna nu doar că nu va suferi de foame, ci şi că reuşise să-şi facă provizii de hrană, să planifice, să gândească în perspectivă.

Pe atunci nu ştia, desigur, cât de silă avea să i se facă de peşte.

Capitolul XV

Zilele se înșiruiau și se amestecau cu atâta repeziciune, încât, după două-trei săptămâni, nu mai știa cât timp trecuse decât după numărul de liniuțe scrijelite în piatră, lângă ușa adăpostului, câte o liniuță pentru fiecare zi. Timpul real îl măsura doar în ce i se întâmpla. O „zi“ nu mai însemna nimic pentru el, nu avea de ce să țină minte – zi însemna răsăritul, apusul soarelui și ceva lumină între ele.

Însă tot ce i se întâmpla, orice eveniment, i se întipărea în memorie, și Brian se folosea de asta ca să-și aducă aminte cât timp trecuse, ca să știe și să nu uite nimic din ce se întâmplase, să țină un fel de jurnal în minte.

Prima Zi de Carne, de pildă. O zi care începuse ca toate celelalte – se trezise la răsăritul soarelui, făcuse curat în tabără și se asigurase că are suficiente lemne pentru noaptea următoare. După o vreme îndelungată de mâncat doar pește și fructe de pădure, îl apucase pofta de altceva, de mai mult, de mai multă mâncare, mai grea, mai sățioasă.

Îi era poftă de carne. Se gândea noaptea la carne, la fripturile gătite de mama, visase curcan, iar într-o noapte se trezise înainte să fie nevoie să mai pună lemne pe foc, salivând și cu gustul de cotlet de porc în gură.

Totul îi păruse atât de aievea... Fusese doar un vis, dar se trezise hotărât să facă rost de carne.

În căutare de lemn pentru foc, ajunsese acum să se îndepărteze chiar şi cu patru-cinci sute de metri de tabăra lui şi văzuse multe animale mici. Peste tot erau veverițe mititele şi roşcate care parcă sporovăiau între ele neîncetat şi îşi băteau joc de el, sărind de pe o creangă pe alta. Erau şi mulţi iepuri – unii mari, cenuşii, cu pete de blană roşiatică şi alţii mai mici, gri, şi rapizi, pe care-i zărea doar la răsăritul soarelui. Iepurii mari îl lăsau chiar să se apropie, apoi ţopăiau doi-trei paşi mai încolo şi se opreau din nou. Brian se gândea că, dacă exersa, poate reuşea să prindă unul cu o săgeată sau cu sulița. Cu iepurii mici şi veverițele nu avea nicio şansă. Erau mult prea mici şi iuţi.

Şi mai erau şi nătângele alea de păsări.

Îl enervau atât de tare, că mai aveau puţin şi-l înnebuneau. Erau absolut peste tot. Umblau câte cinci-şase în cârd şi se camuflau atât de bine, încât Brian putea, de pildă, să stea lungit, rezemat de un copac, să se odihnească cu un păsăroi din ăsta chiar sub nasul lui, ascuns în vreun hăţiş de sălcii, la nici un metru distanţă. Nu-l vedea decât în momentul în care ţâşnea din desiş, asurzindu-l, când îi era lumea mai dragă. Pur şi simplu nu le vedea, nu-şi dădea seama cum să facă să vadă unde se ascund şi să le prindă chiar înainte să-şi ia zborul. Stăteau perfect nemişcate şi ascunse...

Ceea ce-l enerva şi mai rău era faptul că erau atât de toante sau cel puţin aşa păreau. Era aproape insultător că reuşeau să se pitească de el. Şi nu se putea obişnui nici cu modul în care parcă explodau când fugeau de el. De fiecare dată când pleca după lemne, avea senzaţia că-şi petrece tot timpul tresărind şi sărind în sus de

frică, de câte ori îl lua prin surprindere câte-o nătângă. Într-o dimineaţă de neuitat, se aplecase să ia o bucată de lemn – i se păruse că e un ciot înnegrit la baza unui mesteacăn uscat – şi era gata să atingă lemnul cu degetele, când deodată pasărea îi zburătăcise în faţă.

În Prima Zi de Carne, se hotărâse că cel mai bine era să încerce să prindă o nătângă, iar în dimineaţa cu pricina plecase la vânătoare, înarmat cu arcul şi suliţa. Se gândise să pândească până avea să prindă una şi să mănânce nişte carne. Pentru întâia oară plecase nu după lemne, nici după fructe, ci ca să prindă o pasăre şi să mănânce carne.

Vânătoarea nu mersese prea bine la început. Înaintând de-a lungul unui mal, văzuse o mulţime de păsări, la fel şi când se întorsese pe malul celălalt. Dar, ca întotdeauna, le zărise după ce-şi luaseră zborul. Trebuia să găsească o soluţie să le poată vedea şi să se apropie de ele suficient pentru a putea trage cu arcul sau arunca suliţa. Dar cum?

După ce străbătuse jumătate din lungimea ţărmului şi speriase vreo douăzeci şi ceva de păsări, se aşezase descurajat la rădăcina unui copac. Trebuia să-i dea de cap, să înţeleagă unde greşea. Erau păsări cu duiumul acolo, iar el avea ochi, tot ce trebuia să facă era să pună un lucru în slujba celuilalt.

„Nu mă uit bine, îşi zise. Nu mă uit unde trebuie. Mai mult de atât, greşesc undeva. Fac ceva greşit. Mda, mersi, parcă nu ştiam asta“, continuă Brian sarcastic în sinea lui. „Ştiu că greşesc. Dar cum să fac?“

Soarele dimineţii îl ardea şi simţea că mai avea un pic şi îi lua creierul foc, cum stătea el acolo, tolănit lângă copac. Dar nu-i veni nicio idee, aşa că se ridică şi porni mai departe. Nu făcu nici doi paşi, şi o pasăre

își luă zborul sub ochii lui. Fusese acolo tot timpul, tot timpul în care el se gândise cum să facă să le vadă. Acolo, chiar acolo lângă el.

Aproape că țipă.

Dar, de data asta, în momentul în care pasărea își luase zborul, Brian văzuse ceva cu coada ochiului și astfel aflase secretul nătângelor. Pasărea o luase spre lac, însă, văzând că nu poate ateriza pe apă, se întorsese și zburase spre deal, spre copaci. Atunci când se întorsese, unduindu-se printre copaci, razele soarelui căzuseră pe ea și Brian văzuse, preț de o clipă, pasărea, ca pe o formă – foarte ascuțită în partea din față, la cap, și din ce în ce mai lată spre corpul gras. Ca un glonț.

„Ca o pară, de fapt", își zise Brian, „îngustă la un capăt, cu un corp mic și gras. O pară zburătoare."

Ăsta era secretul. Brian se tot uitase după pene, după culoarea păsării, de câte ori încercase să vadă vreo pasăre în desiș. Trebuia să se uite după conturul ei, trebuia să vadă forma, nu penele sau culoarea, trebuia să-și antreneze ochii să identifice... forme.

Parcă dăduse drumul la televizor. Vedea, dintr-odată, lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată până atunci. În doar câteva clipe, numărase trei păsări într-un copac chiar înainte să-și ia zborul și, mișcându-se încet, reuși chiar să se apropie de una dintre ele, suficient de mult cât să poată trage cu arcul.

Nu nimerise de data aceea și nici în multe dintre dățile următoare, dar le văzuse! Forme mici și grase cu capete ascuțite – peste tot în desiș. Țintise de nenumărate ori, încordase arcul și dăduse drumul săgeților, dar, cum încă nu le pusese pene, erau doar un pic mai mult decât simple bețe azvârlite cu arcul. Uneori, săgețile se duceau complet pe lângă, indiferent cât de

bine ţintea el. Chiar dacă pasărea era la doar doi-trei metri, neavând pene care s-o stabilizeze, săgeata devia şi ajungea ba în hăţiş, ba se lovea de vreo ramură. După o vreme, se lăsă păgubaş. Arcul era bun la prins peşti, atunci când veneau chiar la capătul săgeţii, dar nu făcea doi bani când era vorba să prindă vreun animal aflat la distanţă cât de mică – sau cel puţin nu cu astfel de săgeţi.

Avea cu el şi sulița pentru peşti, prima pe care şi-o făcuse, cea cu vârful ca o furcă. Mutase arcul în mâna stângă şi apucase sulița cu dreapta.

Încercase apoi să nimerească păsările cu sulița, dar nu era destul de îndemânatic şi nici suficient de rapid – păsările zburau uluitor de repede, se ridicau în zbor cât ai clipi. În cele din urmă, îşi dădu seama că, dacă vedea pasărea şi se îndrepta spre ea – nu direct, din faţă, ci din lateral, în unghi, înainte şi înapoi – se putea apropia suficient pentru a ţinti bine şi înfige sulița. Aproape că nimerise de vreo două ori, apoi, undeva mai jos, de-a lungul ţărmului, lângă casa castorului, Brian pusese mâna pe prima lui bucată de carne.

Pasărea era aşezată, Brian înfipse sulița, iar cele două vârfuri ale furcii o doborâră fulgerător la pământ. Se zbătuse un pic, dar băiatul o apucă în ambele mâini şi o ţinu strâns până când fu sigur că e moartă.

Îşi luă apoi sulița şi arcul şi porni cu paşi repezi înapoi spre adăpost. Focul aproape se stinsese, mai licărea doar jăraticul. Se aşeză cu pasărea în mâini, gândindu-se ce să facă. Peştele îl gătea la foc aşa cum era, apoi lua carnea de pe oase. Cu pasărea, lucrurile stăteau altfel – trebuia s-o cureţe.

Ce simplu era acasă... Se ducea la magazin, lua un pui deja curăţat frumos, fără pene sau măruntaie, iar

mama îl făcea la cuptor şi apoi îl mâncau. Mama lui cea din timpurile vechi, dinainte, asta făcea, îl cocea la cuptor.

Aşadar, avea o pasăre, dar nu curăţase în viaţa lui una, nu scosese niciodată măruntaie, nu smulsese pene şi nu avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă. Dar îi era poftă de carne – era musai să mănânce carne – şi asta îl făcu să se apuce de treabă.

În cele din urmă, o scoase uşor la capăt cu penele. La început, încercă să le smulgă, dar pielea era atât de fragilă, încât se rupea şi ea, aşa că trebui să jupoaie pasărea. „Cam cum ai coji o portocală“, se gândi Brian. „Mă rog, aproape...“ Numai că, după ce scoase pielea, intestinele ieşiră prin dosul păsării.

Fu, numaidecât, împresurat de o duhoare puternică, un soi de abur urât mirositor ca de balegă ce se ridica din încolăcitura de maţe care ieşise din pasăre. Brian aproape că vomită. Dar mirosul avea şi altceva, ceva ademenitor, care se potrivea de minune cu foamea lui şi sentimentul ăsta biruise greaţa stârnită de duhoare.

Tăie repede capul păsării cu toporişca, apoi făcu la fel cu labele şi rămase cu un soi de pui cu pieptul gras, de culoare întunecată şi cu pulpe mititele.

Puse pasărea pe nişte beţe şi o atârnă de peretele adăpostului, apoi adună penele şi măruntaiele şi se duse cu ele la apă, la iaz, gândindu-se că peştii aveau să mănânce resturile sau ce se putea mânca din resturile de la pasăre, iar faptul că era hrană în iaz avea să atragă şi alţi peşti. După ce se gândi mai bine, decise să păstreze penele de la aripi şi din coadă, căci erau ţepene, lungi şi frumoase, cu mai multe straturi de puf divers colorat în nuanţe de maro, gri şi roşu deschis. „Mi-ar putea fi de folos – să le pun, poate, pe săgeţi“, se gândi Brian.

Aruncă restul în apă, uitându-se cum peștii mici și rotunzi se reped imediat la hrană, apoi se spălă pe mâini. În adăpost, se așezaseră deja muște pe carne, așa că se grăbi să le alunge. Incredibil cât de repede se adunaseră. Dar când înteți focul și fumul începu să se îngroașe, muștele dispărură ca prin farmec. Trase pasărea pe un băț ascuțit și o ținu deasupra focului.

Flăcările erau prea puternice și, când atinseră grăsimea, carnea aproape că luă foc. Ridică pasărea puțin mai sus, dar focul dogorea încă foarte tare, așa că, în cele din urmă, o mută puțin într-o parte și, acolo, părea că se coace așa cum trebuie. Numai că, bineînțeles, se făcuse doar pe o parte și toată zeama se scurgea pe jos. Trebuia s-o rotească încetișor și-i era greu să facă asta cu mâinile goale. Găsi un par despicat ca o furcă, îl înfipse în nisip, sprijini bățul cu pasărea înfiptă pe el în deschizătura furcii și, astfel, reuși să răsucească friptura pe măsură ce se prăjea.

În câteva minute, pasărea era deja făcută pe dinafară și mirosea cam ca puiul gătit la cuptor de mama lui. Brian simți că nu rezistă să nu muște. Dar, când încercă să rupă o bucățică din carnea de pe piept, pasărea era încă destul de crudă înăuntru.

„Răbdare...“, își spuse.

Avea nevoie de atâta răbdare. În toate era nevoie de răbdare – să aștepte, să gândească, să facă lucrurile temeinic. Totul cerea răbdare, toată viața însemna să ai răbdare și să gândești.

Se așezase, rotind în continuare pasărea în proțapul improvizat, ca să nu lase zeama să se mai risipească pe jos, ci să intre în carne și s-o frăgezească. Carnea începuse să se pătrundă bine, să se coacă și să miroasă, să miroasă și să se coacă până când, în cele din urmă,

pentru Brian nu mai contă dacă era sau nu făcută, căci era fierbinte, neagră şi tare pe dinafară şi se hotărî s-o mănânce.

Rupse o bucăţică de piept, o fâşie îngustă de carne, o puse în gură şi începu să mestece cu grijă, cât de încet şi atent putea, ca să nu piardă nimic din gustul cărnii. Niciodată, nici măcar o singură dată, în nimic din tot ce mâncase vreodată, de la hamburgeri la shake-uri, de la cartofi prăjiţi la cinele de acasă, în nicio bomboană, tort sau prăjitură, în nicio friptură sau pizza sau sandvici cu baghetă, nu mai întâlnise ceva atât de minunat ca acea primă îmbucătură.

Prima Carne.

Capitolul XVI

Iar acum Brian stătea în picioare, la capătul lung al L-ului lacului. Nu mai era același Brian, nu avea să mai fie niciodată același om.

Fuseseră multe Prima Zi.

Prima Zi a Săgeții, în care folosise fire scoase dintr-o bucată veche și roasă din geacă și niște rășină dintr-o buturugă ca să lipească pene pe o nuia din salcie uscată și să facă, în sfârșit, o săgeată ce putea zbura drept. Nu perfect – n-a reușit niciodată să devină atât de priceput la meșterit săgeți –, dar cât să zboare corect, astfel încât, dacă avea suficiente săgeți, să poată nimeri un iepure sau o nătângă care ar fi stat nemișcată suficient de mult timp, la distanța potrivită.

Astfel ajunsese și la Prima Zi de Iepure când ucisese, cu o săgeată, un iepure mărișor și-l jupuise întocmai cum făcuse cu prima pasăre, îl gătise la același foc, iar carnea îi păruse la fel de bună – nu chiar atât de savuroasă precum cea de pasăre, dar bună. Pe spate, iepurele avea straturi de grăsime care, dacă se topeau frumos în carne în timp ce o gătea, o făceau mult mai gustoasă.

Acum mânca ba pasăre, ba iepure, cu câte o pauză de pește.

Înfometat, mereu, mereu înfometat.

„Mi-e foame întruna, dar pot să fac rost de mâncare. Ştiu că pot să fac rost de mâncare şi asta mă face să mă simt bine. Ştiu de ce sunt în stare.“

Se duse mai aproape de lac, lângă un pâlc de arbuşti pe care-i botezase arbuşti de nucă. Aveau frunziş des în care creşteau în mănunchiuri nişte nuci verzi, acoperite la capăt cu un fel de degetar. Brian se gândea că le va putea mânca în curând, dar încă nu erau coapte. Ieşise să vâneze o nătângă şi ştia că păsărilor le place să se ascundă la rădăcina arbuştilor, acolo unde tulpinile se întâlneau şi unde îşi găseau ascunzători numai bune.

Într-un alt pâlc de arbuşti văzu o nătângă, se apropie de ea, dar se opri când observă că păsării i se ridică penele de pe cap şi scoate un sunet ca de greier – era semnalul de alarmă pe care-l scoteau întotdeauna înainte să-şi ia zborul. Apoi, după ce pasărea îşi coborî penele şi se linişti, se apropie şi mai mult. Se furişă aşa de patru ori, fără să se uite vreodată spre ea din faţă, ci întotdeauna din lateral, astfel încât părea că se îndrepta în cu totul altă direcţie. Brian exersase ceva vreme metoda asta, fuseseră multe încercări eşuate, dar acum era atât de priceput, că prinsese una chiar cu mâinile goale. Ajunse la mai puţin de trei picioare depărtare de pasărea care, ascunsă în tufiş, parcă încremenise.

Nătânga nu fugi de el, aşa că Brian puse o săgeată în arc, una dintre cele cu pene, nu o săgeată pentru peşte, încordă arcul şi trase. Nu nimeri. Scoase încă o săgeată din tolba de pânză de la cingătoare – şi-o făcuse dintr-o mânecă a gecii pe care o legase la un capăt ca să-i facă fund. Nătânga nu se mişcă, iar băiatul nu se uită direct spre ea decât atunci când ţinti pentru a doua oară cu arcul. Trase şi... rată din nou.

De data asta însă, pasărea tresări un pic, iar săgeata se înfipse foarte aproape de ea, mai că-i atinse pieptul.

Lui Brian îi mai rămăseseră doar două săgeți și se gândea dacă nu era mai bine să mute încetișor sulița în mâna dreaptă și să încerce s-o înfigă în pasăre. „Mai trag o dată“, se hotărî în cele din urmă și scoase încă o săgeată, o puse în coardă, ținti și trase. Se iscă un talmeș-balmeș de pene și fulgi, semn că nimerise din plin.

Pasărea lovită își pierduse echilibrul, se zbătea și dădea bezmetic din aripi. Brian sări și o înșfăcă, o izbi de pământ cu putere să-i facă felul. Apoi se ridică, își adună săgețile, le verifică să vadă dacă erau toate întregi și coborî spre lac să-și spele mâinile de sânge. Îngenunche lângă mal, lăsă jos pasărea moartă și armele și își scufundă mâinile în apă.

Puțin a mai lipsit să nu fie ultimul lucru pe care-l făcea pe lumea asta. Nici mai târziu, când se gândea la întâmplarea aceea, nu-și putea da seama ce anume l-a determinat să se întoarcă – un miros sau un sunet. Ceva îl făcuse să-și ciulească urechile sau îi gâdilase nările și astfel se întorsese pe jumătate, la timp ca să vadă un morman maroniu de blană ieșind din pădurea din spatele lui și coborând coasta spre el cu viteza unui camion care-o ia la vale. Abia apucă să vadă că era un elan – îi știa din poze, dar nu-și dăduse niciodată seama sunt cât de mari – când îl lovi. Era o femelă și avea coarne, dar îl izbi cu fruntea în partea stângă a spatelui, îl lovi și-l aruncă în apă, apoi intră după el să termine ce începuse.

Brian mai avu la dispoziție o jumătate de secundă să-și umple plămânii cu aer, apoi elanul îl atacă din nou, folosindu-se de coarne să-l tragă în adâncuri, în mâlul de pe fundul lacului. „Turbat“, îi trecu prin minte. Atât, doar un cuvânt, „turbat“. Noroiul îi intră în ochi, în urechi, iar coarnele animalului îl înfundau tot mai

adânc în mâl. Deodată, totul încetă, iar Brian se simţi foarte singur.

Ţâşni la suprafaţă, trăgând cu lăcomie aer în piept, chinuindu-se să nu se lase pradă panicii. După ce-şi şterse apa şi noroiul din ochi şi reuşi să-i deschidă iar, văzu femela stând liniştită în apă, la nici zece picioare de el, mestecând o rădăcină de nufăr. Nu părea să-l fi văzut sau să-i pese de el, şi atunci Brian se întoarse cu grijă şi încercă să înoate spre mal. Însă de îndată ce făcu o mişcare, elanului i se ridicară firele de blană de

pe spate și se repezi iar la băiat. De data asta, îl lovi cu capul și copitele din față, trântindu-l înapoi în apă, pe spate. Brian urlă până i se tăie răsuflarea, începu să-l lovească în cap cu pumnii, gâtlejul i se umplu de apă și... elanul plecă.

Ieși din nou la suprafață. Era rănit, undeva între coaste. Rămase ghemuit în apă, prefăcându-se mort. Femela se oprise din nou, și mânca. Brian se uita la ea cu un ochi, iar cu celălalt cerceta malul, întrebându-se cât de grav rănit era și dacă avea să-l lase în pace de data asta.

Turbat.

Începu să se miște, cât de încet putea. Animalul întoarse capul, părul de pe spate i se zbârli iar – ca blana unui câine înfuriat – și atunci Brian se opri, trase adânc aer în piept, iar blana animalului se culcă la loc și continuă să mănânce. Se mișcă iar, blana elanului se ridică din nou, se lăsă, Brian făcu încă o mișcare, câte cincisprezece centimetri de fiecare dată, până când reuși să ajungă la mal. Se sprijini în mâini și pe genunchi, căci îl durea atât de tare, încât nu era sigur că putea merge. Elanul păru să fie de acord cu mișcarea asta și-l lăsă să târască în patru labe afară din apă, apoi să intre în desișul de copaci și tufăriș.

Când ajunse în spatele unui copac, Brian se ridică încetișor și începu să se examineze. Picioarele păreau să fie întregi, dar coastele îl dureau tare – nu putea respira adânc, ci doar scurt, sacadat și, de fiecare dată, durerea îl înjunghia – iar umărul drept părea luxat. Arcul, sulița și nătânga prinsă pluteau pe lac.

Dar, una peste alta, măcar putea merge. Era cât pe-aci să plece și să lase tot, când femela ieși din lac și se duse, la fel de repede cum venise, de-a lungul țărmului,

pleoscăind în apa puţin adâncă de la mal, picioarele ei lungi făcând nişte sunete ca de ventuze dezlipite când îşi scotea copitele din mâl. Agăţat de o creangă de pin, Brian se uită lung după ea, aşteptându-se să se întoarcă, din clipă în clipă, să-l calce din nou în picioare. Animalul îşi văzu de drum, dar abia la ceva vreme după ce dispăruse în zare, îndrăzni Brian să se ducă înapoi la mal, unde îşi găsi pasărea vânată şi îşi scoase din apă arcul şi suliţa. Erau întregi amândouă şi, oricât de greu părea de crezut – săgeţile era încă în tolbă, la cingătoare, deşi ude şi murdare de noroi.

Îi luă vreo oră să se întoarcă. Se ţinea bine pe picioare, dar, dacă făcea doi-trei paşi mai repezi, începea să gâfâie, să tragă adânc aer în piept şi durerea de coaste îl străfulgera. Atunci era nevoit să se oprească, să se rezeme de un copac până când respiraţia îşi revenea treptat la normal. Se vede treaba că-l rănise mai rău decât crezuse el la început, animalul ăla nebun! N-avea niciun sens ce se întâmplase. Nici unul. Nebunie... Când ajunse la adăpost, se strecură înăuntru, recunoscător că încă mai era jar, că avea grijă s-aducă lemne pentru foc în fiecare dimineaţă, recunoscător că avea lemne suficiente pentru două-trei zile, că avea peşte la îndemână dacă i se făcea foame, recunoscător, în cele din urmă, înainte să adoarmă, că încă era în viaţă.

„Atât de nebunesc...“, îşi zise, lăsând somnul să-l cuprindă şi să-i aline durerea din piept. „Un atac atât de nebunesc, fără niciun motiv...“ Adormi încercând să găsească o explicaţie pentru nebunia elanului.

Îl trezi zgomotul.

Un sunet înăbuşit, un sunet ca un muget stins, adus de vânt. Deschise ochii de îndată, nu pentru că ar fi

fost un zgomot puternic, ci pentru că era un sunet nou, necunoscut. Mai simţise de atâtea ori înainte vântul în adăpost, ploaia adusă de vânt, de asemenea, auzise tunetul în nenumărate dăţi, în cele patruzeci şi şapte de zile, dar nu şi zgomotul ăsta, era ceva nemaiîntâlnit până atunci. Un sunet jos, aproape viu, ca şi cum ar fi ieşit din gâtlejul cuiva, un muget ce părea că vine de departe, că vine spre el. Când se trezi de-a binelea, se ridică în capul oaselor, iar durerea din coaste îl făcu imediat să se strâmbe.

Durerea era altfel acum, se strânsese într-un singur loc – şi parcă nu mai era aşa de rea. Dar sunetul ăla... „Ce ciudat! îşi zise. Un sunet misterios. Un sunet fantomă. Un sunet rău.“ Luă câteva vreascuri mai mici şi înteţi focul. Vederea vâlvătăilor îl mai linişti şi-l înveseli un pic, dar, cu toate astea, simţi că trebuie să se pregătească. Nu ştia exact cum, dar trebuia să se pregătească. Sunetul venea spre el, îl căuta şi trebuia să fie pregătit. Sunetul venea după el.

Îşi găsi sulița şi arcul la locul lor, atârnate de cioturi de piatră ce ieşeau din peretele adăpostului. Îşi luă armele lângă el, în patul pe care şi-l făcuse din ramuri de pin. Era mai liniştit acum, dar nici focul, nici armele nu reuşeau să îi alunge deplin îngrijorarea – ceva era în neregulă cu acest nou pericol pe care nu-l înţelegea încă.

„Ameninţare neîncetată“, se gândi Brian. Ieşi din adăpost să cerceteze cerul, dar era prea întuneric. Sunetul ăsta însemna ceva pentru el, îi aducea aminte de ceva despre care citise. Sau văzuse la televizor. Ceva... „Nu se poate!“, îşi dădu Brian seama dintr-odată. „Oo, nu!“

Era vântul, vântul care vuia ca un tren, ca pufăitul înăbuşit al unei locomotive. Era o tornadă. Furtună!

Mugetul ce venea înspre el era vântul aprig. „Doamne, îşi zise Brian, parcă nu-mi ajungea povestea cu elanul. Acum asta... Nu se poate!“

Dar era prea târziu să mai poată face ceva. În tăcerea nefirească, se uită spre cerul nopţii, apoi se întoarse spre adăpost şi, chiar când se aplecă să intre prin deschizătura uşii, tornada lovi. Mai târziu, când se gândea la păţania asta, acelaşi cuvânt îi venea în minte, ca şi cu elanul. Turbare. O forţă dementă îl înhăţase, îl aruncase în adăpost şi-l trântise cu faţa în jos pe patul lui din crengi de pin.

În acelaşi timp, vântul suflă în foc, împrăştiind jăratic şi scântei în jur. Apoi se retrase o clipă, păru să se codească un pic, dar se întoarse cu un răget înspăimântător care-i luă auzul şi îi umplu şi mintea, şi trupul.

Izbit de peretele din faţă al adăpostului de parcă era de cârpă, băiatul simţi din nou o durere sfâşietoare în coaste. Urgia turbată îl trânti încă o dată în nisip şi, în aceeaşi clipă, îi mătură adăpostul, luând pe sus patul, focul şi uneltele lui Brian, aruncând totul în lac, unde se făcură nevăzute, pieriră pentru totdeauna. Simţi o arsură pe ceafă, duse mâna şi găsi bucăţi de jar. Le scutură, găsi altele pe pantaloni, apoi vântul lovi din nou, în rafale grele, zdrobitoare. Auzi cum copacii plesnesc în pădurea din apropierea adăpostului, simţi cum trupul îi alunecă fără voie şi mâinile i se agăţară cu disperare de pietrele goale, încercând din răsputeri să ţină piept vântului. Nu putea gândi, doar îşi încleşta mâinile pe bolovani şi ştia că se roagă, dar nu ştia ce rugăciune spune – nu voia să moară, voia să rămână acolo şi să trăiască. Apoi vântul o luă brusc spre lac.

Brian auzi vuietul grozav al apei şi, când deschise ochii, văzu lacul învolburat de vânt. Apa izbea în toate

părţile în valuri uriaşe care se războiră unul cu celălalt până când se uniră şi ţâşniră spre cerul nopţii într-o coloană de lumină udă. Era frumos şi înspăimântător în acelaşi timp.

Tornada mai biciui o dată malul celălalt – Brian auzea cum copacii cădeau răpuşi – apoi plecă, la fel de repede cum venise. Nu lăsase nimic în urma ei, nimic decât pe Brian în întunericul de smoală. Nu mai găsi nimic din vatra unde făcuse focul, nu mai rămăsese nimic din adăpostul lui, nu mai avea nici pat, şi nici măcar o unealtă. Până şi pasărea vânată cu o zi înainte dispăruse. „M-am întors în punctul zero, se gândi Brian cu amărăciune, încercând să-şi găsească lucrurile în întuneric. În punctul în care eram când m-am prăbuşit cu avionul. Rănit şi în întuneric, exact la fel."

Parcă pentru a întări gândurile lui Brian, ţânţarii reveniră şi ei în roiuri dense care îi înfundară nările, căci acum nu mai avea foc şi fum care să-l protejeze. Îi mai rămăsese doar toporişca de la brâu. Era încă acolo. Începu să plouă – era cu neputinţă să mai facă rost de lemn suficient de uscat ca să aprindă din nou focul. În cele din urmă, îşi târî trupul rănit în şopronul din stâncă, acolo unde fusese patul lui, şi îşi cuprinse pieptul cu braţele.

De dormit nu putea, cu zeci de insecte înfruptându-se din el, aşa că zăcu acolo tot restul nopţii, plesnind şi alungând ţânţarii, în timp ce cugeta asupra celor întâmplate în ziua aceea. De dimineaţă, când se trezise, era gras – mă rog, aproape gras – şi voios, sigur pe el, avea arme bune şi mâncare berechet. Dar, într-o singură zi, una singură, fusese atacat de un elan, lovit de o tornadă, pierduse tot şi era din nou în punctul zero. Uite aşa, din senin.

Cineva dăduse cu banul, un ban uriaş, iar el pierduse.

„Și totuși, nu e deloc ca la început. Ceva chiar s-a schimbat. Sunt rănit, dar nu înfrânt. Să se lumineze de ziuă și mă pun pe treabă. Am toporișca și doar atât aveam și la început“, se gândi Brian.

„Haide! Asta-i tot ce poți?“, gândi rânjind în întuneric. Un elan și o tornadă? Ei bine, n-ajunge, nu mă răpui doar cu astea!“, continuă băiatul ținându-se de coaste și zâmbind, apoi scuipând țânțarii care-i intraseră în gură. Da, ceva era diferit acum. Se schimbase, se întărise. „Sunt tare acum! Puternic acolo unde contează – la cap!“

Într-un târziu, chiar înainte de răsăritul soarelui, se lăsă pe neașteptate un fel de răcoare – asta era ceva nou – iar țânțarii se ascunseră în iarba jilavă și pe sub frunze, iar Brian putu, în sfârșit, să adoarmă. Să ațipească, mai bine zis. Iar ultimul gând în dimineața aceea, înainte să închidă ochii, fu: „Sper că a dat tornada și peste elan.“

Când se trezi, soarele îl ardea direct în gură, iar limba i se uscase ca iasca. Adormise adânc în zorii zilei, cu gura deschisă, și acum limba avea un gust de parcă își supsese piciorul toată noaptea.

Se rostogoli afară din adăpost și aproape urlă de durere. Parcă i se strânseseră coastele în timpul nopții și acum îl împungeau în piept la fiecare gest. Se mișcă mai încet, se ridică în picioare cu grijă, fără să se întindă mai mult decât era strict necesar și se duse spre lac să ia o gură de apă. Ajuns la mal, îngenunche cât de încet și blând putu, își clăti gura și bău. La dreapta lui, văzu că iazul cu pești era încă acolo, deși portița din nuiele de salcie dispăruse și nu mai era niciun pește. „Se întorc ei. Numai să-mi fac suliță sau arc și să prind vreo doi de momeală și or să vină înapoi“, își zise Brian.

Se întoarse și se uită spre adăpost. Văzu că o parte din lemnul peretelui de apărare construit de el era împrăștiat

peste tot pe plajă, dar măcar era acolo. Apoi îşi zări arcul pe un buştean, rupt, dar coarda de mare preţ era încă agăţată de el. „Nu-i rău... Nu-i rău deloc!“, îşi spuse. Începu să cerceteze linia ţărmului, căutând alte bucăţi din peretele lui, şi atunci o văzu!

În largul lacului, în partea scurtă a L-ului, vreo zece-cincisprezece centimetri din ceva galben şi curbat ieşeau afară din apă. Era un obiect viu colorat, nu de culoarea ţărânei sau cu vreo altă culoare naturală. Preţ de o secundă-două nu-şi putu da seama ce este, apoi, dintr-o dată, o recunoscu.

— Coada avionului! strigă Brian, aproape aşteptându-se să-i răspundă cineva.

Într-adevăr, coada avionului se ivise din apă. Pesemne că tornada mutase avionul de colo-colo când lovise lacul, îi schimbase poziţia şi adusese coada la suprafaţă. „Ca să vezi“, îşi zise. „Uită-te la ea...“ În aceeaşi clipă însă, un gând tăios îi reteză bucuria. Se gândi la pilot, încă prins în cabină, îl trecură fiorii şi-l cuprinse o tristeţe copleşitoare ce i se lăsă pe umeri ca o povară. Îşi spuse că ar trebui să facă sau să spună ceva pentru pilot. Câteva cuvinte, dar nu ştia care erau cuvintele potrivite, cuvintele pentru rugăciune.

Intră în apă, se uită la avion şi încercă să se concentreze, aşa cum făcea când vâna păsări. Se gândi la pilot cu toată fiinţa lui şi-i spuse în sine: „Să ai parte de odihnă. Să ai pe veci parte de odihnă...“

Capitolul XVII

Se întoarse apoi la tabăra lui şi se uită la dezastrul lăsat în urmă de tornadă.

Avea multe de făcut – să-şi reclădească adăpostul, să facă din nou focul, să găsească de mâncare sau să fie gata să facă rost de hrană, să-şi confecţioneze arme – şi era nevoit să lucreze încet, căci îl dureau coastele.

Trebuia să ia lucrurile pe rând, în ordinea importanţei. Încercă să găsească iarbă uscată şi crengi, apoi decoji nişte scoarţă de pe trunchiul unui mesteacăn din apropiere să o destrame în fâşiuţe pentru a face iar cuibul pentru scântei. Muncea încet, dar, cum era mult mai priceput acum, în mai puţin de o jumătate de oră reuşi să facă focul. Flăcările atenuară un pic din răcoarea şi umezeala dimineţii. Trosneau vioaie, înveselindu-l pe Brian şi alungând roiurile neobosite de ţânţari. După ce făcu focul, băiatul plecă să caute lemne uscate, ceea ce nu era deloc uşor, căci furtuna îmbibase cu apă tot ce întâlnise în cale. In cele din urmă, reuşi să găsească vreascuri într-un desiş de conifere unde crengile din vârf le acoperiseră pe cele moarte de la baza copacilor şi le ţinuseră uscate.

Cu greu reuşi să rupă crengile, căci nu putea să-şi întindă prea mult braţul sau muşchii pieptului, dar, până la urmă, adună suficiente lemne cât să ţină focul

arzând în ziua aceea şi noaptea următoare. Se odihni puţin, îşi recăpătă suflul, apoi se apucă numaidecât să-şi refacă adăpostul.

Găsise cea mai mare parte a lemnelor folosite la construirea peretelui de apărare, iar sus, pe acoperişul şopronului de stâncă, zărise o bucată mare din împletitura pentru uşă. Vântul o rupsese şi o aruncase acolo. Brian se simţi încă o dată norocos că nu-l ucisese tornada sau că nu fusese rănit mai grav – „Ceea ar fi fost cam totuna“, se gândi el. Dacă nu putea vâna, murea, dacă era rănit serios, nu putea vâna.

Trase şi împinse lemnele încolo şi încoace până când peretele era din nou în picioare – de bine, de rău, se ţinea, putea să-l întărească mai târziu. Crengi de pin pentru un pat nou găsi fără probleme. Furtuna zdrobise pădurea, o făcuse bucăţi – sus, pe stâncă, în spatele şopronului, totul arăta de parcă un uriaş înfuriat trecuse copacii printr-o imensă maşină de tocat carne. Pini măreţi fuseseră răsuciţi, rupţi în două, culcaţi la pământ. Pe jos era un covor de trunchiuri şi vârfuri de copac ieşite în toate părţile şi lui Brian îi fu aproape imposibil să înainteze. Smulse de pe unde putu crengi groase, suficiente pentru un pat, şi ramuri verzi, cu miros proaspăt şi înţepător. Spre seară era sleit de puteri, înfometat şi avea dureri, dar cel puţin avea din nou o locuinţă, un loc unde să se adăpostească.

„Mâine…“, se gândi Brian, întins pe spate în întuneric. Spera să se întoarcă peştii. Şi să-şi facă o suliţă nouă … un arc nou… să facă rost de mâncare. Da, mâine avea să găsească de-ale gurii, să termine de refăcut tabăra şi să orânduiască iar lucrurile, după ziua aia nebunească.

Se întoarse cu faţa spre foc. Îşi strânse picioarele la piept, îşi puse capul pe un braţ şi era gata să adoarmă,

când o imagine îi veni în minte. Coada avionului ieşind din apă. Uite-o, acolo, da, coada care se ţea din apă. Iar în avion, undeva lângă coadă, era kitul pentru supravieţuire. Trebuie să fi rămas intact, căci corpul avionului era încă întreg. Asta era imaginea – coada ieşită din apă şi geanta cu echipamentele de supravieţuire înăuntru, în avion. Foarte clară în mintea lui, înainte să alunece pe apele somnului. Ochii i se deschiseră brusc. Dacă ar putea lua kitul... „De-aş putea ajunge la geanta aia. Of, de-ar fi cu putinţă. Probabil că sunt provizii, cuţite, chibrituri în ea. Poate chiar şi un sac de dormit. Sau unelte de pescuit... O, sigur sunt atâtea lucruri minunate acolo – de-aş putea pune mâna pe ea şi pe câteva dintre toate lucrurile alea. Aş fi atât de bogat. Atât de bogat cu geanta aia...“

„Mâine.“ Se uită la flăcările jucăuşe şi zâmbi. „O să văd mâine. Totul se întâmplă mâine.“

Adormi adânc, cu imaginea cozii avionului în minte. Un somn liniştitor. De dimineaţă ieşi din adăpost chiar înainte să se crape de ziuă de-a binelea. În lumina cenuşie a răsăritului, înteţi focul şi aduse lemne suficiente pentru întreaga zi. Era aproape vesel, căci durerea din coaste îi dăduse pace. După ce-şi pregăti tabăra cu tot ce trebuia pentru o zi, Brian se uită spre lac, spre coada avionului. Se temea ca nu cumva să se fi scufundat înapoi, în adâncuri, însă o văzu în acelaşi loc, nu părea să se fi mişcat.

Se uită apoi spre iaz şi observă câţiva peşti forfotind după bucăţile minuscule de momeală care mai rămăseseră de dinainte să vină tornada. Voia să vadă cum stăteau lucrurile cu avionul, cu coada lui cu tot, dar îşi stăpâni nerăbdarea, iar raţiunea îi aminti ce învăţase. Hrana era pe primul loc, căci hrana îi dădea forţă. Mai

întâi trebuia să se hrănească, apoi să gândească, pe urmă să acţioneze. Peştii erau la îndemână, uşor de prins, pe când din avion poate că nu reuşea să scoată nimic. Poate era doar un vis.

Peştii erau reali, iar stomacul lui, noul lui stomac, aşa strâns cum era, îi dădea semne că e cumplit de gol.

Îşi făcu o suliţă pentru peşte, cu două vârfuri, de data asta fără să mai cureţe scoarţa de copac pe toată lungimea suliţei, ci doar la vârfuri. Îi luă vreo oră să termine şi, cât timp meşteri suliţa, se uită la coada avionului. Mâinile făureau suliţa, mintea era ocupată cu problema avionului.

Când suliţa fu gata, cu toate că era cam grosolană, Brian luă o bucată de lemn şi o înfipse între cele două vârfuri ca să le depărteze, apoi se duse la ţarcul pentru peşti. Nu erau mulţi, dar cel puţin vreo zece. Îl alese pe cel mai mare dintre ei, un peşte rotund, de aproape cincisprezece centimetri lungime, puse vârful suliţei în apă, ţinti, apoi, când peştele se vedea chiar deasupra vârfului, o înfipse cu o mişcare fulgerătoare din încheietura mâinii.

Nimeri din plin, apoi mai prinse încă doi, cu aceeaşi uşurinţă, pe urmă îi cără pe toţi trei sus, la foc. Îşi făcuse şi un soi de plită, o bucată de lemn pe care o nivelase cu toporişca şi o proptise aproape de dogoarea focului, ca să nu mai fie nevoit să ţină tot timpul peştele înfipt pe un băţ deasupra focului. Puse cei trei peşti pe plită, îi prinse cu scoabe de lemn pe care le înfipse în cozi şi în crăpăturile plitei, apoi sprijini plita lângă jar. În câteva clipe, începură să sfârâie şi să se prăjească şi, de îndată ce fură gata sau, mă rog, de îndată ce nu mai putu suporta aroma pe care o răspândeau, începu să scoată carnea de sub pielea înmuiată şi să mănânce.

Peştele nu-l sătură însă, nici pe departe. Era o carne prea uşoară. Dar îl ajută să prindă puteri – parcă simţea cum carnea îi pătrunde în braţe şi picioare şi le învigorează. Se apucă să cerceteze cum stăteau lucrurile cu avionul.

În timp ce cioplea sulița, se hotărâse să facă o plută şi o vâslă cu care să poată ajunge la avion, apoi să lege pluta de aparatul de zbor şi să se folosească de ea drept platformă de lucru. Ideea era să pătrundă în coada avionului – să taie sau să sfâşie metalul ca să-şi facă loc – şi, oricum s-ar fi gândit să facă asta, avea nevoie de o platformă de pe care să lucreze. O plută.

Din păcate, uşor de zis, ceva mai greu de făcut pluta asta. Buşteni erau din belşug. Malul lacului era plin de lemne aduse de apă, unele mai vechi, altele mai noi, azvârlite şi împrăştiate de tornadă. Aşa că nu-i fu greu să găsească patru buşteni, cam de aceeaşi lungime, şi să-i alinieze unul lângă celălalt.

Problema era că nu avea cu ce să-i lege între ei. Fără frânghie, bârne de legătură sau cuie, buştenii se rostogoleau şi se îndepărtau unii de alţii. Încercă să-i fixeze cu ajutorul unor pene de lemn, încercă să-i pună în cruce unul peste altul – dar nimic nu ţinea. Iar el avea nevoie de o platformă stabilă ca să poată reuşi ce-şi pusese în cap.

Îl cuprinse deznădejdea şi-şi pierdu chiar cumpătul – întocmai cum făcea în trecut, când era celălalt Brian, vechiul Brian. Când îşi dădu seama, se aşează pe nisip şi studie din nou problema. Judecată, trebuia să judece. Cu asta se rezolva orice problemă – nu trebuia decât puţină judecată.

Şi deodată îi veni ideea. Buştenii pe care-i alesese erau netezi, rotunzi şi nu aveau cioturi. Lui îi trebuiau,

de fapt, bușteni cu crengi rămase pe trunchi, pe care să le „împletească“ unele cu altele, întocmai cum făcuse cu peretele de apărare, cu ușița pentru cămara cu provizii, cu portița care închidea gura iazului. Cercetă cu privirea zona unde malul începea să se înalțe și găsi patru vârfuri de copac uscate, rupte de furtună. Aveau crengi și erau numai bune, așa că le târî jos, la marginea apei și începu să meșterească pluta.

Treaba asta îi luă aproape toată ziua. Crengile erau încurcate între ele, ieșeau în afară pe unde nu trebuia și Brian fu nevoit să reteze câte una, ca să-i facă loc alteia, să taie o nuia din al doilea buștean ca să înnădească până unde o retezase pe cea din primul buștean, pe urmă o creangă din al treilea buștean trebui trasă prin împletitură, ca să nu mai stea moț în afară.

După-amiaza târziu termină, în sfârșit, iar pluta – căreia îi zise Grămada de Nuiele Unu, după cum arăta – se ținea destul de bine, chiar și când o împinse pe apă. Plutea, deși era puțin prea lăsată în apă. Plin de entuziasm, Brian porni spre avion. Nu putea sta pe plută, dar putea înota pe lângă ea.

Era în apă până la brâu când înțelese, dintr-odată, că nu avea cum să țină pluta lângă avion. Avea nevoie de ceva cu care să lege, să ancoreze pluta ca să poată lucra de pe ea.

Preț de câteva clipe, rămase blocat. Nu avea sfoară, doar coarda arcului și celălalt șiret, tăiat în două și pus la tenișii care erau ferfeniță, îi ieșeau degetele mari prin ei. Apoi își aminti de geaca lui veche și găsi o bucată din care-și făcuse tolba pentru săgeți. Se întoarse la mal, rupse materialul în fâșii înguste pe care le legă cap la cap și făcu un fel de frânghie de vreun metru și ceva. Nu era prea rezistentă, nu l-ar fi ținut să facă

acrobaţii prin copaci precum Tarzan, dar trebuia să ajungă pentru a lega pluta de avion.

Duse pluta înapoi în apă şi înaintă până când apa îi ajunse la piept. Îşi lăsase tenişii în adăpost şi, când simţi la picioare că a dat de mâl, îşi luă avânt şi începu să înoate, fără să mai atingă fundul apei.

Se temea că a încerca să împingă pluta asta era ca şi cum ar încerca să împingă un portavion. Crengile ieşite prin împletitură o trăgeau în jos, buştenii înşişi parcă se împotriveau oricărei mişcări înainte. După nici şase metri, îşi dădu seama că era mult mai greu decât crezuse să ducă pluta la avion. Abia dacă se mişca şi, dacă o ţinea tot aşa, avea s-ajungă la avion spre seară. Se hotărî să se întoarcă la mal şi să înceapă a doua zi, dimineaţa devreme. Scoase pluta pe nisip şi o uscă cât de bine putu, ştergând-o cu mâinile goale.

Răbdare. Avea mai multă răbdare acum, dar uneori tot îl mai rodea neastâmpărul. Se aşeză pe marginea iazului cu noua lui suliţă, mai prinse trei peşti, îi fripse şi-i mâncă, şi timpul parcă trecu mai uşor până la lăsarea nopţii. Aduse şi lemne pentru foc – nesfârşitul cărat de lemne – apoi se relaxă şi privi cum apune soarele după copaci, sus, pe stânca adăpostului. „Vest, se gândi Brian. Sunt cu faţa spre vest, unde apune soarele.“ Şi, uite, acolo era nordul, unde era tatăl său, dincolo estul şi încolo sudul. Iar undeva, între est şi sud, era mama lui. La televizor sigur erau ştiri despre dispariţia lui. Îi era mai uşor să-şi imagineze ce făcea mama, căci nu fusese niciodată acolo unde locuia tatăl lui. Dar ştia, până în cele mai mici detalii, cum locuia mama. Televizorul mic de pe dulapul din bucătărie era deschis şi mama se uita la ştiri şi comenta cu voce tare ce lucruri îngrozitoare se petreceau în Africa de Sud şi

ce drăguț era copilul din nu știu ce reclamă. Vorbea și făcea zgomot. Zgomot care însemna că gătește.

Se străduí să se gândească la altceva. Uite lacul. Era atât de frumos – incredibil de frumos. Soarele parcă explodase pe cer, îl inundase cu strălucirea apusului, iar culorile coborau până în undele lui și luminau reflexia copacilor. Era o priveliște uluitoare și ar fi vrut să aibă pe cineva alături, cu care să admire toate lucrurile astea și să poată spune: „Uite, acolo, ce frumos! Și acolo. Ooo, uită-te!“

Dar chiar și așa, singur, se bucură de splendoarea peisajului. Mai puse lemne pe foc să alunge răcoarea nopții. „Iar s-a lăsat, își zise Brian. Răcoarea asta de sfârșit de vară. Miroase a toamnă.“ Adormi în timp ce se gândea cum ar fi dacă... Dacă ar scăpa vreodată din sălbăticie – nu știa cum ar fi posibil – dacă, ajuns vreodată înapoi acasă, uitându-se la televizor, s-ar gândi deodată la apusul de soare de sus, de pe malul stâncos și s-ar întreba cum se reflectă culorile în apă?

Somn.

De dimineață, răcoarea era și mai mușcătoare și Brian văzu că scoate vălătuci subțiri de abur când respiră. Aruncă lemne pe jar și suflă până când ieșiră flăcări, mai puse câteva vreascuri ca să ajungă mai multă vreme și plecă spre lac. Apa i se păru caldă când intră, poate din cauza aerului atât de rece. Se asigură că avea toporișca la brâu și că buștenii încă se țineau bine legați între ei, apoi împinse pluta și începu să înoate înspre coada avionului.

Ca și cu o zi înainte, înainta foarte încet. O pală puternică de vânt bătea din față și Brian avu impresia că stă pe loc. Când reuși să se apropie astfel încât vedea

niturile din învelişul de aluminiu al fuzelajului[1], trecuseră mai bine de două ore de când împingea pluta, era sleit de puteri şi-i părea rău că nu prinsese un peşte-doi, ca să mănânce de dimineaţă, înainte de treaba asta istovitoare. Pielea i se încreţise ca o prună uscată din cauza apei şi, una peste alta, voia să ia o pauză.

De aproape, coada avionului i se păru mult mai lungă. Se vedea cea mai mare parte a ampenajului vertical[2], iar elevatoarele[3] – pe jumătate. Doar o bucată scurtă din partea de sus a fuzelajului ieşise din apă, ca un arc de aluminiu şi, la început, nu văzu niciun loc unde să poată lega pluta. Dar, înotând pe lângă elevatoare spre capătul avionului, găsi o deschizătură care ducea în sus pe lângă balamale şi pe-acolo putu petrece frânghia ca să lege pluta.

Se urcă apoi pe plută şi se întinse pe spate vreun sfert de oră, să se odihnească şi să se încălzească la soare. „Treaba asta, îşi zise Brian, e aproape imposibilă.“ Ca să aibă măcar o mică şansă să reuşească însă, trebuia ca mai întâi să-şi recapete forţele.

Trebuia să intre în avion, cumva. Toate uşile, chiar şi mica trapă de încărcare din spate, erau sub apă, nu

---

[1] Corpul central al avionului în care este amplasată cabina de pilotaj, cabina pasagerilor, comenzile, echipamentele de bord, încărcătura de transport şi de care se leagă aripile, stabilizatoarele şi trenul de aterizare.

[2] Un avion are, în mod obişnuit, un ampenaj vertical, pe care este montată cârma, şi unul orizontal, pe care sunt montate elevatoarele; se mai numeşte şi stabilizator.

[3] Partea posterioară, mobilă a ampenajului orizontal al unei aeronave, manevrată prin mişcarea înainte şi înapoi a manşei, cu ajutorul căreia se controlează poziţia botului avionului şi unghiul de înclinare al aripilor; se mai numeşte şi profundor.

putea ajunge la ele decât scufundându-se și intrând apoi în avion.

Odată ajuns înăuntru, avea să fie prins ca într-o cușcă.

La gândul ăsta îl trecură fiori de groază. Deodată își aminti ce era în carlingă, pe fundul lacului, încă legat de scaun cu centura – trupul pilotului. Stând acolo, în apă. Parcă-l vedea aievea – bărbatul masiv, cu părul fluturând în apă, cu ochii deschiși...

„Gata! își zise. Încetează! Acum! Gata cu gândurile astea!“ Fu cât pe-aci s-o apuce înapoi spre mal și să lase totul baltă. Dar imaginea kitului de supraviețuire îl ținu în loc. De-ar reuși să-l scoată din avion sau măcar să-l deschidă și să ia lucruri din el! Orice. O ciocolată, de exemplu.

Da, chiar așa – o ciocolată. Tot merita să încerce.

Dar cum să intre în avion?

Îndepărtă pluta și dădu roată avionului. Nicio ușă. Își băgă de trei ori capul în apă și deschise ochii. Apa era mâloasă, dar vedea cam până la doi metri adâncime. Însă nu zări nimic care să-l ajute să pătrundă în avion. Nu știa cum să meargă mai departe.

Capitolul XVIII

Brian mai dădu de două ori roată cozii avionului, împingându-și trupul prin apă de-a lungul stabilizatorului și elevatoarelor, dar nu era nicio cale.

„Ce prostănac, își spuse. Am fost un prost să cred că pot să vin până aici și să intru pur și simplu în avion. Nimic nu-i atât de ușor. Nu aici, nu în locul ăsta. Nimic nu-i ușor.“

Lovi avionul cu pumnul și, spre surprinderea lui, învelișul de aluminiu se îndoi sub lovitură. Izbi din nou, iar tabla cedă iar și Brian constată uluit că nici nu era nevoie să lovească, ci doar s-o împungă un pic, și se mișca. Era un înveliș de aluminiu chiar foarte subțire, care acoperea un fel de schelet și, dacă ceda atât de ușor, poate reușea să-și croiască drum să intre...

Toporișca. Ar putea tăia sau reteza cu toporișca. Scoase unealta, alese un loc unde aluminiul se îndoise sub loviturile lui și încercă să înfigă unealta.

Toporișca tăie aluminiul de parcă era brânză topită. Lui Brian nu-i venea să creadă. Încă trei tăieturi și făcuse o gaură triunghiulară de mărimea mâinii lui, prin care observ patru cabluri și bănui că sunt cablurile comenzilor care duceau până la coadă. Începu atunci să lovească frenetic învelișul avionului, ca să facă o deschizătură și mai mare, se apucă să îndoaie o bucată

de metal cu mâinile goale, s-o scoată din balamalele în care era prinsă când, deodată, scăpă toporișca.

Căzu pe lângă picioarele lui și se tot duse. Simți cum îi atinge un picior, apoi se scufundă, tot mai adânc. Pe moment, Brian nu putu pricepe ce făcuse. Căci, în tot acest timp, în toată lupta și supraviețuirea asta, toporișca fusese totul pentru el, o purtase cu el pretutindeni. Fără toporișcă nu mai avea nimic – nici foc, nici unelte, nici arme – și nu mai era nimic. Toporișca era el însuși, era însăși viața lui.

Iar el o scăpase din mâini.

— Ahhhh! strigă, aproape înecându-se de furie față de propria-i neglijență.

Gaura din învelișul avionului era încă prea mică să-i fie de folos, iar acum își pierduse unealta.

— Ăsta e un lucru pe care l-aș fi făcut înainte, le strigă Brian lacului, cerului, copacilor. Atunci când am ajuns aici, atunci eram în stare de lucruri din astea. Nu acum! Nu acum...

Și totuși se întâmplase. Rămase atârnat de plută, plângându-și de milă. Plângând din cauza propriei prostii. Dar, ca și înainte, nu ajuta la nimic să-și plângă de milă și știa că avea o singură soluție.

Trebuia să-și găsească toporișca. Trebuia să se scufunde și s-o scoată din apă.

Dar cât era oare de adâncă? În partea cea mai adâncă a piscinei de la școală se putea scufunda până la fund fără probleme, asta însemnând cam trei metri și jumătate.

Aici însă era imposibil să afle adâncimea cu exactitate. Ancorată de greutatea motorului, partea din față a avionului era, cu siguranță, pe fundul lacului, dar, întrucât coada ieșea afară, apa nu era atât de adâncă pe cât era avionul de lung.

Ieşi din apă ca să-şi poată umple bine plămânii cu aer, trase de două ori adânc aer în piept, îşi luă avânt şi sări cu detentă în apă cu braţele înainte, împingând cu tălpile pluta.

Prima săritură îl duse la vreo doi metri şi ceva adâncime, de unde mai avea vizibilitate la un metru şi jumătate mai jos, dar fundul lacului nu se vedea. Se mai scufundă încă vreo doi metri. Presiunea îi apăsa urechile – se ţinu de nas şi suflă până îi pocniră. Chiar când rămase fără aer în piept şi se pregătea să iasă la suprafaţă, i se păru că vede fundul apei, la distanţa de un metru şi ceva faţă de nivelul până la care reuşise să coboare.

Ieşi repede la suprafaţă şi se lovi cu capul de latura elevatorului. Respiră ca o balenă, suflând afară aerul stătut, până când îl apucă şuieratul, şi trăgând hulpav aer proaspăt în plămâni. Trebuia să coboare mai adânc şi, pe deasupra, să aibă şi timp să caute acolo, jos.

„Prostănac“, îşi mai zise o dată, bruftuluindu-se singur. „Neghiob!“

Răsuflă adânc, umflându-şi pieptul cât putu de tare. Apoi trase din nou aer în plămâni, îşi luă avânt şi se scufundă.

De data asta, îşi împreunase braţele în formă de săgeată şi se folosise din nou de plută ca de o rampă de sărituri, împingând cu toată forţa din picioare. De îndată ce simţea că încetineşte, începea să vâslească energic din braţe, aruncându-şi picioarele înapoi precum o broască. Scufundarea fu atât de rapidă, încât nimeri cu faţa în mâlul de pe fund cât ai bate din palme.

Clătină capul ca să scape de noroiul din ochi şi se uită în jur. Avionul era undeva, în faţa lui. I se păru că vede ferestrele şi asta îl duse din nou cu gândul la pilotul

rămas înăuntru. Se străduí să-şi abată gândurile în altă parte. Toporişca nu era nicăieri. Creierul începu să-i dea semnale că se termină oxigenul şi atunci ştiu că mai are doar câteva secunde, dar mai zăbovi o clipă şi cercetă în jur. Când rămase complet fără aer şi era gata să răsufle din secundă în secundă, văzu mânerul ieşind din mâl. Încercă să-l apuce, nu reuşi, încercă din nou şi simţi cum degetele ating cauciucul cozii. Il apucă strâns şi, cu o singură mişcare, împinse cu putere în fundul apei şi porni repede în sus. Plămânii stăteau să-i explodeze, vedea fulgerări de lumină, explozii de culoare. Simţea că nu mai rezistă şi, chiar când deschise gura să înghită toată apa lacului, capul îi ieşi brusc la suprafaţă, la lumină.

— Crhaach!

Era ca şi cum explodase un balon. Dădu afară aerul vechi, horcăind pe nas şi pe gură şi trase în piept aer proaspăt, o dată şi încă o dată. Se apucă de marginea plutei şi rămase aşa, agăţat, respirând, până reuşi din nou să-şi lege gândurile. Cu mâna dreaptă ţinea strâns toporişca strălucitoare.

— Bun... avionul. Trebuie să mă întorc la avion...

Se duse înapoi la gaura pe care o făcuse în fuzelaj şi începu iar să ciopârţească, să taie, să rupă învelişul de aluminiu. Treaba mergea încet, căci acum era atent, foarte atent cu toporişca, dar continuă să taie şi să tragă până când lărgi gaura suficient, cât să-şi poată strecura înăuntru capul şi umerii să arunce o privire. Era foarte întuneric în fuzelaj, nu reuşea să deslușească nimic – sau, mă rog, nu vedea kitul de supravieţuire nicăieri. Ici şi colo pluteau bucăţi de hârtie şi diverse alte resturi, gunoi de pe podeaua avionului care se ridicase la suprafaţa apei, dar nimic interesant.

„Mda, doar nu te aşteptai să fie uşor, nu? Faci o gaură şi dai de kit, cum să nu...

Trebuia să lărgească deschizătura mult mai mult, astfel încât să poată intra să vadă ce găsea acolo. Kitul de supravieţuire trebuia să fie într-o pungă din plastic sau dintr-un material textil tare şi parcă era roşu? Sau gri? Nu conta, oricum. Probabil că alunecase atunci când avionul se prăbuşise şi poate că se prinsese undeva jos, sub altceva.

Îşi reluă truda, tăie bucăţi triunghiulare din învelişul aeronavei şi le aşeză cu grijă pe plută – n-avea voie să arunce nimic, puteau fi de folos mai târziu. Bucăţi de metal... vârfuri pentru săgeţi, momeli pentru peşti, poate. Într-un târziu, termină – reuşise să scoată învelişul de pe o latură şi de pe partea de sus a fuzelajului, care ieşeau din apă. Tăiase tabla şi în partea de sub apă, cât de mult putuse şi făcuse o gaură cam cât el de mare, dar deschizătura era traversată vertical şi orizontal

de cabluri, balamale și cadre – din aluminiu sau, poate, din oțel, nu-și putea da seama. Era o încâlceală îngrozitoare, dar, după ce tăie niște cabluri, avu destul loc să se strecoare înăuntru.

Șovăi un pic, căci nu se simțea deloc în largul lui să pătrundă în avion. Dacă se scufunda coada și rămânea prins, fără scăpare? Ce gând oribil. Dar, dacă se gândea mai bine, chestia aia era afară din apă de două zile și un pic, iar el ciocănise, tăiase, se suise pe ea și nu se scufundase. Părea destul de solidă.

Se strecură printre cabluri și cadre, trăgând și împingând până când ajunse înăuntrul cozii avionului. Capul îi era afară din apă, iar picioarele îi atingeau podeaua înclinată. Când se simți pregătit, trase adânc aer în piept, se băgă la fund și începu să caute, cu picioarele goale, o bucată de pânză sau de alt material – orice. Dar nu întâlni nimic în cale, decât lespezile podelei.

Sus – răsuflă adânc – și înapoi la fund, spre cadrele metalice aflate sub apă. Picioarele îl dureră adânc, tot mai adânc, până aproape de scaunele din față și, în cele din urmă, i se păru că piciorul lovește, în partea stângă a cabinei, ceva de pânză, ca o prelată.

Sus, din nou, să ia aer, apoi se agăță iar de cadre și, împingându-se cât de tare putu, întinse picioarele înainte până când loviră din nou acel ceva. Era, cu siguranță, un obiect din pânză tare sau plastic gros. De data asta însă, când lovi cu piciorul, simți ceva înăuntrul obiectului, ceva tare.

Nu putea fi decât geanta cu echipamentele de supraviețuire. Aruncată în timpul prăbușirii, nimerise în spatele scaunelor și rămăsese înțepenită în ceva. Încercă să ajungă la ea, dar simți că se sufocă, așa că ieși la suprafață.

Cu plămânii plini de aer proaspăt, se aruncă înapoi în apă, ajutându-se de barele metalice până când ajunse aproape de locul unde se afla geanta, apoi, cu capul înainte, se repezi şi apucă materialul. Era kitul de supravieţuire! Trase şi smulse ca să-l desprindă şi, chiar când reuşi să-l scoată şi văzu că plutește în sus, ridică privirea şi se uită pe deasupra genţii. În lumina de un verde palid ce pătrundea pe fereastra laterală, văzu capul pilotului. Numai că nu mai era capul pilotului.

Peştii... Nu se gândise niciodată la asta până atunci, dar peştii – pe care el îi mâncase în tot timpul ăsta – se hrăneau şi ei, la rândul lor. Mâncau din pilot de aproape două luni, îl ronţăiseră şi mestecaseră şi tot ce mai rămăsese era un craniu nu foarte curat care se bălăngănea pe ce mai rămăsese din trup.

Prea mult. Asta era prea mult. Un urlet de groază îl străbătu pe dinăuntru, se zbătu să fugă înapoi, i se făcu greaţă în apă, atât de greaţă, că fu gata să se înece cu propria vomă, trase apă în piept şi fu la un pas să-şi găsească sfârşitul acolo, unde şi-l găsise şi pilotul, unde începuse sfârşitul când aterizase forţat. Noroc că picioarele zvâcniră, instinctiv, mânate mai mult de frică decât de orice altceva, frica de ceea ce văzuse. Zvâcniră, îl împinseră în sus şi ieşi la suprafaţa apei, în învelişul plin de cadre şi cabluri al avionului.

Capul i se lovi de un suport, se agăţă de el, dar era pe jumătate desprins, atârna de coada avionului.

Rămase aşa, atârnat şi el, preţ de câteva minute, cu răsuflarea întretăiată, înecându-se, gâfâind, luptându-se să alunge imaginea pilotului din minte. Nu era uşor – ştia deja că n-avea să-i dispară din minte niciodată. Se uită spre malul lacului – acolo erau copacii şi păsările. Soarele se pregătea să apună, aurea acoperişul adăpostului şi,

când reuși să se oprească din tușit, auzi sunetele blânde ale înserării, sunete împăciuitoare, păsările și adierea vântului printre copaci.

În cele din urmă se liniști și își recăpătă suflul. Nu terminase, mai avea multe de făcut. Geanta plutea undeva, lângă el, dar trebuia s-o scoată din avion, s-o urce pe plută și s-o ducă la mal.

Se strecură printre cadrele metalice – i se păru mai greu decât la venire – și trase pluta lângă avion. Geanta cu echipamentele de supraviețuire se împotrivea. Ca și cum nu voia să părăsească avionul. Trase de ea, smuci, dar n-o putu scoate. În cele din urmă, fu nevoit să-i dea altă formă, să rearanjeze ce era înăuntru, împingând și trăgând de colțurile genții până când o făcu mai lungă și mai îngustă. Abia atunci avu loc să iasă, dar cu mare greutate. O împinse mai întâi într-o parte, apoi în cea-laltă – abia dacă se mișca cu câțiva centimetri.

Dură ceva să scoată geanta din avion. Când reuși, în sfârșit, s-o aducă pe plută și s-o lege, era deja întuneric, iar Brian era istovit de atâta trudă în apa rece. Și totuși trebuia să-și adune bruma de puteri ce-i mai rămăsese și să ducă pluta la mal.

De câteva ori crezu că nu mai ajunge la liman. Îngreunată acum și de geantă – ce parcă se făcea și mai grea cu fiecare centimetru parcurs – și încetinită mult de faptul că Brian era atât de slăbit, pluta abia se mișca. Băiatul împingea din răsputeri, trăgea, se oprea să-și tragă sufletul, apoi o lua de la capăt.

I se păru o veșnicie până când simți fundul apei sub tălpi și-și putu înfige picioarele în mâl să tragă mai ușor pluta în ierburile de la mal. Era atât de slăbit, că fu nevoit să se târască. Atât de obosit, că nu mai băgă de seamă nici țânțarii care-l împresuraseră ca un nor cenușiu și furios, mușcând din el din toate părțile.

Reuşise!

Atât mai putu să gândească. Reuşise.

Se întoarse cu faţa spre lac şi se aşează pe nisip, cu picioarele în apă, şi începu să tragă geanta pe uscat – căci n-o putea ridica – s-o ducă în adăpost. Două ore, dacă nu trei, se opinti şi se împletici în întuneric, încercând zadarnic să alunge ţânţarii, uneori mergând în picioare, de cele mai multe ori târându-se pe genunchi. Vlăguit, lăsă geanta să cadă şi adormi lângă ea de îndată ce ajunse pe nisipul din faţa intrării în adăpost.

Reuşise.

Capitolul XIX

O comoară!

Incredibile bogăţii. Lui Brian nu-i venea să creadă ce găsi în geanta cu echipamente de supravieţuire.

Cu o seară înainte fusese atât de epuizat, încât nu mai avusese vlagă nici s-o deschidă. O zi întreagă în apă şi toată munca îl obosiseră atât de mult, că adormise afară, sprijinit de peretele adăpostului, fără să-i mai pese de ţânţari, de răceala nopţii, de nimic. Dar în zorii zilei se trezise brusc şi începuse să scotocească în geantă. Minunate, uimitoare lucruri...

Găsi un sac de dormit, pe care-l atârnă pe acoperişul adăpostului să se usuce, şi un izopren. Un set de gătit, cu patru oale mici şi două tigăi, ba chiar şi cu lingură, furculiţă şi cuţit. Un recipient impermeabil, conţinând chibrituri şi două brichete mici cu gaz. Un cuţit cu teacă şi busolă pe mâner. „De parcă m-ar ajuta la ceva busola“, se gândi Brian zâmbind. O trusă de prim ajutor cu bandaje, plasturi, un tub cu unguent dezinfectant şi o foarfecă mică. O şapcă pe care scria CESSNA[1] cu litere mari. „Asta la ce-o mai folosi?“ se întrebă Brian. Şapca avea o cureluşă reglabilă, aşa că Brian şi-o potrivi

---

[1] Cessna Aircraft Company este o fabrică de aeronave cu sediul principal în Wichita, Kansas, SUA.

degrabă pe cap. Un set pentru pescuit cu patru colaci de fir, o duzină de momeli mici, cârlige și plute.

Incredibilă bogăție... Se simțea de parcă în ziua aceea se întâlniseră toate sărbătorile de peste an și toate zilele lui de naștere. Așezat în lumina soarelui, acolo unde căzuse răpus de oboseală cu o zi înainte, Brian deschidea cadou după cadou – da, asta erau pentru el, cadouri – și le studia pe rând, unul câte unul, le ridica în lumină, le atingea, le devora cu mâinile și cu ochii.

Găsi ceva care, la început, îl nedumeri. O carabină cu un pat masiv ce părea rupt și tocmai se pregătea să-l pună deoparte, gândind că poate mai sunt alte piese în geantă, dar, scuturându-l, observă că zornăie. Când se uită mai bine, văzu că fundul patului se scoate, iar înăuntru erau o țeavă, o magazie de cartușe și un mecanism percutor, un încărcător și o cutie cu cincizeci de cartușe. Era o armă de supraviețuire de calibru 22 – o văzuse cândva la magazinul de articole sportive de unde-și

cumpăra piesele de schimb pentru bicicletă. Țeava se monta pe pat prin înșurubare. Nu avusese niciodată o pușcă, nu trăsese niciodată cu arma, dar le văzuse la televizor, bineînțeles. În câteva clipe, se dumiri cum se asamblează, montă mecanismul percutor, trase închizătorul și fixă încărcătorul plin de cartușe în mecanismul de acționare.

Cu arma în brațe, fu cuprins de un sentiment ciudat. Fără pușcă, era nevoit să se adapteze, să fie parte din tot ce-l înconjura, să înțeleagă, să se folosească de mediul în care era – pădurea și toate celelalte. Cu arma în mână, dintr-o dată, nu mai era nevoie să știe nimic – nu mai trebuia să înțeleagă și nici să se teamă. Nu trebuia să se apropie cu atenție de o nătângă ca s-o vâneze și nu avea nevoie să știe că, dacă se apropia de ea din laterală și niciodată din față, pasărea nu fugea.

Carabina îl făcea alt om, din secunda în care o ridica, și nu era sigur că-i plăcea așa de mult schimbarea asta.

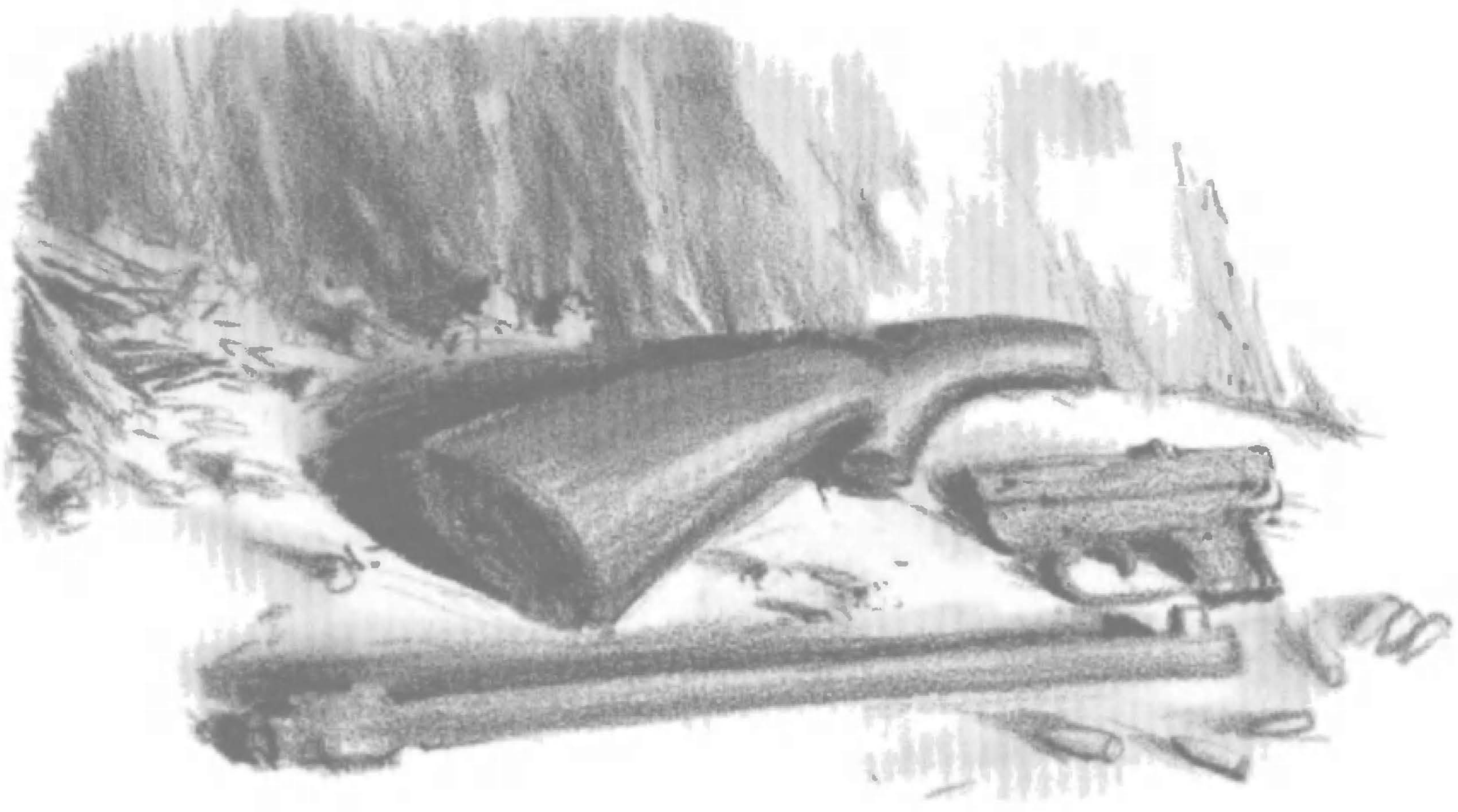

O puse deoparte, sprijinind-o cu grijă de peretele adăpostului. O să se gândească mai târziu la sentimentul ăsta. Focul se stinsese, aşa că luă o brichetă, o bucată de scoarţă de mesteacăn şi câteva crenguţe să aprindă un altul. Se minună cât de uşor era, dar îl năpădi iar acelaşi sentiment, că bricheta îl îndepărta cumva de tot ceea ce devenise, de tot ce învăţase. Având flacăra la îndemână, nu era nevoie să ştie cum se face un cuib pentru scântei sau cum să hrănească flăcările mici ca să crească. Ca şi în cazul carabinei, nu era prea sigur că-i plăcea schimbarea asta.

„Bine cu el, bine şi fără el“, îşi zise Brian. Kitul de supravieţuire era minunat, dar îi dădea sentimente tulburi.

Focul ardea acum, scotea fum negru şi trosnea din cauza unui butuc plin de răşină, iar Brian se apucă din nou să scotocească în geantă. Răscolind printre pachetele cu mâncare – nu le scosese încă, voia să le lase la urmă, ca pe un trofeu – dădu peste un mic dispozitiv electronic, ambalat într-o pungă de plastic. Mai întâi crezu că era un aparat radio sau un casetofon, şi se bucură mult, căci îi lipseau muzica, sunetele, îi era dor să audă vocea cuiva. Dar, când deschise punga de plastic şi scoase dispozitivul, îl întoarse şi văzu că nu era un aparat de recepţie. Găsi un colac de sârmă prins pe o latură a aparatului cu bandă adezivă şi, când o dezlipi, firul se desfăcu într-o antenă lungă de un metru. Nu avea microfon, nici becuri, doar un mic buton în partea de sus. Într-un târziu văzu că pe fundul aparatului scria cu litere mici:

Transmiţător de urgenţă.

Asta era. Comută butonul înainte şi înapoi de câteva ori, dar nu se întâmplă nimic – nu se auzea nici măcar

zgomot de fond, aşa că-l puse lângă peretele adăpostului, cum făcuse cu carabina şi se întoarse la geantă. „Probabil că s-a stricat când s-a prăbuşit avionul“, îşi zise Brian.

Două bucăţi de săpun....

Se îmbăia regulat în lac, dar nu cu săpun, şi se gândi ce plăcut ar fi să-şi spele părul. Îmbâcsit de funingine şi negreală de la fum, zburlit de vânt şi soare, încâlcit şi plin de grăsime de la peştii şi păsările vânate, părul lui Brian era acum lung şi încurcat, o claie de păr fără formă. Se gândi să folosească foarfeca din trusa de prim ajutor să se tundă şi apoi să se spele cu săpun.

Şi, în sfârşit, mâncarea!

Toată hrana era deshidratată prin congelare[1] şi era atât de multă... „Aş putea trăi o viaţă cu toată mâncarea asta“, se gândi Brian. Scoase pachet după pachet, porţii pentru cină cu vită şi cartofi, brânză şi tăiţei, mic dejunuri cu ou şi cartofi, amestecuri de fructe, sucuri, amestecuri pentru desert, încă alte cine şi mic dejunuri, mai multe decât putea el să numere, duzini întregi, ambalate în pungi impermeabile, toate în perfectă stare. După ce le alinie frumos în teancuri de-a lungul peretelui adăpostului, nu se putu abţine şi se uită din nou, pe rând, la fiecare pachet.

„Dacă am grijă, or să mă ţină până... până când am nevoie să-mi ajungă. Dacă sunt atent... Nu, nu acum. N-o să fiu grijuliu chiar acum. Mai întâi... un ospăţ! O masă îmbelşugată, mă ghiftuiesc bine şi pe urmă o să fac economie.“

Mai trecu o dată prin pachetele cu mâncare şi alese ce voia pentru ospăţ: o cină cu vită şi cartofi, porţie

---

[1] Procedeul de conservare a alimentelor prin eliminarea apei cu ajutorul vidului, la temperaturi foarte scăzute, se numeşte liofilizare.

pentru patru persoane, un suc portocaliu drept aperitiv şi ceva pe care scria „cremă de piersici“ la desert. La instrucţiuni scria să se adauge apă şi să se fiarbă circa o jumătate de oră, până când alimentele reveneau la dimensiunea normală şi erau bine făcute.

Brian se duse la lac şi aduse apă într-una dintre oalele de aluminiu, apoi o puse pe foc. I se părea uimitor să poată căra apă într-un recipient. Un gest atât de simplu, pe care însă nu-l mai putuse face de aproape două luni. Cantitatea de apă o aprecie din ochi, puse cina şi desertul la fiert, apoi aduse apă pentru sucul portocaliu.

Era dulce şi înţepător, aproape prea dulce, dar i se păru atât de bun, încât la început nu înghiţi din prima, ci lăsă gustul să-i desfete limba. Plimbă lichidul gâdilicios prin gură, apoi înghiţi şi bău din nou.

„Ce bun! Foarte bun!“, îşi zise Brian. Mai aduse puţină apă, mai prepară un amestec portocaliu, îl bău pe nerăsuflate, apoi îşi făcu repede un al treilea cu care se aşeză lângă foc, cu faţa spre lac, adulmecând aroma îmbietoare a cinei care fierbea. Avea usturoi şi alte mirodenii şi asta-i aminti de casă, de mama gătind, de mirosurile din bucătărie. În clipa aceea, pe când băiatul avea mintea plină de imagini de acasă şi nasul de aroma mâncării de pe foc, apăru avionul.

Ca şi înainte, Brian nu avu vreme să-şi dea seama că se apropie. Un huruit slab, dar pe care, ca şi prima dată, nu-l băgă de seamă. Apoi, dintr-odată, un zgomot asurzitor de motor deasupra capului său şi, în spatele adăpostului, se ivi brusc un avion uşor cu flotoare.

Trecu chiar pe deasupra capului său, la înălţime foarte mică. Se îndreptă spre lac, înclină deodată o aripă înspre coada avionului prăbuşit, încetini brusc, survolă partea lungă a L-ului lacului, făcu apoi calea întoarsă, atinse

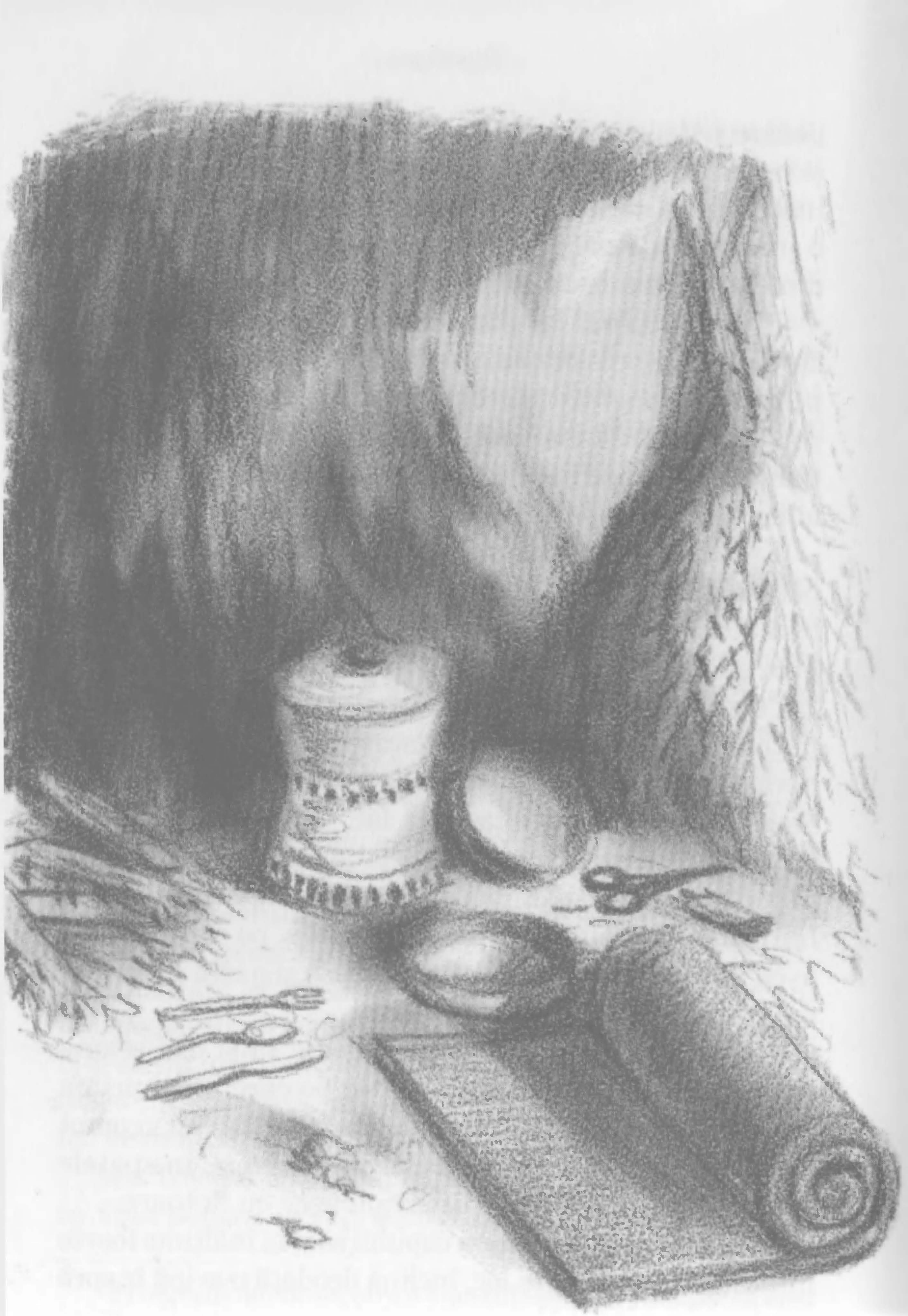

uşor undele o dată, de două ori, apoi, pulverizând valurile în urma sa, rulă pe apă şi flotoarele se opriră în nisipul plajei din faţa adăpostului.

Brian încremenise. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu apucase să mişte un deget. Rămăsese cu băutura portocalie în mână, holbându-se la avion, nereuşind încă să înţeleagă, nepricepând că se terminase totul.

Pilotul opri motorul, deschise uşa, ieşi, apoi, ţinându-şi echilibrul, sări pe un flotor şi de acolo, jos, pe nisip, fără să se ude la picioare. Purta ochelari de soare, dar îi scoase să se uite la Brian.

— Ţi-am auzit transmiţătorul de urgenţă. Pe urmă am văzut avionul când am ajuns...

Glasul îi pieri brusc, deveni foarte atent şi începu să-l studieze îndeaproape pe Brian.

— Să fiu al naibii! Tu eşti ăla, nu? Copilul ăla? Au renunţat să te mai caute acum o lună, ba nu, acum aproape două luni. Tu eşti, nu? Eşti băiatul ăla...

Brian se ridică în picioare, fără să scoată o vorbă, cu sucul încă în mână. Limba i se lipise de cerul gurii şi parcă avea câlţi în gât. Se uită la pilot, la avion, apoi la el însuşi – murdar, îmbrăcat în zdrenţe, slab, dar viguros. Tuşi să-şi dreagă vocea.

— Mă cheamă Brian Robeson, zise el.

Apoi, văzând că tocana era gata, desertul la fel, îi făcu semn cu mâna pilotului.

— Vrei ceva de mâncare?

EPILOG

Pilotul care aterizase pe lac era un comerciant de blănuri care cartografia zonele unde populaţia Cree[1] îşi avea taberele şi capcanele pentru animale. Recepţionase semnalul transmiţătorului de urgenţă pe care Brian îl lăsase, fără să vrea, deschis. Populaţia Cree locuieşte în tabere toamna şi iarna ca să vâneze animale, iar cumpărătorii de blănuri zboară în perioada aceea, în mod regulat, de la o tabără la alta.

La data la care a fost salvat de pilot, Brian petrecuse cincizeci şi patru de zile pe malul lacului în formă de L. În timpul acesta, pierduse şaptesprezece la sută din greutatea corporală. A luat apoi şase procente în greutate, dar stratul de grăsime al corpului dispăruse complet – trupul lui consumase toate kilogramele în plus şi Brian avea să rămână subţire, zvelt încă mulţi ani după acele întâmplări.

Multe dintre schimbările prin care a trecut s-au dovedit a fi permanente. De pildă, abilitatea de a observa

---

[1] Una dintre cele mai mari populaţii de amerindieni (peste 200 000 de membri), care trăieşte în comunităţi răspândite pe teritoriul Canadei, în special la nord şi vest de lacul Ontario. De-a lungul istoriei, migraţia lor a fost strâns asociată cu vânătoarea şi comercializarea de blănuri în America de Nord. În prezent, trăiesc în comunităţi urbane în cea mai mare parte a anului şi în tabere în sezoanele de vânătoare.

ce se întâmplă şi de a reacţiona în consecinţă se îmbunătăţise remarcabil şi avea să-l însoţească toată viaţa. Era, de asemenea, mult mai chibzuit şi, din când în când, se gândea îndelung înainte să deschidă gura să vorbească.

Mâncarea, orice mâncare, chiar şi lucrurile care nu-i plăceau, nu a încetat niciodată să-l fascineze. Ani şi ani după ce fusese salvat, se trezea oprindu-se în magazine şi holbându-se la diversele rafturi, uluit de cantitatea şi diversitatea produselor.

Îi rămăseseră multe semne de întrebare legate de cele văzute şi învăţate în sălbăticie şi, ajuns acasă, se apucase să identifice animalele şi fructele. „Cireşele de maţ“ se numeau, de fapt, cireşe amare şi se făcea dulceaţă bună din ele. „Arbuştii de nucă“ în care se ascundeau nătângele erau aluni. Cele două tipuri de iepuri erau iepurele de zăpadă şi iepurele coadă-de-bumbac. „Nătângele“, cum le spusese Brian, se numeau ştiinţific ierunci (vânătorii le mai numesc şi „găini proaste“, pentru stupiditatea lor). Peştii cei mici cu care se hrănise erau plătică albastră, biban-soare şi biban american. Ouăle de ţestoasă erau chiar de ţestoasă pocnitoare, aşa cum crezuse Brian. Lupii erau lupi cenuşii, despre care se ştie că, în general, nu atacă oameni. Elanul era... un elan.

Îi rămăseseră şi visele. Visase lacul de multe ori după ce fusese salvat. Guvernul canadian trimisese o echipă să recupereze trupul pilotului, echipă însoţită de reporteri care, bineînţeles, făcuseră o mulţime de poze şi filmaseră tabăra lui Brian, adăpostul, tot. O scurtă perioadă de timp, s-a vorbit mult în presă despre Brian şi a fost intervievat de mai multe canale de televiziune, dar interesul a scăzut rapid în doar câteva luni. Apăruse la uşa lor şi un scriitor care voia să consemneze „întreaga aventură“ (aşa s-a exprimat), dar toate discuţiile s-au dovedit a fi doar vorbe goale. Brian a primit multă vreme

copii ale pozelor sau documentarelor făcute și vederea lor părea să declanșeze visele. Nu erau coșmaruri, nu erau nicidecum înfricoșătoare, dar se trezea de multe ori. Se trezea, se ridica în capul oaselor și se gândea la lac, la pădure, la focul de tabără seara, la cântecul păsărilor de noapte, la peștii care țâșneau din apă. Și stătea așa, singur în întuneric, gândindu-se la toate și nu era rău, nu aveau să fie niciodată rele gândurile și visele astea.

Prezicerile sunt, de cele mai multe, neadevărate. Totuși e bine de știut că, dacă nu era salvat atunci, Brian ar fi fost nevoit să îndure toamna aspră, poate chiar și iarna, și i-ar fi fost foarte greu. Când lacul ar fi înghețat ar fi rămas fără pești, iar când s-ar fi înălțat troiene de zăpadă, n-ar mai fi putut ieși deloc din adăpost. Se spune că toamna există vânat din belșug (e mai ușor de zărit când desișul pădurii își pierde frunzele), însă iarna se ascunde sau devine, pur și simplu, inexistent, căci animalele de pradă (vulpea, linxul, lupul, bufnițele, nevăstuicile, pescărușul albastru, coiotul nord-american) fac adevărate ravagii. Este uluitor ce poate face o singură bufniță în rândul populației de ierunci și iepuri, în decursul a doar câteva luni.

După surpriza și fericirea părinților de a-și regăsi fiul în viață – timp de vreo săptămână păreau chiar că sunt pe cale să se împace – lucrurile s-au întors la fel de uimitor de repede la normal. Tatăl lui Brian a plecat înapoi la exploatările de petrol din nord, unde Brian l-a vizitat în cele din urmă, iar mama sa a rămas în oraș, și-a continuat cariera de agent imobiliar și relația cu bărbatul din mașina combi.

Brian a încercat de mai multe ori să-i spună tatălui său, o dată chiar a fost cât pe-aici, dar, până la urmă, nu a spus niciodată o vorbă despre bărbatul acela sau despre tot ce știa, nu a dezvăluit niciodată Secretul.

Cea mai citită carte despre supraviețuire
de la *Robinson Crusoe* încoace

Toporișca spune povestea unui băiat de numai treisprezece ani care va fi silit de niște împrejurări tragice să trăiască departe de civilizație.

Romanul lui Gary Paulsen este un adevărat manual de supraviețuire în sălbăticie, din care poți afla cum să faci focul fără chibrituri, cum să vânezi sau să-ți construiești un adăpost atunci când n-ai la îndemână decât cele mai primitive unelte. Dar cel mai important lucru pe care-l poți învăța din această carte este cum să-ți înfrângi disperarea și teama.

www.editura-arthur.ro
ISBN 978-606-8044-48-4
9 786068 044484
ARTHUR